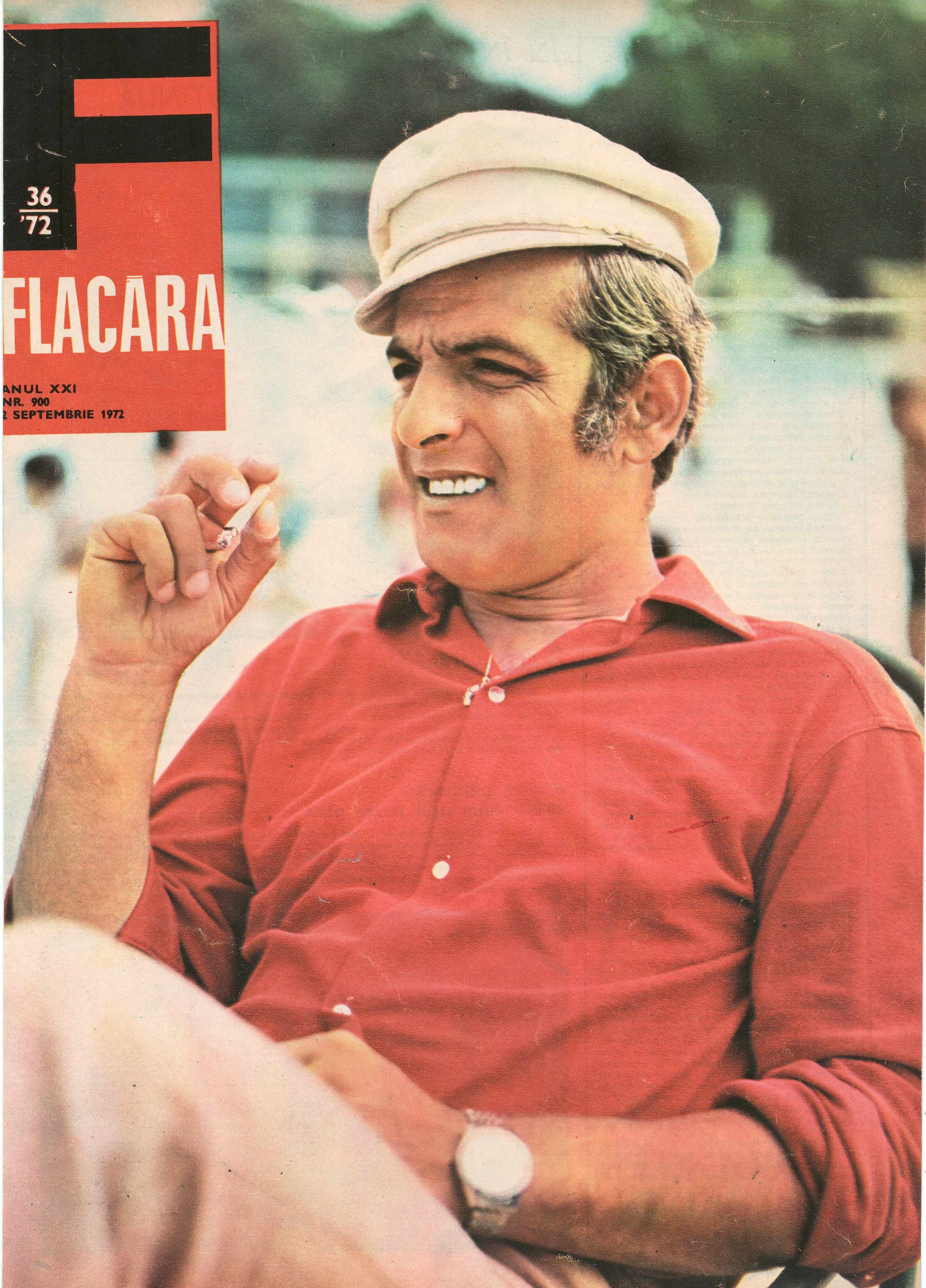

F
36
72
FLACĂRA
ANUL XXI
NR. 900
2 SEPTEMBRIE 1972

În șapte zile

...Prin fața tribunei au început să treacă colectivele de oameni ai muncii din Capitală. Care alegorice, panouri, lozinci exprimau în cifre — limbaj ce tinde să capete, pe drept, universalitate — nu numai încrederea și hotărîrea că planul cincinal va fi îndeplinit înainte de termen, dar aduceau ca argument indubitabil realitatea faptelor — realizarea angajamentelor luate în cinstea mării sărbători. Micul ecran ne-a prilejuit apoi cunoașterea «pe viu» a aceleiași tonifiante atmosfere de entuziasm și lucidă înclăștare cu timpul, existentă în întreaga țară, pentru ca marile obiective stabilite de Conferința Națională să fie realizate, pentru ca plusul de bunăstare rîvnit să-l aducem mai repede în viața fiecăruia dintre noi.

Și marea întrecere continuă.

Am încheiat o etapă — 23 August; am început alta, închinată aniversării a 25 de ani de la proclamarea republicii. Ucenicii, copiii satelor, elevii și studenții de acum 25 de ani formează astăzi detașamentul robust al populației active a țării. Stăpînesc fabricile și uzinele, fac mai fertile ogoarele înfrățite, își petrec zile și nu rareori nopți în laboratoare sau în fața planșetei calculînd, experimentînd și iar calculînd, răspunzînd cu toții marilor comandamente ale societății noastre socialiste, formulate cu atîta claritate de secretarul general al partidului și înscrise la loc de cinste pe stindardul întrecerii socialiste.

Marea întrecere continuă.

Presă, radioul și televiziunea ne comunică zilnic biruințele omului, ale inteligenței sale creatoare. Se produce, cu eforturi suplimentare de gîndire și acțiune, mai mult și mai bun din tot ceea ce economia națională, viața fiecăruia dintre noi are mai multă nevoie. Aproape în toate întreprinderile din țară au avut loc adunări generale ale salariaților. S-a supus unei temeinice și profunde judecăți colective, unei înalte exigențe muncitorești, activitatea trecută, s-au desprins concluzii pentru viitor, selectîndu-se și înscriindu-se în planurile de măsuri cele mai valoroase și eficiente idei. Unele dintre ele au și devenit realități ale procesului productiv. Altele își așteaptă rîndul pentru a fi aplicate în viață și a da producției un nou impuls. Este ceea ce se cere făcut încă de pe acum, din primele zile ale noii etape a întrecerii. Tărăgănarea în aplicarea unor idei valoroase nu poate avea decît efecte negative asupra producției. Este un fapt dovedit și de acele colective care au rămas încă restante la realizarea unor indicatori de plan. Planurile întocmite trebuie înțelese în același timp și ca puncte de plecare, adîncirea lor, îmbogățirea lor «din mers» cu noi idei și acțiuni valoroase, constituind o necesitate obiectivă. Economia de inteligență înseamnă risipă de forță fizică și nu rareori de mijloace materiale. Este pozitiv, stimulator și dătător de încredere faptul că cele mai multe colective de oameni ai muncii au înțeles acest lucru, punînd în balanța rezultatelor întrecerii, alături de produsul realizat, cantitatea și calitatea inteligenței consumate, valoarea ideilor aruncate în lupta împotriva timpului și pentru innobilarea fiecărui produs cu calități superioare.

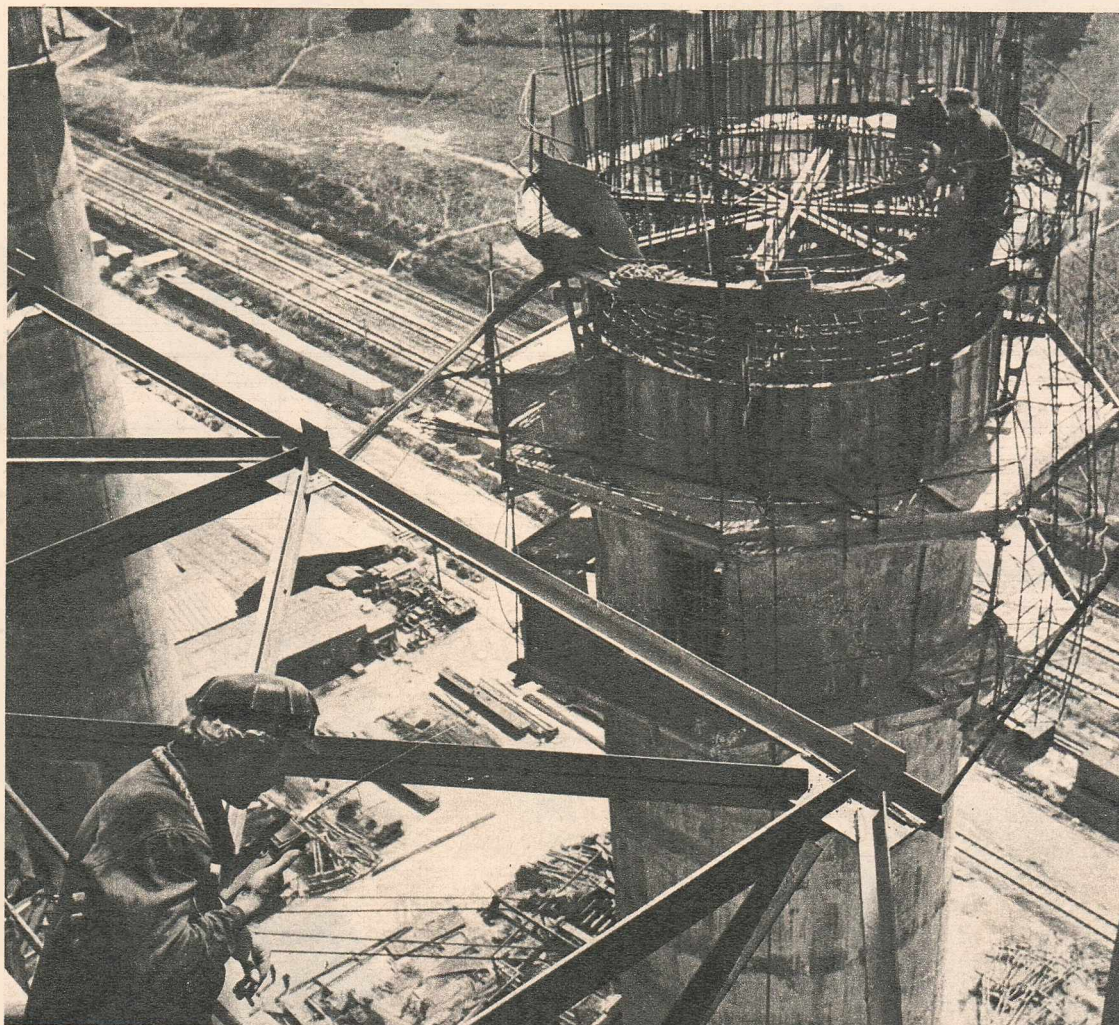
Și în această nouă etapă a întrecerii efortul de gîndire și acțiune este în continuare îndreptat spre valorificarea întregului potențial productiv al fiecărei unități economice în parte. Realizarea acestui obiectiv presupune manifestarea plenară a responsabilității comuniste a fiecărui om, acoperînd întreaga suprafață a atribuțiilor sale. Înseamnă aceasta înainte de toate ca fiecare dintre noi, indiferent de locul pe care îl ocupăm în angrenajul social, să ne facem integral datoria, să nu lăsăm nimic din ceea ce ne aparține și intră în sarcina noastră pe spinarea altuia, în grija altuia. Va trebui să fie, și este în cele mai multe locuri, un motiv de mîndrie asigurarea perfecțiunii — cît este omeneste posibil — în organizarea propriei noastre activități. Este elementul absolut necesar și pentru asigurarea unei perfecte, armonioase colaborări, atît în interiorul aceleiași întreprinderi, cît și între întreprinderi. O asemenea preocupare se înscrie în efortul general pentru organizarea în continuare a producției pe baze științifice, condiție obligatorie pentru a ne îndeplini angajamentele, pentru a crește productivitatea muncii la nivelul cerut de partid și posibil prin condițiile tehnico-materiale existente; pentru o continuă reducere a cheltuielilor materiale de producție.

Întrecerea continuă, antrenîndu-ne pe toți și stimulat de toți și fiecare în parte, pentru ca la capătul acestei etape — 30 Decembrie — să cucerim cît mai mult din acele șase luni fixate pentru finalul ei din acest cincinal.

Petru ISPAS

marți, 29 august 1972

ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ MAREA ÎNTRECERE CONTINUĂ

la cota 92

La Rovinari, de unde vă prezentăm această imagine, montorii carcasi cazanului de 1 035 t aburi/oră au înregistrat de curînd un succes de mare anvergură.

Mobilizați de chemarea la marea întrecere socialistă, — întrecere care nu încetează să cîștige în intensitate în fiecare zi, de clanșind noi energii, noi inițiative — ei au izbutit să atingă înainte de termen cota 92 a cazanului, în condițiile executării impecabile a lucrărilor de montaj. Operațiunile de ridicare a subsansamblurilor, necesitînd o deosebită atenție sînt dirijate, așa cum se vede în fotografie, prin radio.

o cifră jubiliară: 20 000 tone oțel peste plan:

În toate secțiile cu foc continuu de la Combinatul siderurgic Hunedoara s-a muncit în zilele de 23 și 24 august cu elan sporit. Realizînd cei mai ridicați indici de utilizare a agregatelor, muncitorii, tehnicienii și inginerii de la secția întii de furnale au depășit sarcinile de plan cu 7,2 la sută. Topitorii de la cuptoarele electrice au elaborat cu 5,2 la sută mai mult oțel decît aveau stabilit, iar oțelarii au produs peste planul celor două zile o cantitate de oțel din care se pot fabrica 50 de tractoare. De menționat că, în aceste zile, aici s-a înregistrat și o cifră jubiliară: cea de-a 20 000-a tonă de oțel elaborat peste sarcinile de plan aferente perioadei care a trecut de la începutul anului.

Pretutindeni, convorbirile purtate de secretarul general al partidului nostru cu oamenii muncii brașoveni au imprimat vizitei un pronunțat caracter de lucru.

UN FRUCTUOS DIALOG DE LUCRU

La începutul acestei săptămîni, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat, a făcut o nouă vizită de lucru în orașul și județul Brașov.

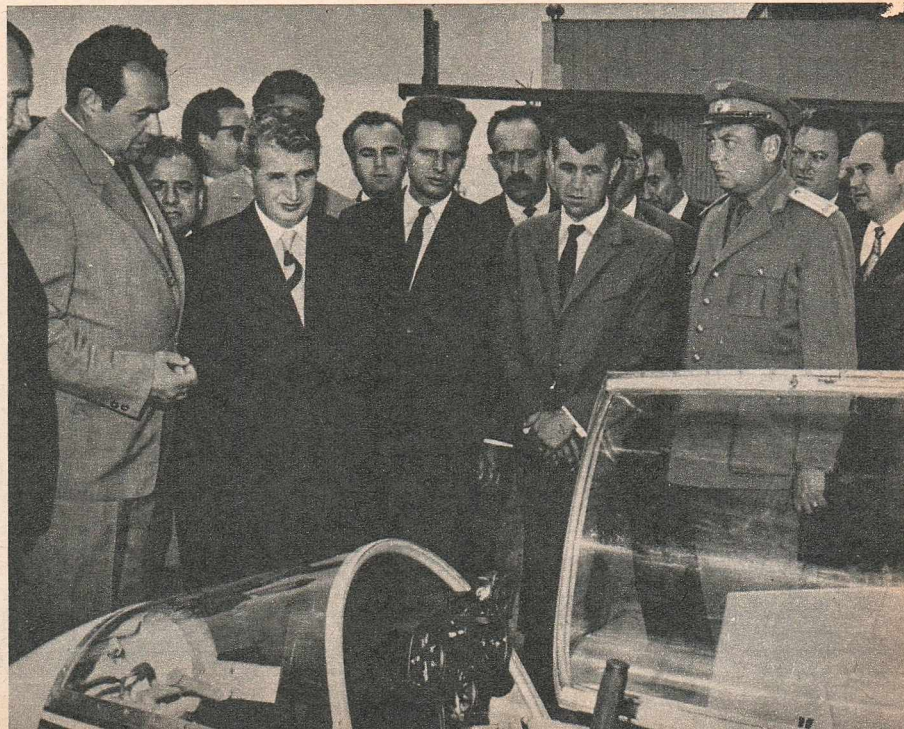
Desfășurată la scurtă vreme după lucrările Conferinței Naționale a partidului, eveniment crucial pentru destinul colectiv al poporului nostru, pentru perfecționarea activității în toate domeniile, și într-o perioadă de intens avînt patriotic în marea întrecere socialistă — vizita din cursul zilei de marți a prilejuit un amplu și fructuos dialog de lucru. Convorbirile purtate de conducătorul partidului și statului nostru cu inginerii, tehnicienii, specialiștii și cercetătorii din întreprinderi,

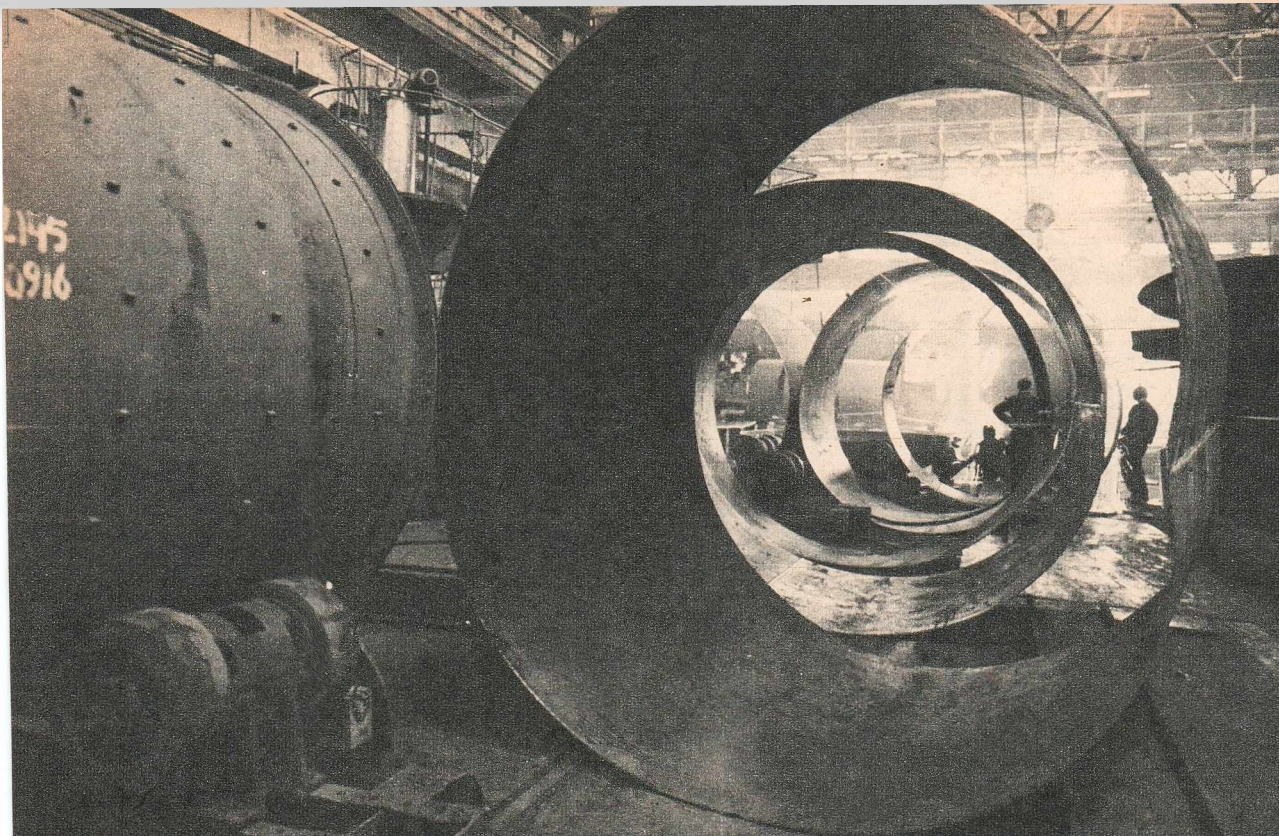
cu cadrele de conducere ale Centralei industriale de autocamioane și tractoare, cu conducerea ministerului de resort au prilejuit și de data aceasta un prețios schimb de păreri, o profundă și multilaterală analiză a sarcinilor curente și de perspectivă.

Pretutindeni în timpul vizitei, oamenii muncii brașoveni, români, germani, maghiari, au întâmpinat cu dragoste și căldură pe secretarul general al partidului, exprimînd și cu acest prilej deplina lor azeziune față de politica internă și externă a partidului nostru, hotărîrea lor nestrămutată de a îndeplini cu fermitate hotărîrile celui de-al X-lea Congres al partidului.

În vizită la Institutul de cercetări și proiectări pentru autocamioane și tractoare.

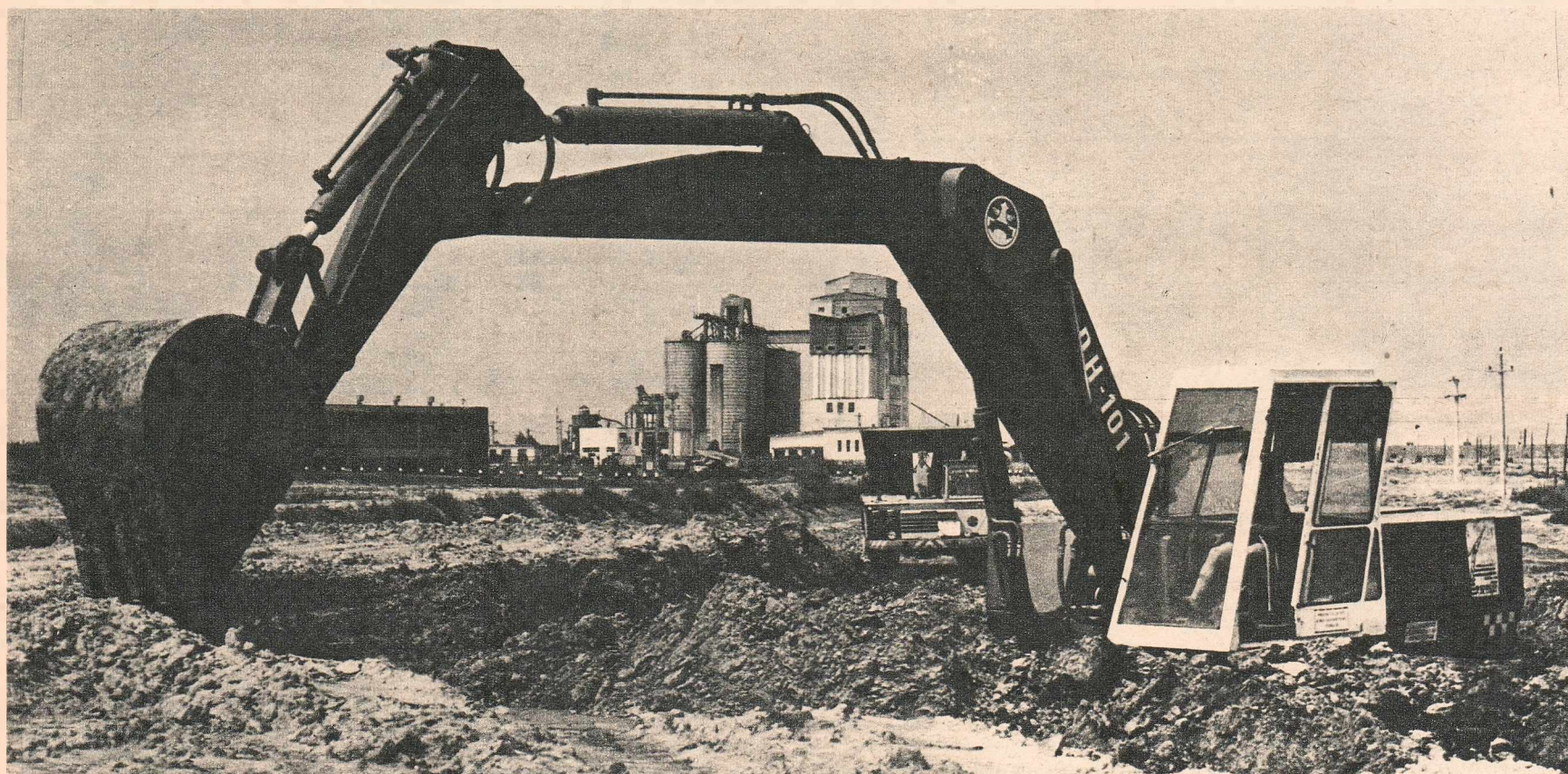
În mijlocul făuritorilor aripilor românești.

hărnicie și inovație

Datorită largii participări la întrecerea socialistă, colectivul Uzinei «Vulcan» a reușit ca în numai șapte luni de zile ale acestui an să obțină economii de metal de 853 de tone. Aceste economii se datoresc modului prin care inginerii, tehnicienii și muncitorii uzinei au valorificat rezervele interne ale întreprinderii, valorificare obținută prin reproiectarea unor subansambluri ale cazanelor și filtrelor, prin reducerea adaosurilor tehnologice, precum și prin folosirea unor deșeuri recuperabile. Preocuparea pentru valorificarea resurselor interne a stimulat și spiritul novator, care s-a concretizat în 97 de inovații puse deja în practică. Prin aplicarea perfecționării tehnice privind îmbunătățirea funcțională și modificarea constructivă a vaselor de diluare a reactivilor lichizi se realizează economii de manoperă și materiale în sumă de 74 000 lei. O altă inovație a specialiștilor uzinei, mașina pentru încercări tehnologice de laborator, a permis renunțarea la procurarea unui astfel de utilaj din import

preludiu la marea sărbătoare a culesului

În podgorii, frunza a început să prindă rugină, iar strugurii au început să aibă parfum și dulceață. Cerul din când în când întunecat și zborul agitat al păsărilor în înalt anunță iminența toamnei. Până la cules mai este timp, dar în unele podgorii rodul viilor s-a copt de-a binelea și oamenii au purces la cules. Cu gândul la aromele și deliciale ce vor binecuvînta podgoria românească și-n această toamnă, publicăm acest instantaneu surprins la Stațiunea experimentală Tîrgu Jiu.

extinderea irigațiilor

Sistemul de irigații pe platforma de sud a Brăilei se află în curs de extindere. La punctul Urleasca, de unde vă prezentăm fotografia de față, cupele excavatoarelor mușcă pământul. Dar nu numai excavatoarele sînt utilajele care lucrează aici. Buldozere, screpere, săpătoare de șanțuri și multe alte agregate lucrează zi și noapte, putem spune fără întrerupere, în vederea îndeplinirii înainte de termen a sarcinilor care revin în domeniul irigațiilor din acest sector.

Dealtfel, sectorul agricol din acest punct s-a îmbogățit și cu o puternică fabrică de nutrețuri combinate, al cărei profil se reliefează pe planul doi al ilustrației noastre.

al VII-lea congres internațional de estetică

După Veneția și Atena, după Amsterdam și Uppsala, Bucureștiul a fost ales să găzduiască întâlnirea internațională a specialiștilor în estetică, capitala noastră oferind zilele acestea înaltă ospitalitate forumului celor peste 500 de oameni de știință veniți din 30 de țări pentru a dezbate problemele legate de «Estetica, arta și condiția umană contemporană». Alegerea țării noastre ca amfitrion al congresului nu este întâmplătoare, ea exprimând prețuirea pentru poporul român, care — așa cum arată președintele Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în mesajul adresat participanților la cel de-al VII-lea Congres Internațional de Estetică, «și-a manifestat întotdeauna gustul și dragostea de frumos, a făurit un tezaur de opere artistice nepieritoare, aducându-și contribuția la progresul spiritual general al umanității».

Dezbaterele teoretice din aula Universității București sînt însoțite și exemplificate de numeroase expoziții de sculptură, pictură, grafică și artă decorativă, de apariția a 23 de cărți de estetică, de o paradă a modei prezentată de industria noastră ușoară în saloanele hotelului «Intercontinental», toate aceste manifestări oferind o imagine a efervescenței creatoare desfășurate în țara noastră.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

2000

Ne mai despart deci doar douăzeci și opt de ani de «utopicul» an 2000. O statistică elementară arată că peste două treimi din actuala populație a globului va fi prezentă la eveniment. Cum va arăta la față primul an al celui de-al treilea mileniu, e greu de presupus. Progresele realizate, în ritm geometric, de o lume superindustrializată fac imposibilă o reprezentare, cît de aproximativă, orice imagine riscînd să rămînă sub datele realului. Într-o lume dominată de cuceririle științei stăm, siderați, interziși, sub semnul necunoscutului.

Și totuși cîteva certitudini încep să se impună conștiințelor noastre contrariate. Sociologi experți, filozofi avizați, psihologi subtili subliniază o realitate: între veacul nostru și secolul trecut e o distanță mai mare decît între anul 1800 și anul cînd Iuliu Cezar, de pildă, a început campania lui din Galia. În domeniul victoriilor tehnice saltul făcut de umanitate e uluitor pînă la sincope. În domeniul spiritului, în schimb, întîrzierea e cutremurătoare, pînă la stupefacție. Omul întreprinde zboruri în cosmos, dar aruncă bombe incendiare, pe pămînt, împotriva unor orașe lipsite de apărare. Așteptăm mesajele unor civilizații extraterestre, dar nu auzim semnalele unor semeni de-ai noștri, locuitori ai aceleiași planete, aflați în stare de înfometare endemică. Se fac cercetări insistente pentru smulgerea unor bogății ascunse în fundurile oceanelor, dar rezervele fabuloase ale Africii, Australiei sau Americii Latine așteaptă, încă, o exploatare rațională.

Și în alte domenii se mențin contradicții tragice și inexplicabile. Avem toate temeiurile să credem că genetica va izbuti cîrind un nou tip uman, eliberat de servituți biologice, dar aici, pe acest glob pe care ne aflăm, sute de mii de oameni mor anual de guturai. De guturai și de complicațiile lui neînfrînte. Descifrăm misterele lumii atomice, dar mai sîntem contemporani cu zeci de milioane de analfabeți.

Anul 2000 — spun savanții — va fi începutul nu al unui nou EV, ci al unui nou CICLU și același an 2000 riscă să ne apuce cu populații la confinele neoliticului. Cum va arăta anul 2000? — se întrebă oamenii de știință. Am sentimentul că o altă întrebare capătă un caracter de urgență: ce e de făcut ca anul 2000 să nu ne surprindă robiți de asemenea terifiante contradicții. Fiindcă, dacă omenirea nu face nimic pentru rezolvarea lor, riscăm cea mai gravă dintre primejdii: ca acest an 2000, atîta așteptat, să treacă neobservat. Ar fi încă un an în calendarul unei omeniri neliniștite.

bine-ați venit la văleni!

225 de activiști pe tărîmul culturii din toate județele țării și din municipiul București, precum și numeroși audienți, urmează în prezent cursurile celei de-a 5-a ediții a Universității populare de vară «Nicolae Iorga» din Vălenii de Munte (amintim că prima ediție a avut loc în anul 1968, la împlinirea a 60 de ani de la inaugurarea ctitoriei de cultură românească a ilustrului erudit de renume mondial care a fost profesorul Nicolae Iorga).

Tema actualii sesiuni — *Cultura ca acțiune socială* — marchează obiectul prim al universității de a orienta cursurile spre problemele stringente ale actualității. Omagiind tradițiile de cultură ale poporului nostru și pe făuritorii lor, Universitatea populară de vară «Nicolae Iorga» nu poate să nu țină seama de perioada istorică pe care o străbatem, de efortul poporului nostru de zidire a societății socialiste și comuniste. Dezbaterele din cele 4 secții ale universității — «Ridicarea nivelului general al cunoașterii», «Cartea — factor de progres social», «Creația artistică populară în viața contemporană» și «Conducerea și organizarea științifică a acțiunilor cultural-educative» — sînt pătrunse toate de spiritul recentei Conferințe Naționale a P.C.R., de documentele fundamentale de partid pentru îndrumarea vieții ideologice a țării.

sovata se modernizează

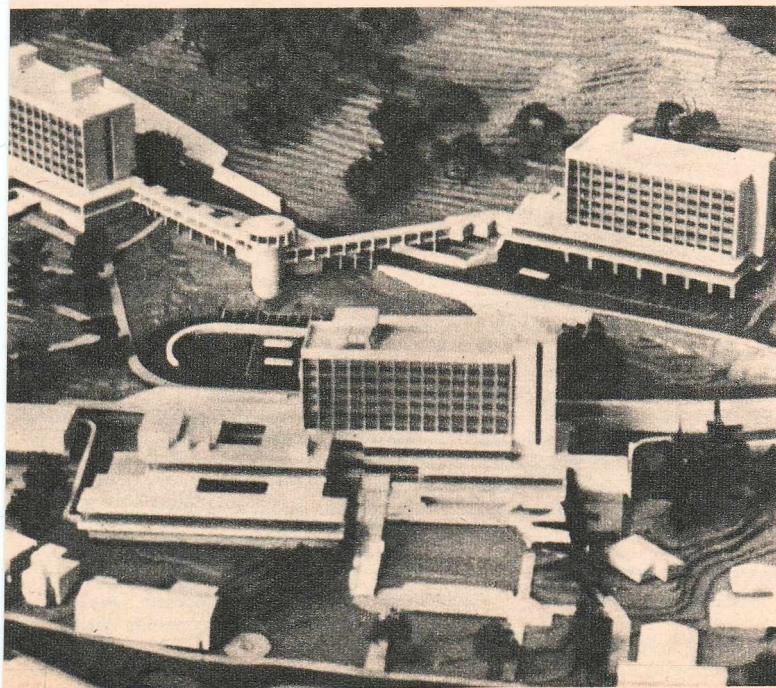
Una dintre zonele situate în centrul renumitei stațiuni balneoclimaterice Sovata s-a transformat într-un vast șantier. Se lucrează la fundațiile primului corp al modernului complex hotelier și balnear care să valorifice condițiile naturale ale celebrului lac helioterm «Ursu». Complexul cuprinde 3 hoteluri mari, cu o capacitate totală de cazare de 800 de locuri. Legătura dintre cele 3 hoteluri se va realiza prin pasarele, coridoare și promenade închise. În acest fel, oaspeții din țară și din străinătate vor avea posibilitatea de a folosi baza de tratament pe orice vreme, în toate anotimpurile.

Primul hotel, cu 300 de locuri, a cărui construcție a și început, va adăposti o bază de tratament dimensionată la capacitatea de 800 de bolnavi în medie în 8 ore, socotindu-se cîte două-trei proceduri de persoană (băi, împachetări cu nămol, electroterapie etc.).

Hotelul va avea 10 niveluri, din care 3 vor fi afectate bazei de tratament. Nivelul de recepție va forma parterul din partea accesibilă autovehiculelor, iar restul de 6 niveluri vor cuprinde camere cu cîte 1-2 paturi și cîteva apartamente.

Proiectul este semnat de arhitectul Alexandru Puskas de la Institutul de proiectări județean Mureș.

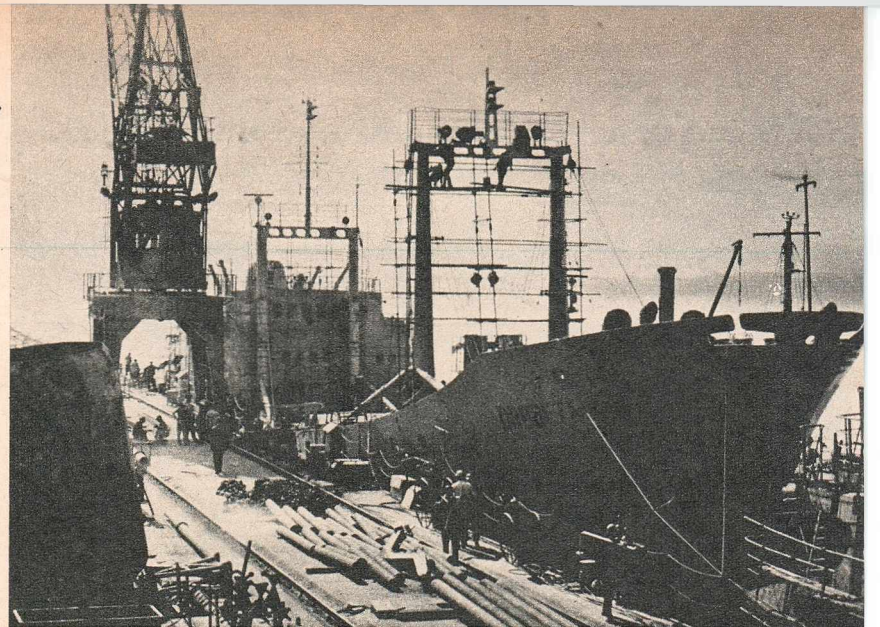
În fotografie, macheta noului complex hotelier-balnear.

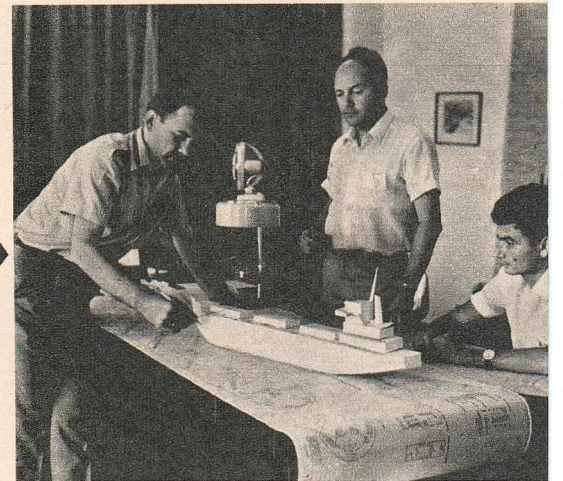
Acești oameni minunați și competitivele lor mașini plutitoare

«Drobeta 1850». Prin re-proiectarea acestui vas, importurile au fost reduse cu un milion și jumătate.

Și încă o informație semnificativă despre cum merg lucrurile la Șantierele navale din Drobeta Turnu-Severin: nici o întârziere în onorarea contractelor și nici o reclamație în privința calității produselor.

Icepronav-Galați — firma unui colectiv de pătimiști profesioniști care te obligă la stimă. În imagine, inginerii Costică Alexandru, Corneliu Cloșcă și Ionel Ghiță.

O anchetă de I. NICOLAE
Fotografii de S. STEINER și Ion PREDOȘANU

Să fim drepti, pentru constructorii noștri de nave cincinalul acesta nu-i deloc comod. Sarcinile lor au sporit substanțial, ba chiar spectaculos. Dar, implicit, și orizontul lor profesional, orizontul meseriei lor. Încit dificultățile înseamnă de fapt o mare șansă de realizare oferită lor de socialism; iar sarcinile înseamnă un mare credit acordat de națiune lor.

Constructorii de nave au înțeles adevăratul sens al lucrurilor și au dăruit conferinței din iulie și zilelor de sărbătoare ale lui 23 August și 30 Decembrie angajamente prin care și-au sporit singuri obligațiile lor față de țară și față de timpul acesta de răscruce numit socialism.

Știm cu toții lucrurile acestea, dar puțini dintre noi știu cum reușesc constructorii de nave să facă vase mereu mai numeroase dar și mereu mai perfecte.

La Galați și la Drobeta Turnu-Severin am plecat, de fapt, cu o singură întrebare: — Ce faceți dv., constructorii de nave, pentru ca vasele românești să se impună pe piața mondială?

SĂ ÎNCEPEM CU EMOȚIILE FINALE!

De data aceasta am avut șansa — tonică pentru un ziarist — să-mi pornesc ancheta cu un om din categoria celor care-ți dau poftă de viață și chef de lucru: modeștii. Profesioniști excelenți, dar modești. Inginerul Ionel Ghiță de la Icepronav din Galați are cele mai bune intenții față de mine, dar evident nu vede ce-ar putea fi interesant din punct de vedere gazetăresc, deci din punctul de vedere al extraordinarului, în munca dumnealui.

— Zilnic aici, la institut, și zilnic pe șantier, cu constructorii; învățăm noi de la ei și ei de la noi. Asta ne e meseria, iar îmbunătățirea prototipurilor este un proces continuu, încit ce-aș putea să vă spun despre noi?!

— Atunci spuneți-mi câte ceva despre nava de 7 500 tdw al cărei șef de proiect sînteți.

— Se schimbă lucrurile, despre ea am ce spune! Vitează mare, 16 noduri pe oră;

rază lungă de acțiune, 12 000 de mile; funcționare cu combustibil greu, deci ieftin; magazii cu guri mari și totodată magazii libere — cu alte cuvinte, fără structuri interioare de susținere care ar împiedica transportul unor grinzi lungi sau al altor obiecte de mari dimensiuni; tablouri electrice compacte, rezultate ale unor soluții de concepții noi; dotări pentru echipaj la nivelul ultimelor pretenții pe plan mondial. Oamenii — mă refer la beneficiarii direcți — au fost pur și simplu încințați.

— Care ar fi noutățile navei?

— Multe. Parte dintre ele le-am amintit în enumerarea de pînă acum. Dar la capitolul ăsta mai am ce spune. Caldarinele, proiectate și executate pentru prima oară la noi în țară, aici la Galați; vinciul de ancoră, reproiectat, cu patru tone mai ușor decît similarul lui realizat anterior — deci nava nu mai cară degeaba patru tone de fier; macaralele de 3-5 tone; pompa de santină, cu piston, de 20 mc/h și altele, și altele.

— Și toate, toate acestea au fost gândite de...

— Da, de noi. Inginerii Ionel Luca și Grigore Cristofor au gândit caldarinele și vinciul de ancoră; inginerul Eugen Florea, corpul navei; proiectantul Eugen Macarie, compartimentul mașinilor... Lista e lungă, mai bine notați așa: întregul colectiv al institutului. Pentru că acestea e realitatea: avem un colectiv format, o conducere serios calificată, e plăcut să muncești aici.

— Ce-ați simțit la lansarea navei de 7 500?

— Se adunase lume multă, străină... Eram singur... Mi s-a pîs un nod în gît... a fost primul meu proiect de a muncii.

UN MIC INTERVIU DESPRE O MARE NAVĂ

— Cel mai mare vas făcut de noi — iată un subiect care nu poate lăsa indiferent pe nimeni. Inginerul Corneliu Cloșcă, — tot de la Icepronav, șeful de proiect al vasului cu pricina — iată un interlocutor prin definiție superinformat în materie. Și acum interviul. Începînd cu primul răspuns:

— Eforturile noastre s-au concentrat spre

perfecționarea mineralierului de 12 500 tdw. l-am îmbunătățit formele, dimensiunile, raporturile dimensionale ș.a.m.d., pînă am reușit să obținem proiectul unei nave în a cărei construcție intră aceeași cantitate de metal dar care are o capacitate de încărcare cu mult mai mare. De fapt — acum vă destăinuiesc un secret — nava n-are 15 000, ci 18 000 tdw. Iar cea de 7 500 are 8 200 tdw.

— Oho! (Exclamația mea nu-i tocmai academică dar a făcut parte, spontan, din convorbire.)

— Și acum alte caracteristici. Magaziile au un volum sporit și forme specifice care fac ca mărfurile în vrac să se autostivuiească; a sporit numărul dar și calitatea echipamentelor și utilajelor din dotarea navei; caldarinele și macaralele, cu cîrlig sau cu graifâr, sînt materializarea unor proiecte care ne fac cinste; timoneria — de tip insular, cu ferestre care asigură o vizibilitate circulară completă — face corp cu camera hărții, și acestea-s soluții de ultimă oră în lume; în fine, liniile drepte, sobre, îi asigură navei și o frumusețe modernă.

— Dacă ar fi să comparați nava dv. cu cele pe care le produc țările cu tradiție și faimă în construcția de nave...

— Nu-i cu nimic mai prejos. Dar asta nu înseamnă că nu sînt lucruri la ea care acum nu ne mai plac.

— Necazurile devenirii continue, ale aspirației spre perfecțiune... Apropo, ce oameni s-au mai bucurat și au mai suferit alături de dv. pentru această navă?

— Inginerul Emilian Dima, care s-a ocupat de construcția corpului navei; ingenera Adriana Soroceanu, care s-a ocupat de izolații, căptușeli, amenajări; proiectantul Ioan Ursăchel, care s-a ocupat de arhitectură în general și de cea a mobilierului în special; proiectantul Eugen Macarie, care s-a ocupat de coordonarea mecanismelor în compartimentul mașinilor. Desigur, lista nu poate fi exhaustivă.

— Atunci spuneți-mi, în schimb, ceva despre atmosfera de lucru din colectivul dv., în totalul său.

— Atmosfera din colectivul nostru este cea specifică întregului institut. Adică, eliberată de orice grijă, în afară de una: preocuparea de a îmbunătăți calitatea proiectelor noastre.

A VISA NAVE LA TIMPURILE TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR

Înainte de a părăsi Icepronav-ul, vă propun să ascultați, împreună cu mine, un om —

vă asigur, interesant — vorbind despre un institut deosebit de interesant. Deci, dacă vreți, are cuvîntul tovarășul director Gelu Kahu:

— Institutul de cercetări și proiectări navale este o instituție care împlinește doar șase ani de la înființare, dar experiența sa se așază pe anii de lucru în proiectare din perioada aprinsă a realizării la Șantierul naval Galați a primelor nave maritime sudate, printre care se înscrie și remorcherul de 1 200 CP.

Au venit apoi celebrele cargouri de 4 500 tdw unde a afluț și experiența Ipronav București care, în urmă cu 15 ani, a fost mutat la Șantierul naval Galați.

Acestea au fost începuturile care ni se par acum îndepărtate, ținînd seama de densitatea anilor care au trecut.

Zeci de nave s-au proiectat și realizat de atunci; odată cu navele s-au construit și oameni în care, încă de pe acum, se prefigurează profilul inginerului naval român, cu concepția sa, cu mentalitatea sa.

Este un proces de grefare, pe inteligența nativă a reprezentanților acestui popor, a cunoștințelor care țin de o meserie de un înalt nivel tehnico-științific.

Încă de la înființare, misiunea noastră fundamentală a fost cuprinderea din ce în ce mai mare a activității de proiectare necesară șantierelelor navale.

În această direcție am avansat foarte mult; așa, de exemplu, de unde în 1966 proiectam numai pentru Șantierul naval Galați, acum după proiectele noastre se lucrează nave în toate șantierele din țară, iar în 1974-1975 peste 90% din producția-marfă a centralei se va realiza după proiecte Icepronav.

Lucrăm acum la pregătirea documentațiilor pentru nave de mari dimensiuni — de performanță fiind tancul de 150 000 tdw — dar și pentru un complex de nave de transport fluvial. Un capitol interesant, pasionant, s-ar putea spune.

Cercetarea în domeniul naval s-a dezvoltat de asemenea în hidrodinamică, teoria proiectării, rezistență, instalații de forță, automatizare, amenajări, organizarea producției, tehnologie, asimilare de noi utilaje.

La realizarea marelui program de construcții navale, aprobat de conducerea superioară de partid și de stat, indicația personală a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, contribuie practic toate ramurile economiei naționale.

(Continuare în pag. 8)

eficiență și frumusețe în alb-negru.

(Urmare din pag. 6)

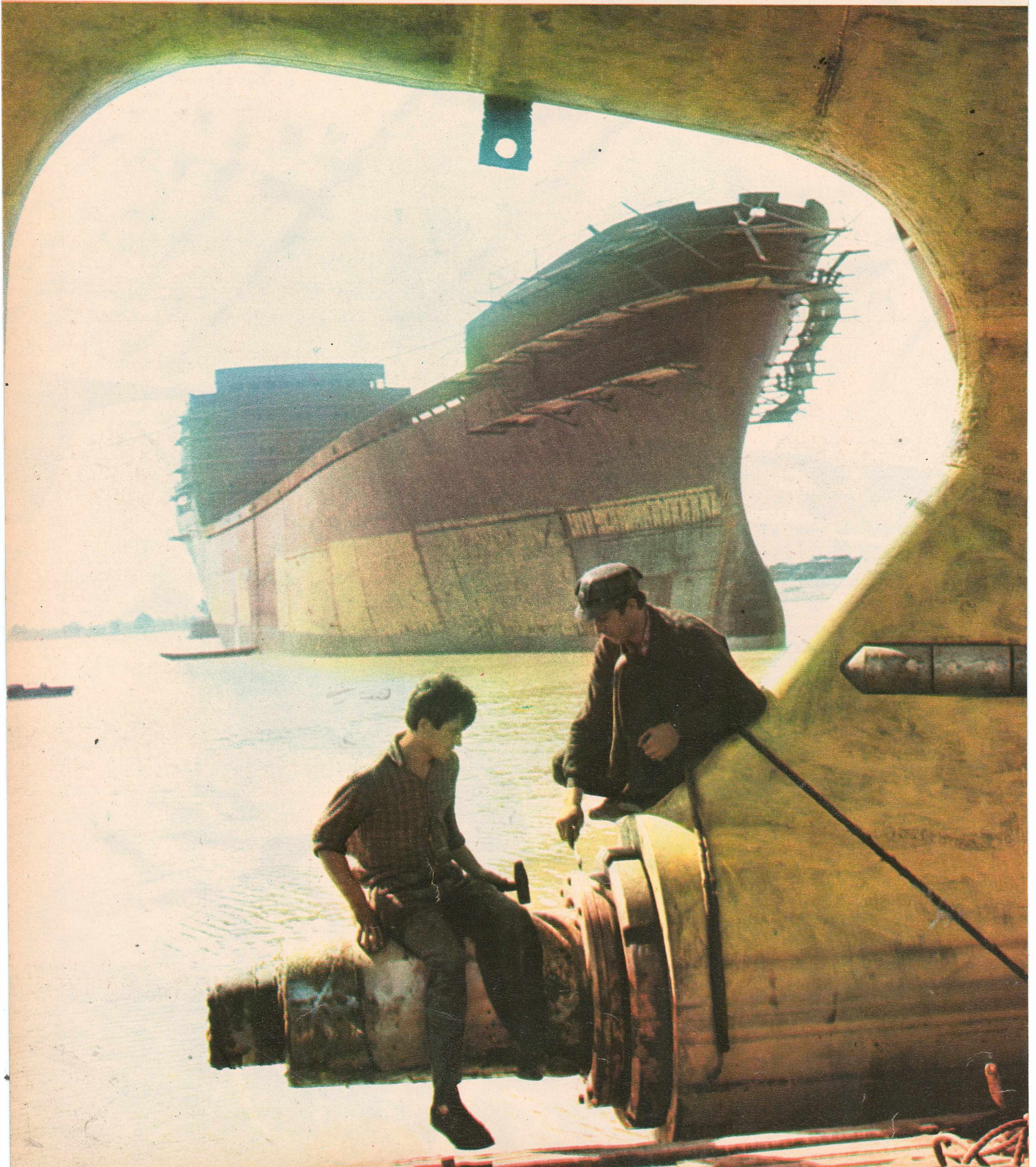
Șantierele navale se dezvoltă în ritm susținut, se creează noi capacități care vor aduce industria navală românească în rîndul țărilor fruntașe în Europa.

Se vor realiza capacități de cercetare și la Icepronav, respectiv laboratoare de hidrodinamică, rezistența structurilor, module, instalații etc. În angajamentul luat în cinstea Conferinței Naționale, colectivul a decis să realizeze această investiție cu aproape 2 ani mai devreme, pornind de la deosebita eficacitate economică a cercetării în domeniul naval.

Brigadierul Margarin Chiriță dezbătînd o problemă privind asamblarea.

Grija proiectanților și constructorilor gălățeni pentru frumusețea navelor a obligat aparatul fotografic să-și găsească și el o privire estetică.

Oamenii noștri, mulți dintre ei specialiști remarcabili, sînt animați de dorința de a face tot ce le stă în puteri pentru a răspunde încrederii acordate.

LOZINCA ȘI FAPTELE UNEI STĂRI DE SPIRIT

După ce m-am străduit să aflu tainele proiectantului, m-am îndreptat spre cele ale constructorului. Să nu vă închipuiți că mi-a fost ușor, că mi-a fost comod. Inginerul Vasile Lăcătuș, șeful concepției de la Șantierul naval Galați, e un om pe care al naibii de greu poți să-l prinzi pentru o discuție ceva mai întinsă. Și totuși minunea s-a petrecut. Drept care vă invit la încă un dialog cu replici scurte din partea mea, cu replici lungi din partea dumnealui.

— Să pornim de la o certitudine: cele două vase ale noastre despre care vorbim —

cel de 7 500 și cel de 15 000 tdw — sînt două reușite românești. Aș vrea să știu care-i aportul strict al dv., al constructorilor. Știu, e greu de tras o linie de hotar, însă...

— Bine, am să vă spun cîte ceva despre metodele tehnologice pe care le-am adoptat aici, pe șantier, cu prilejul construirii acestor nave, tocmai pentru a le asigura o realizare finală aptă de a fi favorabil comparată pe piața internațională.

● Folosind o debitare automată a materialului — cu mașini de debitare oxiacetilenică, după pelicule executate la scara 1/10 sau după clișee la scara 1/100 — am reușit să micșorăm mult toleranțele de prelucrare a materialului, încît indicele de folosire a laminatelor a depășit coeficientul de 80%.

● Pentru îmbinarea elementelor obținute din formate din tablă sau a barelor de pro-

și totuși colosul acesta teribil de palpabil, de material, cuprinde în toate, să spunem, fibrele ființei sale enorm de multă gândire.

filuri, am extins — în proporție de peste 50% — sudura automată și semiautomată, sudura în mediu de dioxid de carbon și în mediu de argon.

● Pentru execuția corpurilor navelor am introdus metoda blocsecțiilor. Cu alte cuvinte, realizăm în ateliere — unde, evident, condițiile de lucru sînt net superioare celor de sub cerul liber — secții de pînă la 40-80 de tone și apoi le montăm pe cală, în blocuri care, în final, se îmbină între ele constituind corpul navei.

● De asemeni, pentru instalațiile de tublatură este în curs de generalizare me-

toda prefabricării tuburilor în atelier, urmînd apoi montarea lor direct la navă. Lucrîndu-se în ateliere, calitatea lucrărilor este mult sporită.

● Pentru ceea ce numim în general «ame-najări» — cabinele echipajelor și cele de servire socială — am folosit înlocuitori care asigură un aspect exterior plăcut dar mai cu seamă asigură mari economii la materialele clasice deficitare. Pentru aceste rațiuni am înlocuit pluta expandată cu polistirenul expandat; cheresteaua de la punți, cu masticul de cauciuc și ciment; panelul și placajul, cu plăci din p.f.l. melaminat și p.a.l. ignifugat și antiseptizat.

● În fine, pentru a asigura o calitate ridicată pieselor de saturare s-au executat și s-au introdus în atelierele prelucrătoare un mare număr de dispozitive ajutătoare.

— M-ar interesa, față de toate aceste reușite, aportul de gândire deosebit al unor oameni.

— În munca de concepție au avut un cuvînt serios de spus cei din serviciile constructor-șef și tehnolog-șef, precum și cei din secția scularie. Aș spune și cîteva nume: Victor Suzan și Stelian Răzmeriță, muncitori la atelierul de trasat optic, inginerii Mircea Paligora și Ion Eniceico, tehnicienii Ion Oprea, Stelian Gheorghiu și Boris Scurtu, inginerii Aurel Gheorghiu și Sergiu Balan, maistrul Șerban Dima.

— Mi-ați vorbit despre mașini și despre oameni, despre muncă și succese. Sînt curios, față de profesia aceasta a dv. atît de deosebită și față de sarcinile mari care stau azi în fața constructorilor noștri de nave, care e — să-i spunem așa — starea de spirit a acestui mare colectiv al Șantierului naval Galați?

— E adevărat, producția noastră — navele — e spectaculoasă, iar sarcinile atît de mari, încît ne simțim și mîndri, și încărcăți de responsabilitate, și entuziasmați. Nici nu vă închipuiți ce mare este la noi numărul de propuneri pentru îmbunătățirea tehnologiilor, pentru mecanizarea procesului producției, pentru creșterea productivității muncii, pentru asimilarea de produse noi. Din fapte, nu din vorbe, a apărut o lozincă care — practic — foarte repede va deveni generală: «Fiecare inginer, fiecare tehnician, anual cu o propunere nouă!»

ȘI ACUM, SPRE VIITOR, CU TOATE PÎNZELE SUS!

Ce înseamnă pentru constructorii noștri de nave prezentul, am văzut. E drept, în linii foarte mari. Dar viitorul? Răspunsul mi-l dă tot inginerul-șef Vasile Lăcătuș:

— Colectivul șantierului, desigur în colaborare cu cel al Institutului de cercetări și proiectări navale, este preocupat de întocmirea documentației pentru executarea, la Galați, a unor nave mai mari de 25 000 tdw.

Un asemenea fel de navă va fi lansată în 1975. Nava va beneficia de ultimele realizări pe plan mondial din punctul de vedere al soluțiilor constructive și al metodelor de construcții.

Avem în vedere executarea unui mare volum de secții drepte, plane, mult mai ușor de realizat tehnic; avem în vedere reducerea echipajului prin extinderea automatizării la bordul navelor; avem în vedere o distribuție a magaziiilor care să îngăduie încărcarea navei la capacitatea maximă, fie cu mărfuri grele, fie cu mărfuri ușoare.

În 1974 șantierul va executa numai nave asimilate sau cu proiecte modernizate după 1970.

La Drobeta Turnu-Severin, șantierele navale și-au terminat planul pe primele 8 luni la 20 august. Deci 11 zile cîștigate. În ceea ce privește cargoul din fotografie, el urma să fie lansat la apă la 1 septembrie, deci cu o lună mai devreme față de termenul planificat. După această precizare, culorile de la Turnu nu vi se par mai frumoase?

— Nu există nici un fel de activitate obștească — a ținut să precizeze încă de la începutul discuției tov. Constantin Enache, primarul comunei Măciuca, jud. Vâlcea — la care să nu participe întreaga comună, la care să nu fie antrenați cei tineri sau cei în vîrstă, bărbații sau femeile. Numai astfel se pot explica o serie de succese pe care le-am obținut. Comuna noastră, Măciuca, este formată din mai multe sate, multe dintre ele sînt împrăștiate pe dealuri și pe coline. E lesne de înțeles că oamenii de cîte ori vin la centru sînt aduși de problemele lor. Am căutat însă ca de cele mai multe ori, poate chiar totdeauna, problemele lor să fie problemele noastre și invers. Uneori se fac propuneri care nu se pot realiza, altele care aparțin unui viitor mai îndepărtat, deci nu există posibilități pentru soluționarea lor în următorii doi-trei ani. Principalul e să le explici oamenilor pentru ce nu se poate și ei înțeleg, fiindcă ar fi foarte grav să creadă la un moment dat că nu le cunoaști interesele și nu ești alături de ei. Grav, fiindcă altfel te-ar ocoli. De cele mai multe ori însă propunerile lor se transformă în acțiuni colective, și odată pornită, o asemenea acțiune are toate șansele să fie îndeplinită cu succes.

Cel mai important lucru realizat la Măciuca este — trebuie să noteze cu obiectivitate reporterul — tocmai această simbioză între dorințele sătenilor și acțiunile întreprinse de primărie.

Astfel, reparațiile generale făcute școlilor au beneficiat de sprijinul activ al întregii comune. Așa se explică cum de a fost posibil ca toate lucrările să fie încheiate încă de la 1 septembrie, cu două săptămîni înainte de începerea noului an școlar. A fost terminată, de asemenea, la vreme

construcția internatului pentru liceul din comuna Măciuca, răstimp în care s-a lucrat și la finisarea atelierului-școală. Trebuie remarcată în acest sens activitatea depusă de deputatul Gheorghe Păun, care a urmărit îndeaproape construirea atelierului-școală din satul Popești și care, atunci cînd a fost nevoie, a preferat să renunțe și la concediul său pentru a asigura continuitatea lucrărilor. În comuna Măciuca, asemenea tuturor comunelor și satelor României noi, viața localnicilor a fost schimbată din temelii. Călătorului, oricît de grăbit ar fi, îi răsar în ochi casele noi, construite doar cu cîteva ani în urmă, sau cele aflate de-abia în construcție. Acestea li se adaugă construcțiile de interes comun realizate prin munca sătenilor. În satul Ciocănari, cetățenii, cu mic cu mare, au fost mobilizați la pietruirea drumului, acțiune pentru care s-au scos din carieră, prin muncă patriotică, circa 300 de autocamioane cu piatră. În total, echivalentul muncii patriotice efectuate de locuitorii comunei Măciuca depășește 1 072 000 lei. Rezultatul acestor eforturi se oglindește în zecile de kilometri asfaltați, în podețele ridicate, în rețelele de lumină electrică ce au urcat pe dealuri pînă la casele oamenilor.

— Noi am înțeles — continuă primarul comunei — că intelectualii veniți în mijlocul nostru și în sprijinul familiilor și al copiilor noștri trebuie să se simtă bine, să fie legați de comuna noastră. Tocmai de aceea am luat hotărîrea construirii unui bloc de locuințe pentru familiile doctorilor, profesorilor sau inginerilor care lucrează în comuna noastră. Ei bine, acest bloc e gata; și o dată cu el va fi dată în folosință și o brutărie în stare să satisfacă nevoile cetățenilor.

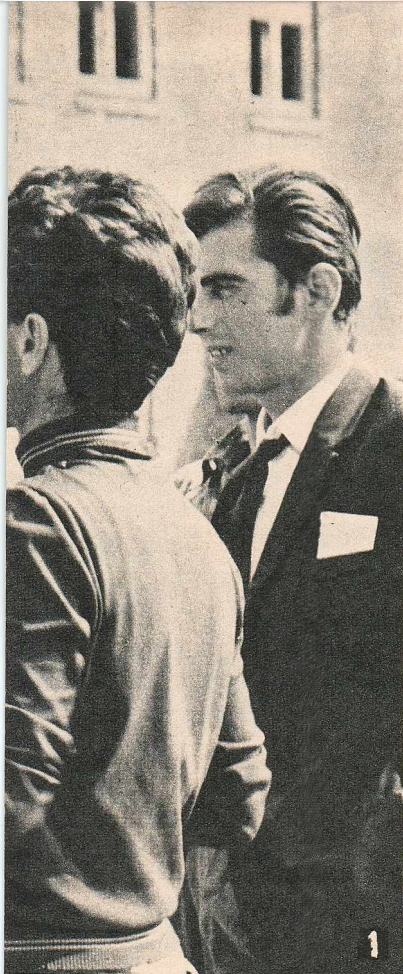
Pentru a oferi un cadru adecvat muncii cultural-educative din comună, căminul cultural a fost reparat, iar sala de spectacole a fost mărită de la 113 locuri la 250.

— Condițiile pe care le-am găsit în comună — precizează doctorul Dan Popescu de la circumscripția Stănești — s-au dovedit încă de la început praelnice muncii desfășurate, iar atunci cînd a fost nevoie, Consiliul popular comunal a ținut seamă de propunerile noastre, aducînd o serie de îmbunătățiri localului în care e instalat dispensarul sau a transmis mai departe dorințele noastre privind activitatea din cadrul spitalului și farmaciei.

Faptul că între Consiliul popular comunal și între cetățenii comunei a existat și continuă să existe un dialog permanent, a avut urmări dintre cele mai salutare, dovedind din plin caracterul democratic al relațiilor noi statornicite în lumea satului socialist. Astfel se și explică bilanțul cu care se prezintă la ora actuală Consiliul popular: cererile expuse de cetățeni în cadrul actualei legislații au fost rezolvate în întregime, iar propunerile făcute acum vor constitui preocuparea viitoare atît a Consiliului popular cît și a deputaților, a tuturor cetățenilor din comună. La Măciuca, tinerii au înțeles că ei sînt fiii comunei și că satele comunei pot fi o adevărată oglindă a lor. Odată cu ei se va înălța deci o așezare modernă, o comună înfloritoare, înconjurată de dealuri roditoare date în grija lor. Drept urmare, celor 45 000 de puiți sădiți în izlazul comunal li s-au adăugat alți 138 000 de puiți de salcîm sădiți prin muncă patriotică. Într-o altă așezare a județului Vâlcea, la Voicesti, țărani cooperatori au fost chemați de asemenea să-și spună părerea asupra tuturor problemelor de interes general. Și astfel

SATUL CA UN SINGUR OM

de Petre ANGHEL — Fotografii de Elena GHERA

se face că în cadrul schițelor de sistematizare a satelor sau în cadrul acordului global, cei care și-au dat consimțământul, participând din plin la treburile obștești, au fost cei interesați direct, în cel mai înalt grad. Într-un cuvânt, sătenii celor 39 circumscripții. Roadele acestei consultări generale nu au încetat să se arate: la culturile de varză și ardei gras din solarii unii cooperatori au reușit să încaseze în cadrul muncii în acord global câte 1 000 sau 1 500 lei în plus. În urma dezbaterilor ce au avut loc în jurul schiței de sistematizare, cetățenii comunei au fost cei care au hotărât în ultimă instanță ce formă va lua vatra satului, ce străzi vor fi amenajate în viitor, care va fi destinul satului lor. Un exemplu edificator privind formele concrete pe care le poate lua democrația într-o națiune în care destinele poporului sînt hotărîte tocmai de cetățenii ei.

— Deputații circumscripției noastre — ne precizează primarul comunei Vocești, tovarășul Dumitru Ionică — și-au făcut o preocupare permanentă din a transmite propunerile din masă sau de a sintetiza și comunica dorințele pornite din mijlocul sătenilor. Acest bun cucerit s-a dovedit de mare ajutor în activitatea noastră de zi cu zi, noi înțelegînd să facem totul pentru a traduce în viață sugestiile sosite din partea cetățenilor comunei.

Această practică vine de fapt să îndeplinească hotărârile Congresului al X-lea al partidului și hotărârile Conferinței Naționale, documente de maximă importanță pentru destinul colectiv al României socialiste, în care s-a subliniat în mod expres necesitatea unei legături continue cu masele populare, de atragere a activului obștesc la realizarea tuturor sarcinilor curente și de perspectivă. Adunările generale

1 «În comuna noastră, și nu numai la noi, toate acțiunile au fost dezbătute cu sătenii și astfel se explică ampla participare, faptul că am simțit oamenii alături în tot ce am întreprins» — ne-a declarat primarul comunei Vocești din județul Vâlcea, Dumitru Ionică.

2 Printre tarlale au început să prindă contur drumurile amenajate prin munca patriotică a sătenilor.

3 Roadele muncii în acord global nu au întârziat să se arate: la primele culturi cooperatorii au primit sporuri de peste o mie lei.

4 A asculta opinia oamenilor, a ține seamă de ea, a devenit la toate nivelurile simbolul democrației noastre socialiste.

ale cetățenilor trebuie să devină, tocmai de aceea, un larg for de dezbateri pentru toate problemele comunei și care să ducă la adoptarea tuturor hotărârilor privind dezvoltarea economico-socială a acesteia. «Dezvoltarea democrației socialiste — preciza tovarășul Nicolae Ceaușescu la prima Conferință pe țară a secretarilor comitetelor de partid și a președinților consiliilor populare comunale — presupune participarea activă și conștientă a cetățenilor la conducerea comunelor, județelor, a unităților economice și sociale, a întregii societăți. De aceea, este necesar să luăm toate măsurile pentru îmbunătățirea și perfecționarea întregii activități a consiliilor populare, pentru atragerea largă a tuturor cetățenilor la rezolvarea marilor probleme ce stau în fața fiecărui consiliu popular».

PULSUL VIGUROS AL HANOIULUI

Însemnări din R.D.Vietnam

de Corneliu VLAD

Străbătind străzile Hanoiului de-a lungul șirurilor nesfârșite de tuburi de ciment îngropate de o parte și de alta a trotuarelor, care servesc drept lăcașuri individuale în timpul bombardamentelor inamice, traversând spațiile verzi și parcurile orașului împințit de adăposturi anti-aeriene, m-am gândit adesea la înfățișarea acestei așezări în vreme de pace, la chipul bulevardelor, piețelor și clădirilor sale, la chipul oamenilor săi trăindu-și viața în mod normal, departe de amenințarea raidurilor aeriene ale lui «U.S. Air Force».

Pentru cel ce rememorează vârstele trecute ale Hanoiului, cea mai pregnantă din ipostazele sale de azi — aceea a unei colectivități umane ce și-a mobilizat într-un uriaș și unic efort toate forțele și posibilitățile în apărarea vetrei natale împotriva atacurilor agresorului imperialist — își găsește locul firesc în configurația generală a acestei așezări, cu îndelungate tradiții de cultură și civilizație și, deopotrivă, cu un prestigios trecut istoric, înnobit de lupte îndrăgite pentru libertate și independență.

ÎNGEMĂNATE — ARMA ȘI MISTRIA

În ansamblu și prin fiecare din detaliile sale, orașul îți relevă osmoza, durată prin secole, a virtuților constructive, pașnice, ale locuitorilor acestor meleaguri și dîrzenia, curajul, puterea de luptă și de sacrificiu ce i-au însușit întotdeauna pe aceiași oameni atunci cînd împrejurările istorice au impus-o.

După primul mare val al bombardamentelor americane asupra Hanoiului și a întregului teritoriu al R.D. Vietnam, am vizitat unul dintre șantierele de construcții ale orașului. Cei ce lucrau aici — zidari, tîmplari, instalatori, macaragii — participaseră cu puțin timp înainte, ca membri ai formațiunilor locale de apărare antiaeriană, la respingerea atacurilor aviației inamice îndreptate asupra capitalei. Acum, în momentul în care îi cunoșteam, în răgazul de după luptă, erau angajați cu același devotament și cu aceeași dăruire în reconstrucția orașului lor greu încercat.

Pe șantierul de construcții din prefabricate vizitat, punctele de apărare antiaeriană se profilau printre schele; locul armelor era aproape de cel al mistriilor. A intrat în tradiție ca mișcările de emulație în muncă ale constructorilor să fie prilejuate de celebrarea diferitelor victorii obținute de combatanții Frontului Național de Eliberare pe fronturile de luptă aflate la sud de riul Ben Hai de pe paralela 17.

Hanoiul constructor și Hanoiul luptător — două ipostaze fundamentale, organice îngemănate, ale capitalei vietnameze în acești ani.

OMNIPREZENTA BICICLETĂ

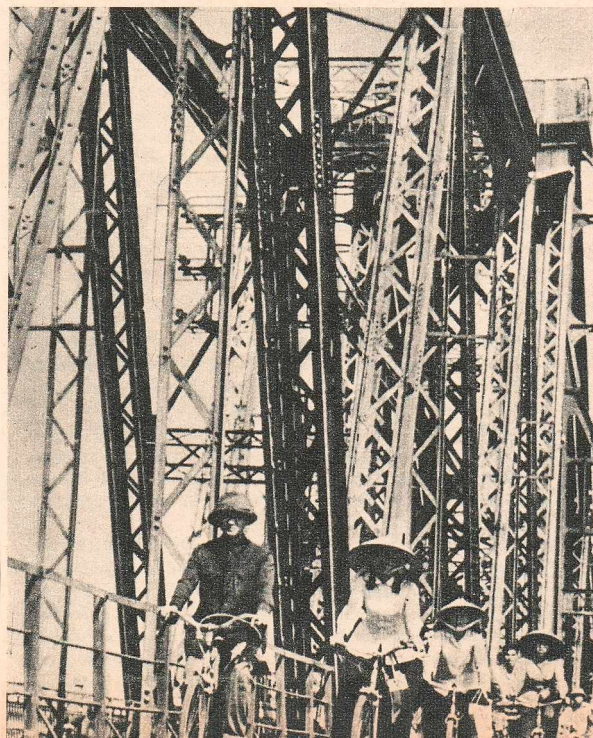
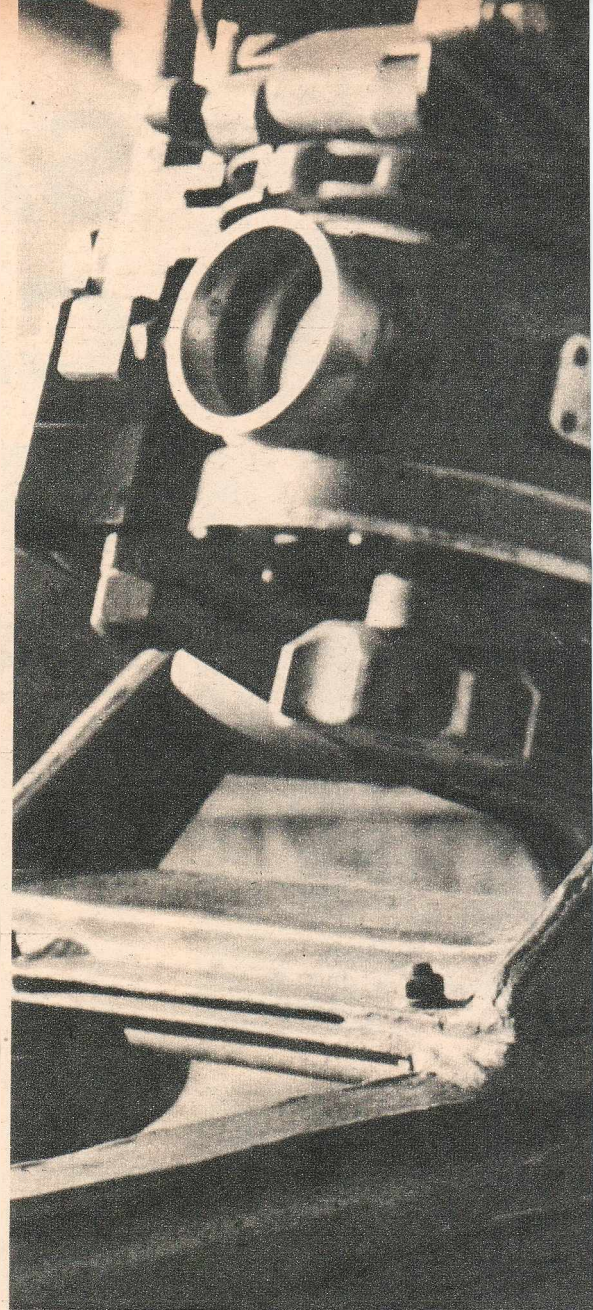
Un confrate jurnalist, stabilit de cîteva decenii într-una din marile metropole ale lumii, îmi spunea, scurt timp după sosirea la Hanoi, că din capul locului a sesizat aici absența freacățului citadin, a aceluia zgomot de fond tipic

și într-un fel obligatoriu pentru orașul modern, care îți intră atît de adînc în obișnuință, încît ți se face remarcant mai degrabă prin absența sa. O asemenea senzație insolită ți-o dă, cred, în această urbe (populată, să nu uităm, de aproape un milion de locuitori) și rolul deosebit al bicicletei în viața orașului. Astăzi, dinamica Hanoiului pare de neconceput fără realitatea omniprezentă a bicicletei. Din primele ore ale zilei, cînd nici n-au apărut zorii, și

De-a lungul străzilor capitalei R.D. Vietnam — tuburi de ciment servind ca adăposturi individuale în timpul bombardamentelor inamice.

În ciuda atacurilor înverșunate ale inamicului, podul Long Bien a continuat să asigure, în toți acești ani, transportul (inclusiv cu omniprezenta bicicletă) peste Fluviul Roșu, grație curajului și tenacității vietnamezului.

cartea

Întotdeauna între marile bogății materiale ori spirituale ale unei țări am căutat să aflăm locul pe care îl ocupă cartea. Când am citit într-un document internațional al U.N.E.S.C.O. că România ocupă unul dintre primele locuri din lume în ceea ce privește volumul traducerilor din literatura universală, am trăit o emoționantă revelație. Dictonul nostru «Ai carte, ai parte» devenea acțiune.

«Literatura anticipează întotdeauna viața — spunea Oscar Wilde în «Decăderea minciunii». Ea nu copiază viața, ci o modelează pentru a o transforma. Adevărul acesta vechi de când cartea a devenit conștient de forța regeneratoare a artei și nu și-a știrbit până azi nimic din actualitate. Cei ce iubesc literatura sînt dintre fericiții, dar gradul lor de îmbogățire spirituală crește direct proporțional cu știința de a-și alege lecturile și a le înțelege. La vîrsta mării senectuți, Goethe spunea că de 80 de ani se străduia să învețe a citi și că încă nu știa dacă reușise s-o facă. A citi nu înseamnă a îngurgita de-a valma tot ce este tipărit, ci a selecționa. Tot Oscar Wilde avea curajul să afirme că «Mai mult de jumătate din cultura intelectuală modernă depinde de ceea ce nu merită a fi citit». Între orchestrarea unor platitudini de către un autor și curajul abordării marilor probleme ale epocii văzute prin destinul citorva eroi literari se ascunde întreaga gamă a tranziției dintre nonvaloare către valoare, dintre hîrtia imprimată și opera de artă. Marile epoci literare ale antichității grecești sau latine abia dacă durau cîte o jumătate de secol, în vreme ce decadența artelor se întindea peste jumătăți de milenii.

Vorbind într-un limbaj al artei culinare pentru spirit, Francis Bacon spunea că «Există cărți care nu trebuie decît gustate, altele ce se cer devorate, iar unele, puține la număr, sînt făcute pentru a fi îndelung mestecate și digerate». Este adevărat că se poate afirma: «Spune-mi ce citești ca să-ți spun cine ești» — dar François Mauriac adăuga în ale sale «Memorii interioare»: «Mai bine te voi cunoaște însă, dacă-mi spui ce recitești».

Dintotdeauna, marile cărți au constituit date în istoria gândirii umane. Cu cîțiva ani în urmă, U.N.E.S.C.O. stabilea o listă de o sută de capodopere ale literaturii universale pe care orice om ce se pretinde instruit trebuie să le cunoască. Dar numai o sută de cărți, oricît de importante ar fi, mi se par prea puține pentru o viață întreagă. Mereu rămîne ceva de adăugat, mereu lista aceasta, oricît de autoritară s-ar pretinde, poate fi completată, iar pentru o formare intelectuală care să cuprindă obligatoriu un profil autohton, apartenența la o națiune și la o cultură proprie, se impune selecția operelor literare esențiale cuprinse într-o altă listă, a noastră. De aceea cred că ar fi interesant de stabilit, în acest an care a fost decretat «Anul cărții», un inventar cît mai complet al operelor de bază din literatură românească fără de care nici un cititor n-ar putea pretinde că ar cunoaște cu adevărat propria literatură.

Pentru un cititor pasionat nici o zi nu poate fi pierdută. Fiecare lectură bine aleasă trebuie să-i aducă noi cunoștințe și noi simpatii. Cărturarul francez Edmond Jaloux spunea că «Cititorul va manifesta cu atît mai multă înțelegere față de oameni cu cît scriitorii l-au făcut să le înțeleagă mai bine motivele acțiunilor lor, justificîndu-le comportamentul». Dar a citi excesiv, fără a acționa, fără a trăi o modelare de spirit, ca rob al lecturilor neselectionate, parcurse de-a valma, înseamnă a pierde forța de discernămint și a lăsa spiritul subjugat de fascinația literelor imprimate. «După o anumită vîrstă, spunea Einstein, lectura excesivă poate deturna spiritul de la activitatea creatoare. Un om care citește prea mult făcînd prea puține eforturi cerebrale capătă curînd un fel de pareză a spiritului». Iar Stendhal, în scrisorile din 1810 către sora sa Pauline, mărturisește: «Mă felicit din ce în ce mai mult de norocul pe care l-am avut îndrăgînd lectura... O sursă de fericire întotdeauna sigură, cu care oamenii nu prea mă pot desfăta». Descartes, în «Discurs asupra metodei», constată: «Citirea celor mai bune opere este ca o conversație cu cei mai inteligenți oameni ai secolelor trecute». L-aș cita aici și pe La Bruyère, care scria în opera sa «Caracteres»: «Cînd o lectură vă înalță spiritul și cînd vă inspiră sentimente nobile și temerare, nu căutați alte reguli pentru a o aprecia: este bună căci a ieșit din miinile unui meșter».

Un om care nu citește mi se pare un nonsens. El nu este doar sărac cu duhul, ci un sărăcit prin renunțarea la o imensă bogăție pe care toată viața a avut-o la dispoziție, căci irosirea timpului de lectură poate însemna irosirea vieții.

Gata în orice moment de a da riposta convenită agresorului aerian, (Tînără din Hanoi, membră a formațiunilor locale de apărare antiaeriană)

Hanoi — aspect din cartierul Hoan Kiem.

iește să ofere iubitei, în după-amiezele de vară toride, o plimbare pe bicicleta sa în zona lacurilor din nordul capitalei. Pe străzile mai retrase, mai ales către ora prinzului, cînd velocipedul celor mari este pentru cîteva ore vacant, cei mai tineri cetățeni ai orașului se exersează și ei în conducerea bicicletei. Domnia pedalei și a roții cu spițe s-a extins și asupra tradiționalului mijloc de transport asiatic care este rîcșă; azi, rîcșarul vietnamez, convertit în biciclist, nu mai oferă spectacolul, clasic odinioară, al omului redus la condiția umilitoare a animalului de tracțiune.

Statornicită confortabil în acești ani printre bunurile de căpătîi ale familiei vietnameze, bicicleta, pe cît de suplă și de fragilă în aparență, pe atît de puternică și rezistentă, nu a realizat, cu siguranță, în mod întîmplător simbioza, validată în cele mai diverse împrejurări, cu vietnamezul acestor ani furtunoși.

HĂRNICIE, TENACITATE, OPTIMISM

În vremuri normale, Hanoiul se prezintă turistului ca un splendid și inepuizabil tezaur de frumuseți naturale sau ieșite din mîna omului. Farmecului de totdeauna al locurilor, fertilizate de Fluviul Roșu (numele orașului se traduce, din vietnameză, prin «așezarea dintre ape»), i s-au adăugat în ultimul mileniu creații de mare valoare, învederînd însușirile deosebite ale vietnamezului: hărnicie, răbdare, tenacitate, simț artistic, optimism, modestie. Principalele vestigii istorice ale Hanoiului — Pagoda pe un singur pilon, Templul literaturii, Miradorul citadelei — au dăinuit, în ciuda tuturor vitregiilor istoriei, ca simbol al permanenței și vitalității acestui oraș — inimă a patriei vietnameze.

Podul Long Bien, așternut peste apele Fluviului Roșu, a fost în ultimii ani ținta unor atacuri înverșunate ale aviației americane. Apărătorii podului au administrat, de fiecare dată, riposta convenită agresorului. Cu același eroism s-au achitat de misiunea încredințată și brigăzile însărcinate cu refacerea avariilor provocate de bombardamente și cu restabilirea circulației peste fluviu.

În salvagardarea digurilor ce străjuiesc fluviul — aflate la rîndul lor în pericol în clipele atacurilor aeriene — se simte mobilizată întreaga populație a orașului: muncitori și militari ai Armatei Populare, funcționari și studenți, veterani ai războiului anticolonialist și purtători ai cravetelor roșii, membri ai organizației de pionieri «Ho Și Min».

Preutundeni în Hanoi simți pulsul viguros al acestei așezări care, perpetuînd îndelungate tradiții de luptă, se dovedește la înălțimea marilor comandamente ale istoriei sale de azi.

pînă noaptea tîrziu, dincolo de ora *giao thua* (ora zero), o mulțime animată dar tăcută străbate încontinuu străzile capitalei. Privit de sus, mai ales la orele începerii și încheierii activității în fabrici și instituții, orașul oferă, prin marea sutelor de mii de oameni pe vehiculul cu roți și pedale, măsura exactă a ritmurilor ample ale muncii acestei așezări, care realizează mai mult de o treime din producția industrială a republicii. În anii bombardamentelor inamice, cînd întreprinderile capitalei au fost evacuate și dispersate pe secții și ateliere în afara orașului, bicicleta a permis vietnamezului să facă față cu cînste încercărilor luptei. Era, prin aceasta, continuată o tradiție consacrată cu mai bine de 25 de ani în urmă, în zilele înclăstării de forțe cu trupele colonialiste de la Dien Bien Fu, cînd bicicleta, după părerea unanimă a experților militari și a istoricilor, avusese o contribuție deloc neglijabilă la victoria combatanților vietnamezi, într-o bătălie purtată într-o zonă muntoasă și de junglă, fără sprijinul tancurilor sau al elicopterelor.

Momentul masivelor bombardamente ale aviației americane a reconfirmat marile virtuți ale bicicletei vietnameze; într-un război în care inamicul a mizat covîrșitor pe dezorganizarea transportului și a aprovizionării și, prin aceasta, pe perturbarea tuturor sectoarelor de activitate ale R.D. Vietnam, bicicleta a rezolvat situații din cele mai dificile.

Ajutor de neînlocuit în luptă și în muncă, bicicleta este pentru omul din Hanoi prieten nedespărțit în cele mai diverse împrejurări zilnice. Tînărul îndrăgostit obișnu-

file de istorie literară (evocări)

Editura Albatros (Colecția Lyceum) pune la îndemâna elevilor, studenților, profesorilor, publicului larg, foarte interesat în ultima vreme de acest gen, o antologie de «evocări» a principalelor scriitori români, de la Ienăchiță Văcărescu la Nicolae Labiș. Un volum bine întocmit în linii generale, instructiv și plăcut (text ales, stabilit, prefată și bibliografie de I. Opreșan). Autorul culegerii s-a orientat fără excepție spre «evocările favorabile», considerând că latura exemplară a biografiei scriitorilor trebuie să dețină întâietatea, și a evitat cu bună-știință paginile ceva mai complexe, tot ceea ce ar putea deruta (ca să spunem astfel) spiritul inocent sau presupus a fi inocent al cititorului. Acest criteriu nu este chiar infailibil, urmările discutabile ale aplicării sale nu întârzie să iasă la iveală. Viața literară nu este paradisul pe pământ și nici n-a fost vreodată, cît despre marii scriitori nimic mai departe de adevăr decît să ni-i închipuim ca pe niște elevi cuminiți și silitori în toate privințele, abia așteptînd să se rînduiască, fiecare după rangul și meritul său, în literatura de pioasă evocare a prietenilor, contemporanilor și urmașilor plini de admirație.

Memoriile lui E. Lovinescu, de loc convenționale, reprezintă — cum bine se știe — cel mai viu tablou al mișcării literare pe o durată de cîteva decenii și ar fi fost de așteptat ca selecția de față să profite mai intens de ceea ce ele oferă din abundență. Exagerările, excesele polemice s-au estompat cu vremea: izbitoare în textele marelui critic rămîne în schimb pasiunea eroică a literaturii și vieții literare. Slab folosite (numai de două ori, și nici de douăzeci de ori n-*ar* fi fost de ajuns!), extraordinarelor portrete li se preferă nu o dată amintirile duioase, laudele inconsistente. Despre Titu Maiorescu, cel mai important continuator al său a scris sute de pagini definitive, nici una însă nu figurează în prezenta antologie, în schimb sintem răsfațați cu evocările mult mai puțin pregnante semnate de Barbu Ștefănescu Delavrancea. Puteau lipsi, fără să fi încercat sentimentul unei pierderi regretabile, amintirile dulcele despre Eminescu ale lui Vlahuță. Cu atît mai mult cu cît chiar în prefața volumului ni se semnalează că: «Mai ales despre Eminescu există o literatură imensă, care reface pînă la detaliu — coborînd adesea în anecdotice — diversele etape ale vieții marelui poet». Din această «literatură imensă», antologia nu avea nevoie să rețină înduioșările inutile de tipul: «Avea deplina aducere aminte a oamenilor, a lucrurilor și a tuturor întîmplărilor din urmă. Mă-ntreba cu interes de cunoștințelor lui din București, și-*ar*ăta o nespusală milă pentru cei săraci. Apoi iar, ca și cum și-*ar* fi adus aminte de-o nenorocire mare, se scufunda în gînduri și nu mai spunea nimic cîte o jumătate de ceas. Numai își ridica ochii din cînd în cînd și împreunîndu-și miinile ofta de te-neca plînsul: «Of, Doamne, Doamne!...» Și iar pune ochii în pămînt și tăcea» etc., etc. În schimb, nu se reține nimic din «Viața lui Mihai Eminescu» de G. Călinescu.

▲ Priviri care spun totul. Asistența la una dintre reconstruiri.

◀ Decorul tragediei: 1 — Locuința familiei Dewèvre; 2 — Intersecția străzilor Comté și Ranchicourt; 3 — Locul staționării limuzinei; 4 — Locul găsirii cadavrului; 5 — Vila doamnei Mayeur; 6 — Biroul notarului.

'43?»; «Jos Leroy! Jos burghezii!»; «O singură pedeapsă: moartea!»

Afacerea Dewèvre a devenit un caz național. Fiecare publicație reacționează în funcție de platforma ei politică. Reportajele sînt pline de trimiteri literare capitale: Zola, Prévvert, Simenon, în timp ce în închisoare Leroy îl citează pe Aragon. Omorul a căpătat în ochii opiniei largi caracterul unui fapt politic. Instituțiile și reglementările Franței sînt luate, rînd pe rînd, și raportate la eveniment. Munca în mină, salariile, silicoza, șomajul, gafele primarului socialist, secretul anchetei, libertatea presei, puterea discreționară a judecătorului de instrucție, lipsa de putere a judecătorului de instrucție, arestarea preventivă, locuințele minerilor, însuși codul de procedură penală...

Dar ce face deținutul? Deținutul apreciază omleta cu slănină servită la comanda lui în închisoare și neagă orice legătură cu fapta.

— Ce ați făcut miercuri, 5 aprilie, de la ora 19.30, cînd ați plecat de la birou, pînă la ora 20.35, cînd ați sosit la doamna Mayeur?

— Mai întîi am citit...

— Ce?

— «Minute» sau «Le Canard enchainé», nu-mi amintesc exact...

— Dar sînteți un om renumit pentru memoria lui...

— N-am memorie decît pentru lucrurile care mă interesează.

— Apoi?

— ...Apoi am fost acasă, la Houdain (5 km de Bruay), am vorbit cu mama...

— ...Mama declară că nu v-a văzut.

— Mi-am schimbat cămașa.

— Doamna Mayeur declară că seara purtați aceeași cămașă ca la prînz.

— Vroiam să merg la clubul rotarienilor.*

— Dar promiseseți prietenei dumneavoastră că rămîniți la televizor.

— Am constatat că motorul mașinii fierbea puțin. Între 19.40 și 20.10 am rulat pînă la Saint-Pol și înapoi, adică la Bruay.

— Cu ce viteză?

— 110-120 km/h.

Se face reconstruirea, cu șoseaua eliberată de patrulare-moto și cu o viteză constantă de 130-140 km/h; traseul nu poate fi parcurs decît în 33 de minute.

— Unde ați parcat la Bruay?

— Ca de obicei, în fața vilei.

— Adică? Pe ce stradă?

— Pe bulevardul Republicii.

— La ora 20.10 automobilul dv. se afla pe strada opusă, Ranchicourt.

— Am stat acolo cinci minute. Dar n-am coborît din mașină.

— Mașina se mai afla pe același loc și după două ore.

— Imposibil, am plecat și m-am plimbat prin oraș.

— Cu mașina?

— Da. Vroiam să ascult muzică de la aparatul de radio.

— De ce, din moment ce sînteți un mare pasionat al fotbalului?

— Evitam o întîlnire cu soțul legal al prietenei mele.

— Dar domnul Beghin-Mayeur este despărțit în fapt de doamna Mayeur și tolerează relațiile soției sale cu dumneavoastră...

Și uite așa, din contradicție în contradicție, 600 de pagini, dar nici o recunoaștere și nici o probă directă. Monique Mayeur, îndrăgita apărătoare a prietenului ei, este de asemeni arestată, Leroy cere, prin avocați, punerea lui în libertate. Judecătorul de instrucție refuză. Camera de punere sub acuzare din Douai respinge recursul. Curtea de casație (care în mod obișnuit cercetează numai aspectele de legalitate) analizează fondul, admite apelul și îndrumază cererea la altă instanță — camera de punere sub acuzare din Amiens. Aici cererea este admisă. Pierre Leroy e liber. Ține o conferință de presă cu o sută de ziaristi. Gărzile mobile înarmate sînt trimise la Bruay pentru asigurarea ordinii.

Bănuielile împotriva lui Leroy sînt puternice, ca și influența lui. Dar influența este reală, pe cînd bănuielile, în justiție, sînt insuficiente, mai ales cînd sînt îndreptate împotriva unui astfel de personaj. Aparențele se potrivesc pe versiunea Leroy, dar cine garantează, în lipsa certitudinii, că pe o altă versiune nu s-*ar* potrivi și mai bine?

Certitudinea ar consta în urme obiective. Dar părul găsit sub unghiile uneia dintre victimele anterioare nu provine de la Pierre Leroy, iar ochelarii cu ramă de sîrmă ai Brigittei Dewèvre nu s-au mai găsit. Între crimă și arestarea bănuitului a trecut o săptămînă. Leroy putea distruge urmele. Dar dacă altcineva e vînduțat, pentru acest altcineva au trecut aproape 5 luni. Și mai trec...

Concomitent cu punerea în libertate a lui Pierre Leroy (și, ulterior, a doamnei Mayeur) ancheta a fost trecută unui judecător de instrucție din Paris. Deocamdată spiritele mocnesc în așteptare. Vor izbucni? Nu vor izbucni? Cum vor izbucni?

Ori se vor stinge odată cu depopularea orașelului Bruay, al cărui ultim puț carbonifer va fi închis peste trei ani? Poate se va așterne uitarea, așa cum se întîmplă cu cele mai multe fapte, al căror ecou dispare încet. Cum a dispărut, spre exemplu, vilva iscată cu 16 ani în urmă, atunci cînd s-a născut fetița acum omorâtă, în jurul unui film șocant prin erotism, numit «Et Dieu créa la femme». Era filmul care a consolidat o vedetă — B.B. — și a făcut să fie foarte răspîndit în Franța un nume de față: Brigitte.

* Reuniune foarte ermetică și conservatoare a celor mai influente personaje din lumea burgheză.

La Buftea, între «BARIERA» și «CU MÎINILE CURATE»

de Iuliana IONESCU și Lidia POPIȚĂ
Fotografii de S. STEINER

O recentă conferință de presă inițiată de noua Direcție a cinematografului informa pe ziaristi de specialitate că organizarea celor patru case de filme (conduse de Alexandru Ivasiu, Eugen Mandric, Dumitru Fernoagă și Corneliu Leu) va permite, cu destul de puține formalități și cu responsabilități precise, o colaborare mai fericită și eficientă între regizori și scenariști. Cum noua organizare a fost preluată «din mers», filmele anului 1972 și o bună parte din producția pe 1973 nu au fost și nu vor fi influențate (decît parțial) de noul sistem de funcționare. Astfel că filmele intrate în producție au toate șanse egale în a interesa (sau a nu interesa) publicul și drept egal la publicitate. Chiar dacă creditul acordat nu poartă încă nici una dintre semnăturile anunțate mai sus, deocamdată, încă «independenți», regizorii și scenariștii lucrează la filme care promit fiecare prin câte ceva: fie prin titlu, fie prin prestigiul sau popularitatea regizorului sau a scenaristului, fie prin prezența unor actori foarte buni.

Iată de ce alegerea noastră are un caracter aleatoriu, firesc pentru numărul mare de filme în lucru.

«BARIERA»

Genericul, ca orice generic, trebuie să fie neapărat seducător, interesant. Și iată-l pe regizorul Mircea Mureșan, care — pentru a cita oară? — trebuie să dea probă la știința de a anunța și a atrage în același timp. Și soluția a fost găsită: din edițiile antebelice ale ziarelor «Capitala» și «Dimineața» au fost alese articole cu titluri duioase care ascund mizeria mahalalelor sau dramele locuitorilor lor. De fapt, s-a recurs la un mic trucaj: peste pozele nu tocmai expresive ale ziarelor au fost reproduse, din colecția de fotografii a Academiei R.S.R., imagini dure, extrem de semnificative, tratate după procedee speciale de laborator, pentru a ajunge asemănătoare celor de acum câteva decenii. Am așteptat ca regizorul să-și termine lucrul la o complicată mașinărie de trucaj pentru a-l ruga să ne vorbească despre filmul său «Bariera».

— Din nou o ecranizare?

— Nu pot spune că am o înclinație specială pentru acest gen. Nu am făcut numai ecranizări, dar așa s-a întâmplat în cursul destinului meu cinematografic. Dealtfel, un roman este o sursă de inspirație cinematografică mai certă: depun garanție personajele, atmosfera, universul scriitorului.

— Dumneavoastră l-ați ales pe Teodor Mazilu sau dînsul pe dv.?

— Propunerea a venit din partea lui. Nu exista nici un scenariu. M-a chemat într-o zi la telefon și m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să fac un film după «Bariera».

— Vă cunoașteți de mult?

— De vreo 15 ani. Am mai încercat să facem împreună un scenariu bazat pe latura specifică a literaturii lui Mazilu, aceea de

ironie necrutătoare, de sarcasm la adresa prostiei și a imposturii morale. Nu a fost terminat atunci, poate o să-l reluăm.

— Romanul «Bariera» propune cititorului o lume, cea a mahalalei, și ceea ce este deosebit de original, un mod de a gândi ironic, realist; schițează psihologii în fugă. Cum ați procedat pentru transpunerea acestui univers în film?

— Ca structură și compoziții, filmul modifică întrucîtva cartea — folosește aceleași personaje, același mediu, dar din perspectiva relativ obiectivă a povestitorului sau din una imaginară: autorul își imaginează cum s-ar fi comportat Vițu în închisoare, cunoscîndu-i doar psihologia, dar necunoscîndu-i întocmai faptele.

— Să lăsăm spectatorilor surpriza întîlnirii cu filmul. Ați folosit în distribuție doar cîțiva dintre interpreții tradiționali ai lui Mazilu: pe Octavian Cotescu, în rolul principal, și pe Gina Patrichi...

— Dealtfel, «Bariera» e cea mai puțin specific maziliană din punctul de vedere al operei ulterioare a lui Mazilu. Octavian Cotescu are o partitură mai deosebită de cele în care s-a obișnuit publicul să-l vadă. La fel și Dan Nuțu și Mihaela Mihai, care are aici posibilitatea să-și demonstreze calități de mare acțiță...

— Se pare că distribuția dv. cuprinde numai nume strălucitoare: Draga Olteanu, Toma Caragiu, Ion Besoiu, Gh. Dinică, precum și pe tînăra acțiță Olga Bucătaru.

— Da, personajele lui Mazilu reclamă roluri de compoziție, ce trebuie interpretate cu aplomb și măiestrie, chiar dacă e vorba de o simplă apariție.

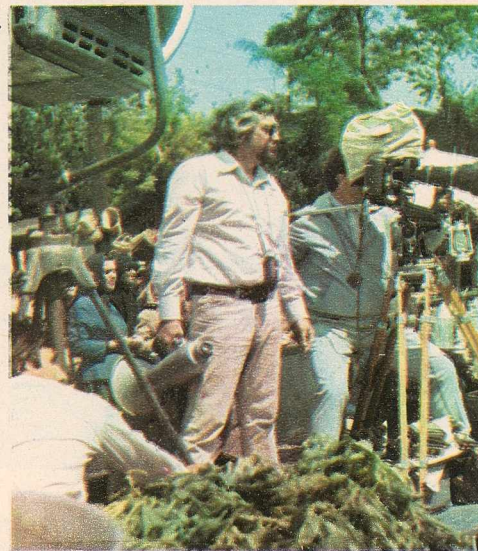
Dar cum regizorul trebuie să fie prezent și la înregistrarea de zgomote, și la sonorizare — am recunoscut primatul necesităților producției.

«CU MÎINILE CURATE»

Cine ar fi vrut, în timpul cît Sergiu Nicolaescu turna filmul «Cu mîinile curate», să participe la filmări, trebuia să se obișnuiască cu ideea că va avea de scormonit cele mai bizare cotloane ale Bucureștilui: săli de tribunale, dughene părăsite, depozite de vamă, aula Facultății de medicină, iar uneori ganguri sumbre din clădiri în curs de demolare. Peste tot însă te uimea perfectă autenticitate a atmosferei epocii filmului, datorată scenografiei: de la pereți, mobilier, recuzită (Radu Boruzescu are o adevărată voluptate a detaliului, mai ales a obiectului patinat de vreme) pînă la suma acestora în ceea ce se poate numi culoarea aerului sau, mai simplu, atmosfera.

Cînd totul era pregătit cu minuție, de nu știu unde apărea regizorul și odată cu el o neliniște, dar nu aceea a curiozității firești în cazul acestei arte pline de miraculos și fantastic, ci neliniștea devenirii, a

Personaje cunoscute în general,
doar din generic:
regizorul (Mircea Mureșan)
și operatorul (George Cornea).

Ion Besoiu și Olga Bucătaru
într-un fals moment liric.

▲
Draga Olteanu și Gina Patrichi confruntându-se
— cum stă bine unor «mahalagioaice» — la piață.

transferului într-o altă lume. Iar această neliniște o imprimă ei, regizorul. Stilul lui Sergiu Nicolaescu poate fi definit printr-un epitet: *neliniștit*. Este o nerăbdare în fiecare gest al său, chiar și atunci când este pentru moment prezent la postsincron și putem sta de vorbă câteva minute:

— Deși istoric și polițist, se pare că filmul aduce, spre mulțumirea tuturor, chiar prin subiect o notă neobișnuită în reconstituirile noastre istorice. Despre ce este vorba?

— Anii următori istoricului August 1944 au constituit — se știe — o epocă frământată în care Partidul Comunist Român a luptat să se impună pe plan politic și social. Acțiunea filmului se desfășoară în 1945, când mai operau în Capitală tot felul de bande înarmate împotriva cărora trebuia luptat și împotriva cărora luptau alături de polițiști și comuniști din ilegalitate. Noutatea constă în ineditul momentului, tocmai ilustrarea luptei împotriva acestor, să le spunem, gangsteri.

— De ce gangsteri și nu bandiți?

— Este o diferență între un gangster și un bandit, mai ales — ca să zic așa — în forma organizatorică. Aceste bande, alcătuite din profesioniști ai crimei, înarmați, gata să facă orice pentru bani, poartă de acum un nume intrat în istorie. Și chiar dacă personajele nu sînt reale, faptele, situațiile corespund adevărului, documentelor epocii. Am avut consultanți din partea Ministerului de Interne, oameni deosebit

de competenți, care ne-au ajutat mult.

— Colaborarea dv. cu Titus Popovici a devenit aproape tradițională.

— De data aceasta alături de Titus Popovici este prezent ca semnatar al scenariului și Petre Sălcudeanu. Amîndoi au proiecte de amploare. Și-au propus să facă, printr-o serie de filme, istoria preluării puterii populare la noi în țară. Manole Marcus lucrează dealtfel la «Conspirația» și la «Fuga», filme ce sînt un fel de continuare istorică a evenimentelor din «Cu mîinile curate».

— Filmul dv., din cîte se spune și ați spus, se pare că va fi un film dur.

— Se poate vorbi mult despre duritate... Eu, de pildă, n-aș pune semnul egalității între duritate și violență. Fără duritate, cred, nu poți cîștiga: termenul implică și o anume fermitate. Nu accept însă cruzimea și violența. Mihai Viteazul, despre care revista «Cinema» spune că este mai contemporan decît eroii contemporani ai filmelor noastre, era un dur. Nu era un crud. La fel și filmul acesta, este un film tare, un film de bărbați.

Ne-am întîlnit în cabina de postsincron cu un redutabil gangster, care în realitate poartă numele de George Constantin, iar pe culoar — cu un altul, sub a cărui mustață meridională l-am recunoscut cu ușurință pe Gheorghe Dinică. Dar cum actorul, cel bun mai ales, nu încurcă niciodată arta cu viața, am putut sta de vorbă în deplină siguranță cu amîndoi.

DOCUMENTARUL ÎN ATENȚIE

DEZERTORII

Paul Orza își începe filmul ex abrupto, fără nici un fel de puneri în scenă sau menajamente, lansează de la început o întrebare tăioasă: «Dumneata, ca părinte, concepți să acorzi propriului copil o bucată de piine doar în urma somațiilor tribunalului?» Așadar, știm cu cine avem de-a face, cu «Dezertorii», cu cei care rostogoliți pe panta iresponsabilității etice și sociale au abdicat de la elementara datorie paternă. Scurt metrajul culege cîteva mărturii dureroase de abandonuri familiale revoltătoare; tați care de-a lungul a 3-4 ani «nu au avut vreme să treacă pe acasă», deși ei «au tot vrut, tocmai aveau de gînd să se ducă» etc. Răspunsuri dezonorante pe care autorul nu ezită să le sublinieze, fixînd chipul fiecărui dezertor într-o suită de stop cadre.

Pentru a-și spori pregnanța, eficiența civică, filmul — conștient de timpul limitat

pe care îl are la dispoziție — evită comentariile de prisos precum și unele adaosuri melodramatice care adeseori se strecoară cu de la sine putere în astfel de pelicule.

Faptele, ca și atitudinea față de ele, sînt elocvente. Totuși ar fi existat resurse pentru o și mai severă ordonare a materialului, filmul ar fi avut și mai mult de cîștigat dacă, renunțînd la unele investigații colaterale, ar fi scormonit mai insistent biografia «la zi» a părinților fugiți de acasă, ar fi raportat-o la colectivul social căruia-i aparțin. «Dezertorii» nu trăiesc în pădure, ci între oameni. Documentarul și-ar putea permite, eventual, o continuare, o anchetă printre martorii pasivi sau indiferenți, după ce în prealabil au fost invitați să vadă cele incriminate pe ecran.

M. MIHĂILESCU

de la A la Z

de Constantin POPESCU

GUINNESS Alec (sir)

Actor britanic de teatru, film și TV, născut la Londra la 2 aprilie 1914. Una dintre celebritățile teatrului și filmului britanic contemporan. Studiază arta dramatică cu John Gielgud, Martita Hunt și Fay Compton, și în 1936 face deja parte din cadrele artistice ale companiei Old Vic, unde se va specializa în Shakespeare. După război debutează în film realizînd succesiv două mari creații în ecranizările după Dickens ale lui David Lean: *Marile speranțe* (1946) și *Oliver Twist* (1948). Un lung șir de filme îl vor consacra drept unul dintre cei mai originali actori ai cinematografului britanic, as al comediei satirice, al umorului negru, al schimbărilor de fizionomie «la Fregoli», transformări ce țin nu numai de aspectul exterior, ci și de psihologia diversă a fiecărui personaj întruchipat (în *Un blazon solicitat* (1949) interpretează astfel 12 personaje de vîrstă și sex diferite). Știe să alunece pe nesimțite de la umor la dramă, de la eroii nobili și orgolioși la aventurieri (civili sau militari) sau savanți cu capul în nori. Poședă o listă impresionantă de filme, din care mai desprindem: *Ultima vacanță* (1950), *Locuitorii din Lavender Hill* (1951), *Omul în alb* (id.), *The Captain's Paradise* (1953), *Ucișoșul de femei* (1955), *The Scapegoat* (1958), *The Horse's Mouth* (id.). Interpretează personaje dramatice de mare relief în filme ca: *Father Brown* (1954), *Barnacle Bill* (1957), *Podul de pe riul Kwai* (id.), creație distinsă cu Premiul Oscar, *Our Man in Havana* (1959), *Tunes of Glory* (1960), *H.M.S. Defiant* (1962), *Lawrence of Arabia* (id.), *Căderea Imperiului roman* (1963), *The Quiller Memorandum* (1966), *Hotel Paradiso* (id.), *Comedianții* (1967), *Cromwell* (1970), *Scrooge* (id.).

GUITRY Sacha (Alexandre-Georges-Pierre G.)

Autor și actor de teatru, regizor și actor francez de film, născut (în timpul unui turneu al tatălui său Lucien G.) la Petersburg (Rusia) în 1895; mort la Paris la 14 iulie 1957. Fără îndoială personalitatea cea mai prodigioasă a scenei și ecranului francez din prima jumătate a veacului nostru, în care timp domină viața artistică pariziană. Prima parte a carierei sale se desfășoară exclusiv în limitele teatrului, deși debuturile sale cinematografice urcă prin 1914 (un film manifest închinat figurilor ilustre ale culturii franceze: *Ceux de chez nous*). E drept că după acest film va mai apărea doar în postură de interpret, în 1918 (*Un roman d'amour et d'aventures*), și abia peste 17 ani, în era vorbitorului, ca regizor al documentarului *Pasteur*. Veritabila sa carieră cinematografică începe practic din acest an ca regizor, scenarist și interpret al unei lungi serii de filme originale, nonconformiste, spirituale, așa cum au fost: *Romanul unui trișor* (1936), *Triunghiul* (id.), *Desiré* (Valetul-1937), *Cadrilul* (id.), *L'accroche-Coeur* (1938), *Pensiunea burlacilor* (1939). Creează un gen nou, amestecînd cu dezinvoltură și malicie istoria Franței în povești contemporane: *Perlele coroanei* (1937) și *Champs-Élysées, strada iubirii* (1938), și evocă uneori figuri din culisele marii istorii, ca în *Desirée Clary* (1941). Toate aceste trei filoane le va dezvolta încă mai pregnant după război, respectiv în comedii de actualitate: *Aux deux colombes* (1949), *Tođ* (id.), *Tu m'as sauvé la vie* (1950), *La poison* (1951), *La vie d'un honnête homme* (1952), *Assassins et voleurs* (1956), *La vie à deux* (1959), operă postumă; în acele «plaisanteries» istorice: *Si Versailles m'était conté* (1953), *Si Paris nous était conté* (1955) sau în poveștile vag biografice: *La Malibran* (1945), *Le comédien* (Lucien Guitry-1947), *Debureau* (1950) și *Napoléon* (1954). O singură ecranizare după un alt autor: *Le diable boîteux* (1948), după Lesage.

GURCENKO Ludmila Markovna

Actriță sovietică de teatru și film, născută la 12 noiembrie 1935. Își termină studiile de artă dramatică la Institutul de teatru din Moscova în 1958 și din 1963 face parte din cadrele artistice ale teatrului Sovremennik din Moscova. Debutul ei în film echivalează cu o consacrare; creația ei din comedia muzicală *O noapte de carnaval* (1956) fiind din cele care nu se uită ușor. Nu-i este dat oricui să aibă ca partener la debut un ilustru actor ca Igor Ilinski și mai ales să nu fie eclipsat de o asemenea prezență... Dovedește ulterior că o asemenea performanță n-a fost numai un fericit concurs de împrejurări, abordînd cu o surprinzătoare disponibilitate roluri fundamentale deosebite în filme variate ca: *Scump e adevărul* (1956), *Înima bate din nou* (id.), *Fata cu chitara* (1958), *Roman și Francesca* (1961), *Cerul Baltice* (id.), *Omul de nicieri* (id.), *Îmblinzitorii de biciclete* (1964), *Căsătoria lui Balzaminov* (1965), *Tirgul meșteșugarilor* (id.) ș.a.

GURIE Sigrid

Actriță americană de film, născută la Brooklyn (New York) în 1915; moartă în 1969. A fost una dintre frumusețile legendare ale Hollywoodului. Lansată de producătorul Samuel Goldwyn, debutează sub cele mai fericite auspicii în superproducția *Marco Polo* (1938), avîndu-l ca partener pe Gary Cooper. A fost apoi, cu o înfinită grație și suplete în joc, protagonista unor filme notorii, care mizau mai ales pe tipul ei vag exotic: *Nopti în Alger* (1938), remake american al lui Pépé-le-Moko, cu Charles Boyer și Hedy Lamarr, sau *Rio* (1939) cu Robert Cummings și Basil Rathbone. Au urmat filme ca: *The Forgotten Woman* (1939), *Dark Streets of Cairo* (1940), *Three Faces West* (id.), *The Refugee* (id.), *Private Life of Dr. J.P. Goebbels* (1943), *Voice in the Wind* (1944), *Enemy of Women* (id.), *Sofia* (1948), *Sword of the Avenger* (id.), care nu i-au adus consecrarea firească. O carieră începută atît de promițător eșuează în mod inexplicabil, adăugînd un alt caz nefericit lungului șir de destine ratate din acest vast cimitir de talente numit Hollywood.

MARILE OPȚIUNI ALE ANULUI (II)

de Silviu BRUCAN

Anunțarea vizitei noului premier japonez Tanaka la Pekin, în toamna aceasta, pune la ordinea zilei una dintre marile opțiuni din politica mondială — opțiunea Japoniei.

Pe ce drum va merge Japonia? — iată o întrebare care prilejuește în prezent cele mai extraordinare speculații comentatorilor de politică externă și cercetătorilor în domeniul noii discipline științifice — viitorologia.

A fost o vreme când marile opțiuni în politica mondială se făceau în Europa. În literatura istorică și diplomatică *concertul european* simbolizează perioada în care treburile mondiale erau reglate exclusiv de puterile europene; numeroși istorici occidentali descriu această perioadă în termeni lirici, ca «perioada de aur» a diplomației, pe considerentul că cei o sută de ani dintre Congresul de la Viena (1814-1816) și primul război mondial au fost lipsiți de războaie sângeroase între puterile europene. În realitate, deși în această perioadă nu s-au produs conflicte militare îndelungate în centrul Europei (de tipul celor napoleoniene), au avut loc pe continent războiul ruso-turc (1828-1829), războiul Crimeii (1853), războiul Prusiei și Austriei împotriva Danemarcei (1856-1863), războiul franco-prusac (1870-1871) etc. În plus, concertul european a fost perioada unei vaste expansiuni coloniale a puterilor europene, cu alte cuvinte «armistițiul de un secol» din Europa a permis (sau a fost necesar, dacă vreți) puterilor europene să se angajeze în numeroase războaie de cucerire pe... celelalte continente.

Reamintim toate acestea nu pentru a restabili adevărul istoric, exercițiu științific care se bucură în zilele noastre de o rată din ce în ce mai scăzută a credibilității, ci pentru a lovi în eșafodajele sofisticate ale sociologilor și politologilor contemporani care construiesc modele de sistem internațional în care pacea și securitatea internațională sînt asigurate de așa-numitul «echilibru al puterilor» de tipul concertului european, prezentat pentru circumstanță în mod idilic și în culoare roz.

Geometria a devenit exercițiul favorit al constructorilor de asemenea modele. La început au fost modelele bidimensionale sau bipolare, construite pe premisa rolului deosebit al celor două mari puteri nucleare — S.U.A. și U.R.S.S. — în afacerile mondiale; au urmat modelele triunghiulare, odată cu afirmarea Republicii Populare Chineze în politica mondială; în prezent amatorii de modele operează cu patrulater, proiectînd pe locul patru Comunitatea Economică Europeană, căreia îi prezic în deceniile următoare o unificare politică și militară; americanul George Ball preferă un trapez, pe motiv că cel puțin două din laturi nu sînt paralele;

în sfîrșit, alți autori susțin că pentagonul reflectă mai fidel forma sistemului internațional actual și introduc în formulă Japonia.

Iată cum se încheie ciclul unei demonstrații în care se vede cum proiecțiile de viitor pentru anul 2000 sînt bazate pe incursiuni în trecut. Viitorologia are și ea... paseiștii ei.

Constructorii de modele geometrice subapreciază evident complexitatea sistemului internațional actual și faptul că politica mondială în zilele noastre — și cu atît mai puțin în viitor — nu se mai rezumă la un număr mai mic sau mai mare de puteri. Revoluția socială în 14 țări din diferite continente și apariția pe ruinele imperiilor coloniale a zeci de noi state independente au schimbat în mod sensibil datele problemei și au creat un sistem de relații care nu mai pot fi descrise în modele geometrice.

În acest context nou poate fi judecată și opțiunea în fața căreia se află Japonia — o țară cu un imens potențial economic care în perioada postbelică a bătut toate recordurile în materie de «miracol economic» și care a ajuns sub raport economic pe locul trei în lume, după Statele Unite și Uniunea Sovietică.

Pe plan militar, Japonia este țara în care grozăviile armelor nucleare s-au întipărit cel mai adînc în conștiința populară, țara celor două orașe-simbol: Hiroshima și Nagasaki. Japonia și-a respectat noua constituție care proclamă hotărîrea poporului japonez de a-și limita la strictul necesar armamentul și forțele armate. Ea dispune în prezent de 13 divizii cu 179 000 soldați, 375 avioane de luptă, o marină militară (inclusiv 11 submarine) destinată supravegherii coastelor — într-adevăr un nivel minim pentru un gigant economic cu aproape o sută de milioane de locuitori.

Japonia a ieșit înfrîntă din cel de-al doilea război mondial și dominația americană instaurată după capitulare își păstrează încă amprenta asupra politicii japoneze. Concepția «pacifico-asiatică» promovată pînă acum de Tokyo constituie una dintre acele formule caracteristice relațiilor interimperialiste contemporane în care subordonarea față de S.U.A. în cadrul «strategiei globale anticomuniste» alternează cu promovarea viguroasă a propriilor interese expansioniste ale Japoniei. În această ordine de idei nu poate fi trecut cu vederea că sprijinul acordat agresiunii americane în Indochina a fost de parte de a fi «platonice»: livrările de măruri japoneze legate într-un fel sau altul de războiul din Vietnam au depășit cu mult două miliarde de dolari anual. Se vede că vechiul dicton latin — banii nu au miros — și-a găsit o traducere potrivită și în limba japoneză.

Exporturile japoneze spre țările Asiei de sud-est în ultimii cinci ani s-au dublat.

▲ *Cu prilejul primirii sale de către premierul japonez Tanaka, Sun Pin-hua, conducătorul trupei de balet din Șanghai, a adus la cunoștința primului ministru japonez invitația premierului Ciu En-lai de a vizita China.*

Cu prilejul vizitei fostului premier Sato în zece capitale asiatice, corespondenții străini au subliniat că străzile acestor orașe sînt luminate de reclame de neon ale produselor japoneze, oamenii călătoresc în autobuze, taxiuri și scutere japoneze, poartă haine confecționate din textile japoneze, au ceasuri și tranzistoare japoneze, beau bere japoneză și fac cumpărături în magazine universale japoneze. Expansiunea comercială a monopolurilor este însoțită de sporirea ajutorului economic pentru străinătate. Lupta Japoniei pentru materii prime și noi piețe de desfacere este desfășurată cu o agresivitate pe care S.U.A. și ceilalți rivali occidentali o resimt din ce în ce mai puternic și pe alte continente.

În acest context s-au produs în relațiile americano-japoneze două șocuri: primul, măsurile de protecție a dolarului anunțate de președintele Nixon în 1971 și vizita la Pekin a președintelui Statelor Unite.

Aceste șocuri au declanșat un proces de reevaluare a orientării Japoniei, în care principala problemă au constituit-o relațiile cu Republica Populară Chineză. Eisaku Sato, legat prea mult de vechea politică ostilă față de China, a trebuit să plece. Noul premier, Kakuei Tanaka, și-a pus ca obiectiv principal și urgent normalizarea relațiilor japono-chineze. Vizita sa la Pekin va fi precedată de o întâlnire în Hawaii cu președintele Nixon.

Iată, pe scurt, datele opțiunii în fața căreia se găsește Japonia: va rămîne o putere economică sau — așa cum cer unele cercuri influente — se va angaja în cursa nucleară?

UNIFORME ȘCOLARE

**PENTRU
BĂIEȚI ȘI FETE
CLASELE I—VIII**

puteți cumpăra din timp
și fără aglomerație
la magazinele:

O.C.L. UNIVERSAL —
Șoseaua Giulești-Prunaru,
Complexul A — bd. Ion Șulea nr. 12,
Complexul Pajura,
«FLORELA» — Șoseaua Ștefan cel Mare

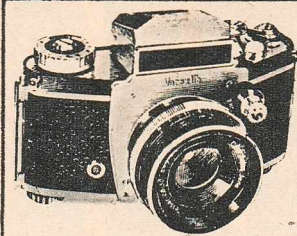
**PENTRU
BĂIEȚI ȘI FETE
CLASELE I—XII:**

la magazinul «SORA»
din Calea Griviței nr. 138
și la magazinele
din str. Lipscani nr. 76
și bd. Duca 3-5.
La magazinul «FAMILIA»
din str. Lipscani nr. 55
găsiți uniforme
pentru măsuri excepționale.

E L E V I !

**Nu uitați:
ȚINUTA REGLEMENTARĂ —
UNIFORMA ȘCOLARĂ!**

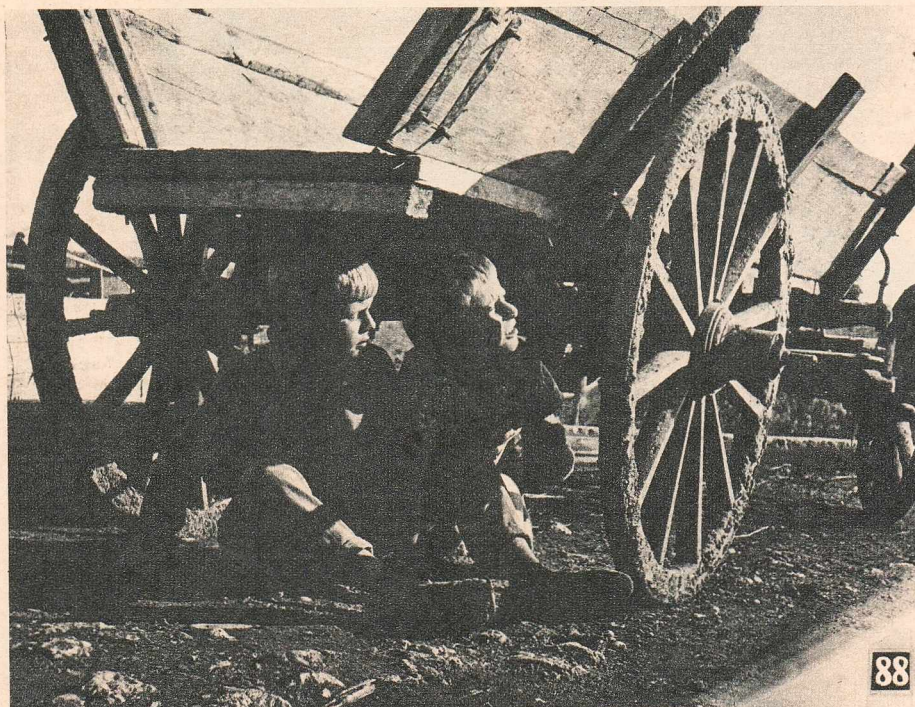
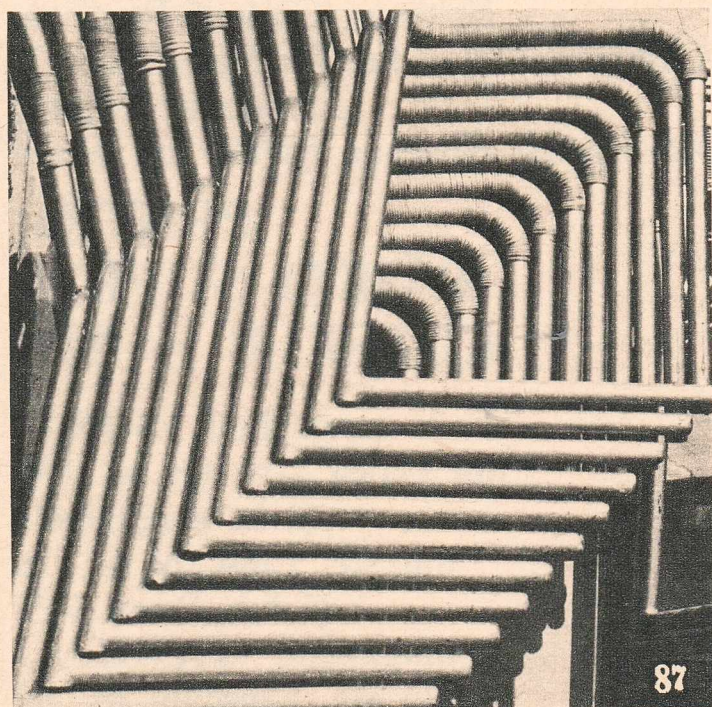
concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

concurusul
„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE“

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
citorului

POȘTA CONCURSULUI

85. Paznicul de la Caraiman.
NICOLAE CRISTOVEANU - București
86. Casa însorită.
Ing. BALINT SIGHISMUND - Tîrgu Mureș
87. 12 scaune.
IOAN PETRESCU - Azuga
88. V-ați ascunselea.
ȘTEFAN KÖRÖSSY - Constanța

Mai mulți cititori au trimis cupoane pentru concursul pe luna iulie cu întârziere, așa încît ele au sosit la redacție după data de 10 august stabilită ca limită prin regulament. Cu regret am fost nevoiți să înlăturăm din concurs aceste cupoane tardive. Rugăm încă o dată și stăruitor pe toți cei

dornici să contribuie la reușita concursului nostru să facă efortul de a trimite la timp cupoanele de participare.

Reamintim că pentru luna august, cupoanele se primesc pînă la data de 10 septembrie inclusiv.

sportul a câștigat prima partidă...

Correspondență specială de la München

de Victor BĂNCIULESCU

Sezonul de proliferare a detractorilor olimpismului s-a încheiat odată cu splendida ceremonie de inaugurare a celei de-a XX-a ediții a Jocurilor Olimpice de la München. Până sîmbătă la prînz au fost exersate toate dexteritățile stilistice, toate floricelele retorice menite să incrimineze mișcarea olimpică, dacă nu chiar s-o inmormînteze. Pînă și președintele (încă în funcție) al Comitetului internațional olimpic, Avery Brundage, nu s-a sfiit în discursul său inaugural să afirme speranța că la Denver, în 1976, vom putea cînta prohodul Jocurilor de iarnă.

Ce se reproșează mișcării olimpice? Gigantismul organizatoric legat de desfășurarea jocurilor, lipsa de loialitate în pregătirea sportivilor (cu evidentă aluzie la regula amatorismului și la folosirea mijloacelor dopante), o anumită ingerință a factorilor din alte domenii în activitatea sportivă mondială etc. Cine sînt cei ce emit opinii în această direcție? Uneori oficiali (neavizați) din lumea sportului, de cele mai multe ori ziaristi în pană de inspirație, în căutarea acelor elemente de senzație — chiar dacă nu sînt adevărate — care să salveze fața paginii întîii, care să tulbure opinia publică locală, care să dea hrană (indigestă) curiozității cititorilor, ascultătorilor sau telespectatorilor.

I-am văzut aici, la München, pe acești făcători de vești, creatori de opinie, adunați zilnic la ora 13, în imensul hol al centrului de presă — pe care-l consideră ei înșiși un lobby bun pentru traficul de influențe gazetărești — la conferința de presă cotidiană, punînd uneori întrebări nu indiscrete, ci absurde: în cazul Rhodesiei, în privința succesiunii lui Brundage sau a vizitei capetelor încoronate, cu privire la o carte jignitoare la adresa unei țări participante etc. După cum se vede, probleme strict sportive...

În acest focar al stăpînilor mass-mediei, impresionant este numărul lor. Din punctul de vedere al tabloului olimpic, noi avem în fiecare zi o alt fel de ceremonie de deschidere, pentru că în holul acela se adună lumea pestrîită a presei sportive mondiale, cei aproape 4 000 de ziaristi, atîția cîți probabil că nu ar putea reuni nici un congres universal al slujitorilor penei și microfonului, cîți nu se întîlnesc nici pe sălile de la O.N.U. În aceasta constă, într-un fel, forța de atracție a Jocurilor Olimpice, pe care simpla prezență — în ciuda criticilor și împotriva lor — o demonstrează.

Dar toate acestea — tensiunea (uneori artificială), nervozitatea, tragul — au trecut, au dispărut odată cu începerea Jocurilor Olimpice. De sîmbătă am reintrat în atmosfera normală, firească, a jocurilor, în ambianța sportivă. Cei peste 10 000 de participanți, sutele de mii de vizitatori ocazionali ai Mînchenului, organizatorii și ziaristi, miliardul de telespectatori nu se mai concentrează decît asupra evenimentului din arena olimpică. Jocurile au redevenit umane, vesele, pline de viață.

Dacă ați văzut în alb-negru festivitatea de deschidere, trebuie să-i adăugați culoarea — singura, alături de muzică, în stare să însuflețească un tablou cu adevărat emoționant. Ni se părea că o lume întreagă defilează prin fața noastră cu veșmintele și tradițiile atît de variate, cu stindardele atît de diferite și totuși într-o comuniune molipsitoare care a făcut publicul (80 000 de spectatori), dealtfel destul de reținut, să izbucnească adesea în urale. În acea după-amiază însorită (prima, după multe zile înnorate), sportul a câștigat prima și importanta sa partidă cu cei ce cugetă la desființarea Jocurilor Olimpice.

Babilonul existent printre blocurile piramidale din Satul olimpic adaugă un argument prețios acestei demonstrații de pace și prietenie care sînt Jocurile Olimpice.

Pînă la ora cînd transmitem, sportivii români au și obținut — în numai două zile de concurs — două medalii, înălțînd drapelul patriei pe catargele olimpice, spre gloria sportului și a țării lor (pentru a parafraza jurămîntul olimpic). Nu ne rămîne decît să nădăjduim într-un spor de succese în zilele care au mai rămas.

München, 29 august

SPORT

tv

de C.N. CONSTANTINIU

sentimentele abia schițate

Noi, cei din fotolii, avem privilegiul detaliului semnificativ, al reacțiilor infime, al sentimentelor abia schițate. Întrecerile olimpice nu sînt văzute numai prin cifrele performanțelor (secunde, metri, kilograme), ci și prin ipostaze psihologice, printr-o radiografie amănunțită a momentelor de maximă concentrare.

Bineînțeles, datorăm totul celor care minuesc camerele de luat vederi, abilității lor de a surprinde imagini esențiale. Și operatorii vest-germani au dovedit că știu să o facă. Aparatele sînt instalate în cele mai diverse unghiuri (în aer, pe pămînt, sub apă) și înregistrează vanitatea ca și incertitudinea, suprema bucurie dezinteresată ori imperceptibila grimasă a invidiei. Concurenții sînt departajați nu numai prin clasamente, ci și printr-o minuțioasă scară de valori morale. Cît de emoționantă a fost clipa cînd Gould Shane a urcat pe podiumul învingătorilor. Cu micul ei cangur de catifea în brațe, australiană ne-a oferit o sublimă emoție, iar pe fața ei parcă se adunaseră prospețimea vîrstei, candoarea, generozitatea și triumful nedisimulat de deșertăciune. Triumful adolescenței, al tinerei generații, al idealului sportiv. Am văzut și alți învingători, plini de ei, ca și cum totul li s-ar fi cuvenit în mod firesc, ca și cum nici un dubiu n-ar fi fost posibil în ceea ce privește locul obținut.

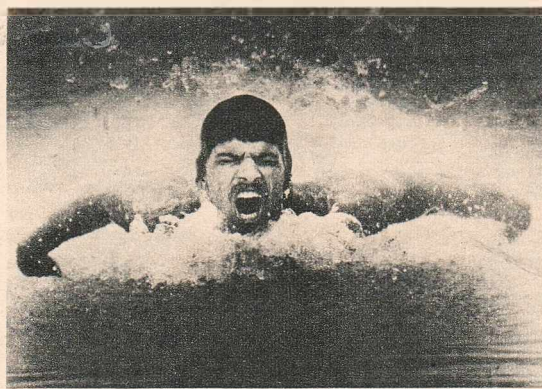
Dar cele mai variate și semnificative fizionomii au fost cele ale concurenților care au ocupat locul al doilea. Cît de greu, îngrozitor de greu, e să suporti locul doi. Majoritatea (în afara celor care s-au trezit pe acest loc fără măcar să-l spere) se socoteau niște mari nedreptățiți. Ca și cum ar fi fost posibilă vreă mistificare, vreun aranjament. Ca și cum nu limitele lor, posibilitățile lor reale i-ar fi adus pe locul secund.

Locul al treilea înseamnă, în primul rînd, resemnare. Cei de pe aceste locuri au întotdeauna o umbră de tristețe pe față. E un loc care parcă umilește, descurajează. Americană Lynn Vidali aproape că nici n-a aruncat o privire colegelor ei care, grațioase și amabile, încercau să o felicite. Închisă într-o supărare fără margini, parcă s-ar fi aflat pe eșafod și nu pe podiumul învingătorilor, chiar pe locul al treilea. Ce dezolant e uneori locul trei.

Și dacă toată această variată gamă de sentimente e justificată la întrecerile de înot, la atletism, la gimnastică (ce formidabile sînt gimnastele sovietice! Cîtă grație și siguranță în executarea unor figuri acrobactice aproape incredibile), nu vād de ce se lamentează boxerii ori ridicătorii de haltere. Să ridici o sută de kilograme e o performanță aproape matematică. În raport direct cu forța întregului sistem muscular. De ce să te superi dacă celălalt e mai puternic ca tine. Ridică mai mult, dacă ești în stare. Nu pleca trîntind nepoliticos haltera ca și cum te-ar fi păscut un teribil ghinion în momentul cînd n-ai reușit să o aburci deasupra capului. O săptămînă de transmisii de la Jocurile Olimpice, la diferite ore, a dominat întregul program TV, nu atît prin durată, cît prin tensiune, prin jocul de-a învinșii și învingătorii, prin amănuntul anecdotic pe care numai micul ecran ți-l poate oferi.

Desigur, contează și împrejurările în care surprinzi reacția infimă, sentimentul abia schițat. Una este la olimpiadă, în atmosfera de incandescentă nervoasă și alta la... Reflector, interogant întotdeauna pentru lucruri neplăcute. Ce jalnici arătau unii responsabili de restaurante ori șefii lor, cînd reporterul le adresa întrebări atît de simple, ca de pildă: «Cînd o să aveți pește?» Și doar era vorba de o unitate profilată anume pe asemenea preparate culinare. Chiar lîngă malul Dunării. Ce figură chinuită de întrebări fundamentale avea responsabilul la simpla, extrem de simpla solicitare a reporterului: «Cînd o să aveți pește?» Și pe lîngă el, masiv, maiestuos, curgea marele fluviu al Europei. Dar pe fața lui nu se citea nici vanitatea, nici suprema satisfacție. Figura responsabilului căpătase o expresie stupefiată și nu putea fi alta, căci cum să explice că nu ai pește, cînd alături de tine se perlinge încet, de milenii, Dunărea.

Da, micul ecran îți oferă privilegiul amănuntului abia sesizabil, al detaliului semnificativ, în spatele cărora se ascund, nu de puține ori, drame întregi, mari sentimente umane ori numai simpla prostie omenească.

La ora închiderii ediției, — după cinci zile de întreceri — reprezentanții noștri au reușit să câștige 2 medalii: una de argint, prin Dan Luga (fotografia de sus), la pistol liber și una de bronz, datorată lui Nicolae Rotaru (fotografia din mijloc), la armă liberă calibru redus, 60 de focuri, poziție culcat. Sigur că este cu totul prematur să tragem unele concluzii. Nutrim speranța că pînă la apariția acestor rînduri numărul medaliaților olimpici români va fi cu mult mai mare. Sîntem de-abia la începutul întrecerilor.

În fotografia de jos vi-l prezentăm pe Mark Spitz, senzaționalul înotător american — posesor pînă acum al 3 medalii de aur. Viitorul medic stomatolog a venit la München cu speranța de a câștiga 7 medalii olimpice. După primele rezultate se pare că declarațiile sale n-au fost hazardate.

tot cu iglu

Acum, după ce ați patrat o săptămână în jurul iglu-ului, aveți grijă ca grătarul de care vă vorbeam să fie bine instalat: adică cu nisip sau prundiș de-
desubt, iar pe o rază de 200 metri să nu fie păduri că riscați a vă trezi invadați de o șarjă de mistreți fripți natur. De-
altfel, sfaturi în ceea ce privește folosirea grătarului sper că veți primi odată cu achiziționarea ustensilelor. Eu am să vă ofer numai niște idei, că tot nu mă costă nimic, care să aromatizeze fripturile.

Cu câteva clipe înainte de a așeza carnea pe grătar, puneți deasupra jarului încins câteva crenguțe de cimbriu, sau mărar uscat, sau foi de dafin. După ce vă verificați gustul, faceți un amestec din ele, la proporțiile care vă convin, și folosiți-l ca atare.

Așadar, cum să alegeți, să tăiați și cit să țineți carnea pe grătar v-am spus rîndul trecut, cum să aromați jarul știți de acum. Mai rămîne o completare: cum să vă pregătiți niște sosuri care să se potrivească la oricare din fripturile făcute la grătar.

În afară de tradiționalul muș-
dei, care puteți să-l pregătiți cum vă taie capul, — că am să fac odată ordine și aici! — mai puteți încerca, pe garanția mea, următoarele:

1. Trei linguri de Worcester-
shire, 6 linguri de untde-
lemn de măsline, 3 linguri de
ketchup, una linguriță de zahăr,
una linguriță sare. Puneți toate
șmecheriile într-un ibric și lă-
sați-le să fiarbă la foc cam două-
trei minute. Turnați-l într-o
sosieră, o ceașcă sau folosiți-l
direct din ibric, după cum vă
este mai la îndemînă.

2. Una sută grame ceapă to-
cată o muiăți la foc în 40 g
unt, adăugați apoi un dl de
apă, două linguri de oțet, o
lingură de Worcestershire, ju-
mătate de dl de jus de lămîie,
o lingură de zahăr, jumătate de
linguriță de sare, un ardei tăiat
mărunt și jumătate de linguriță
de boia de ardei dulce. Combi-
nația se lasă să fiarbă la foc
potrivit 20 de minute. Înainte de
a folosi sosul, gustați-l și co-
rectați-l, dacă e nevoie, cu sare.

3. Un dl și 1/2 ketchup, un
dl oțet de vin, o linguriță de
zahăr, boia iute o linguriță,
piper obișnuit o linguriță și
sare 1/4 de linguriță. Se ames-
tecă toate ingredientele într-un
ibric și se lasă să fiarbă cam un
sfert de ceas.

4. Șase gălbenușuri de ouă
tari, două linguri de oțet de
vin, 1/2 linguriță de sare, un
virf de cuțit de piper, 1 gram
de pudră de șofran, un dl de
ulei. Se presează gălbenușurile
într-o crăticioară și se adaugă
încet-încet uleiul pînă se obține
o pastă omogenă. Se toarnă
apoi oțetul, sarea, piperul și
șofranul. Se încălzește compo-
ziția la bain-marie, amestecîndu-
se cu o lingură de lemn.
Acest sos merge grozav cu
pește făcut la grătar.

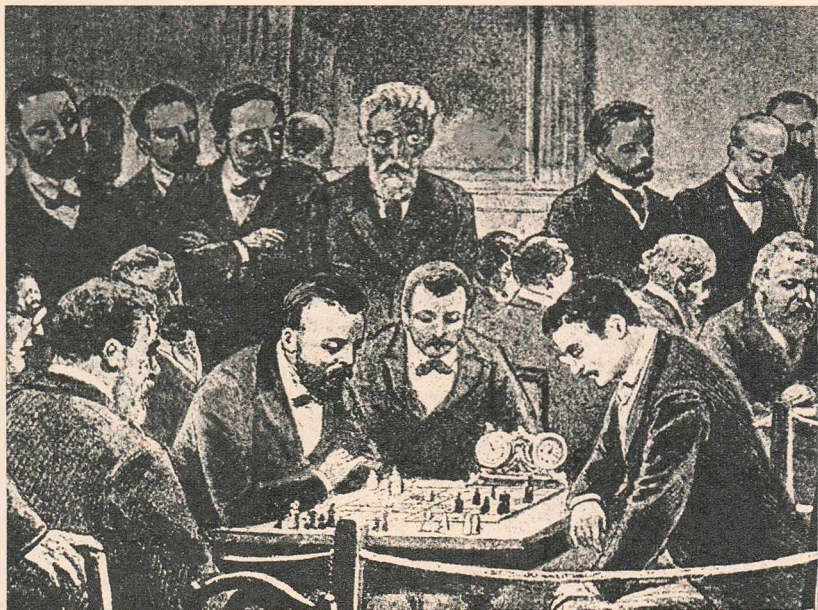
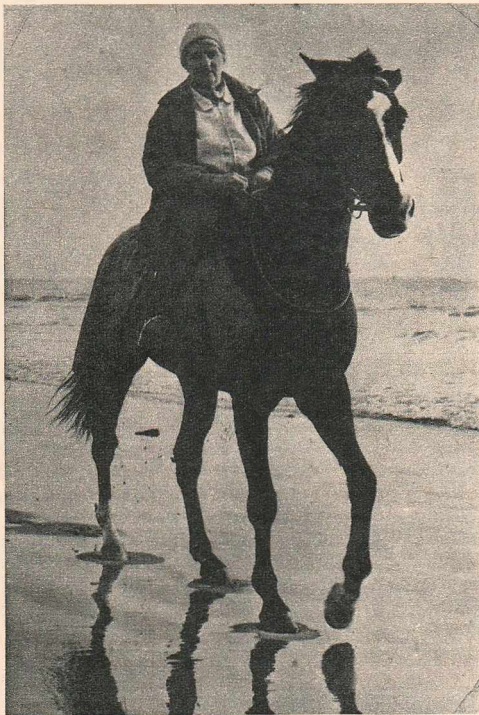
Dacă aveți de gînd să puneți
în practică la iglu-ul dv. vreuna
din recomandările făcute, n-ar
strica să mă chemați și pe mine
care, pe lîngă sfaturi, am să mă
prezint și cu două clondire de
vin: nu de Corcova, dar abso-
lut pe cinste.

Dacă se menține întrebarea
«Ce fac cei care n-au iglu?»,
răspunsul este: să-și cumpere
sau să folosească recomandările
care le convin la domiciliul
urban.

P.P. NAȘU

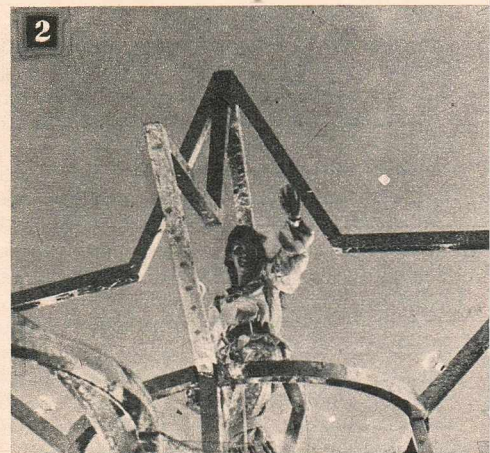
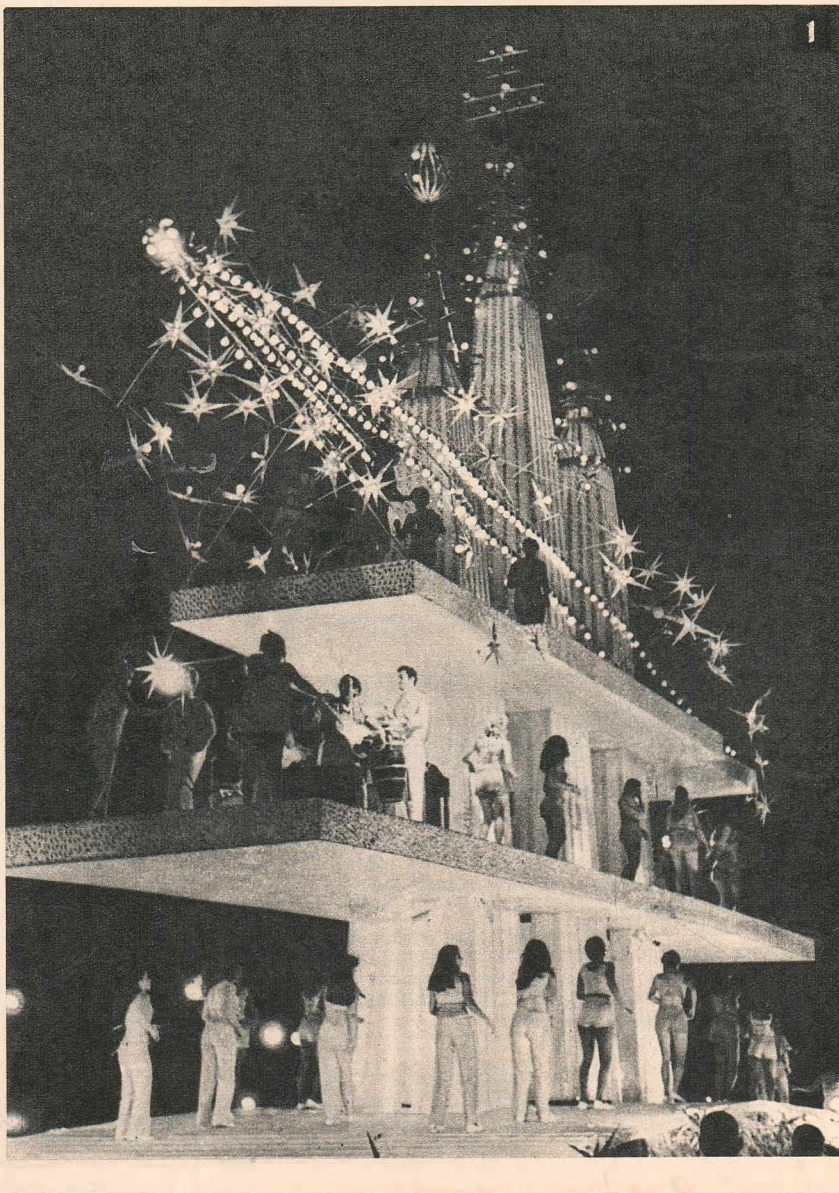
**DĂ-I ÎNAINTE,
BUNICUȚO!**

Doamna Louise Dingwall, o fermieră din apropiere de Bournemouth de pe coasta sudică a Angliei, și-a anunțat oficial intenția de a obține rapid brevetul de jocheu pentru a putea participa la concursurile hipice organizate special pentru femei. Nimic de mirare în asta dacă ținem seama că numita doamnă este de profesiune crescătoare și antrenore de cai de rasă. Mirarea începe abia cînd luăm cunoștință de vîrsta viitoareii amazone: 86 de ani împliniți.

UN ALT MECI AL SECOLULUI

Marile partide de șah făceau senzație și pe vremea bunicilor noștri. Acum trei sferturi de veac, bunăoară, iubitorii nobilului joc trăiau momente emoționante, urmărind desfășurarea meciului secolului XIX, organizat — în ianuarie 1897 — la Petersburg. Nu era vorba de un campionat mondial; așa ceva nu se cunoștea pe vremea aceea. Se întâlneau însă mai mari marilor de atunci: rusul Cigorin și germanul Lasker. Îi vedem în centrul fotografiei (Cigorin este cel cu barbă; Lasker poartă ochelari), într-un moment cînd cronometrele le înregistrează criza de timp în care au intrat. Simultan se joacă o altă partidă, tot între doi mari: germanul Steiniz și rusul Pilsburg (ultimul din dreapta fotografiei). În sală, în jurul meselor de joc cine vre și cine nu vre; chibiții nu sînt supărători, iar televiziunea nu fusese încă inventată. Lasker (vîrsta: 24 de ani, intrat de curînd în arena internațională a șahului) a ieșit biruit din marea întrecere, cîștigînd premiul întîi: 40 000 de franci. Și uite așa, «frumosul joc de șah, care absorbă prisosul de energie nervoasă al oamenilor», era, în competițiile de acum 75 de ani, curat profesionism.

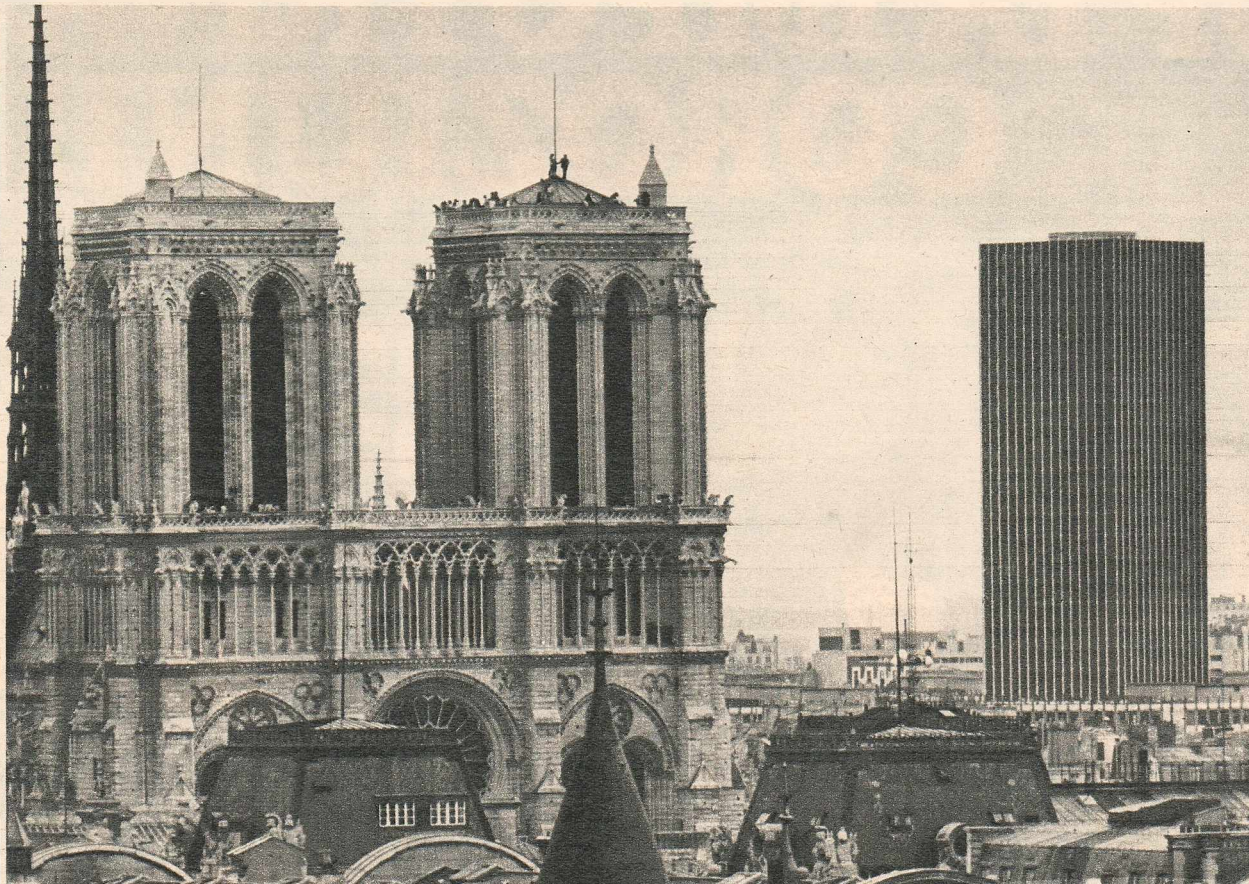

**CARNAVAL
LA
HAVANA**

Pe Caleta de San Lazaro, între parcul Maceo și fortăreața La Punta din capitala Cubei, a avut loc tradiționalul și magnificul carnaval havanaez. În fotografia nr. 1 — unul dintre strălucitoarele care alegorice. În fotografia nr. 2 — Celia de la Caridad Hernandez, proclamată «Steaua carnavalului».

TURLE ÎNFRĂȚITE

La o distanță de circa 700 de metri în spațiu și cam tot atâția ani în timp de ilustrele turle ale nu mai puțin ilustrului monument gotic parizian, Catedrala Notre-Dame, s-a ridicat, ca un fel de o a treia turlă, noua construcție a facultății de științe. Pe vremea când s-a zidit catedrala, cei ce contestau forma de farfurie a pământului erau arși pe rug pentru erezie. Acum studenții vecini cu bătrînul monument discută familiar cu materia și chiar cu antimateria. Și nu sînt pedepsiți decît ...dacă nu răspund la examene.

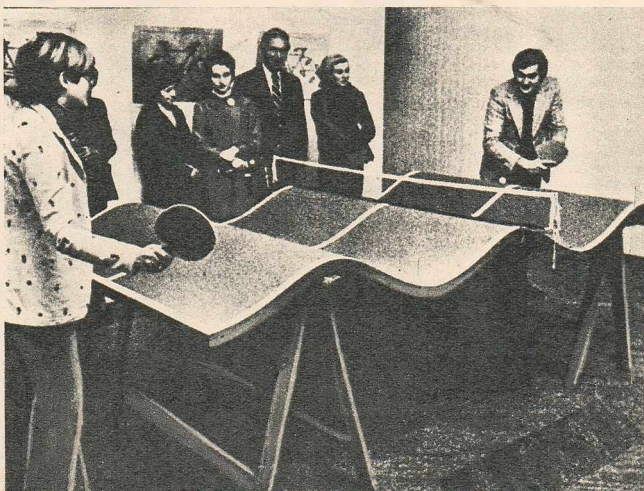
POȘTAAA!....

Fotografie trimisă de cititorul nostru Nicolae EBERLEN, artist fotograf (A.A.F.) din Arad.

JOACA DE-A ABSURDUL...

La Paris s-a deschis o expoziție cu cinci sute de obiecte a căror principală «calitate» este inutilitatea. Iată două dintre exponate: Joc de șah... sferic și Masă pentru ping-pong... ondulată.

cititori căt-re cititori

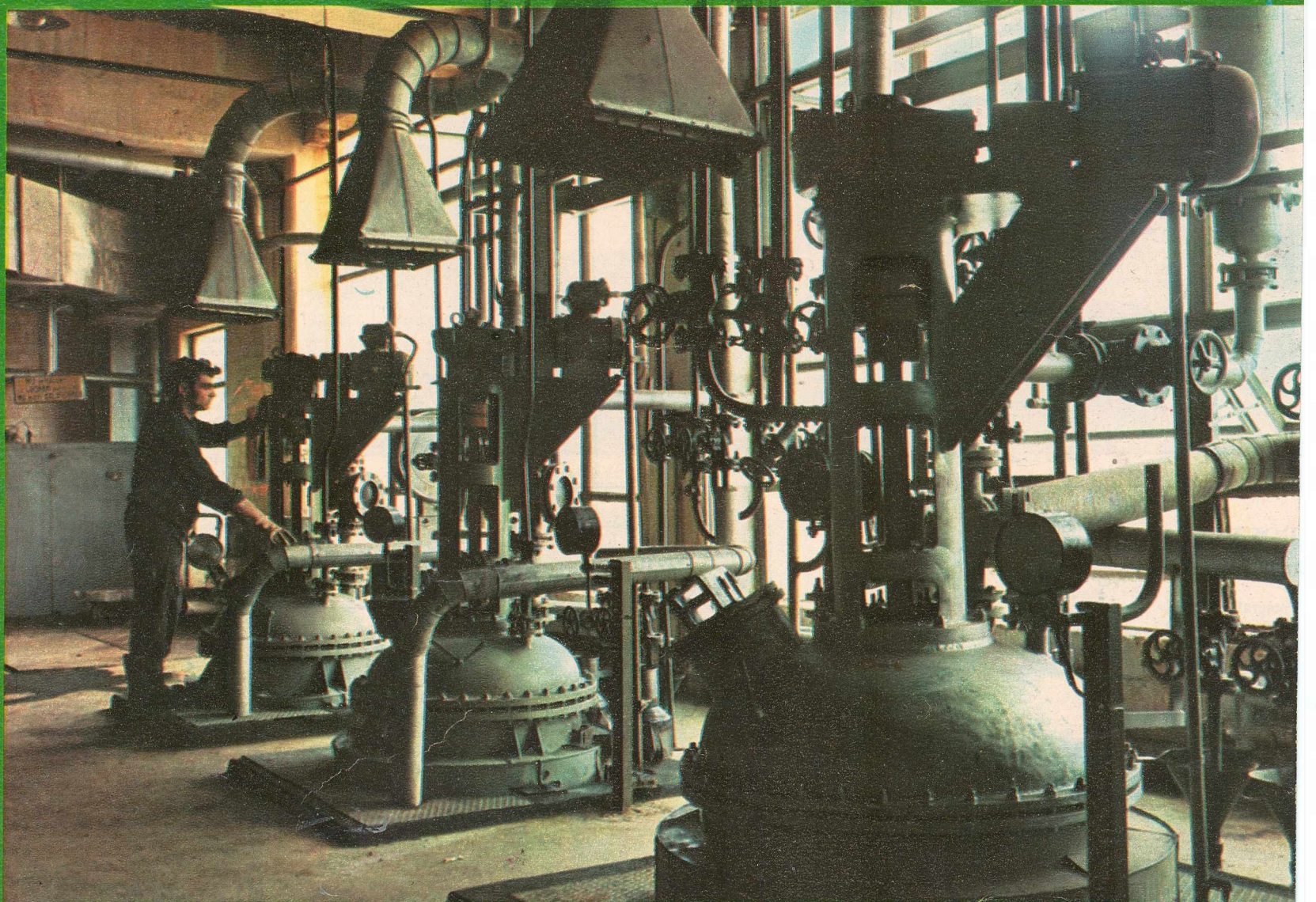
Doresc să corespundez următorii cititori:

Vădrescu Puiu, 25 ani, controlor de calitate, com. Văgiulești-Circiu, jud. Gorj, of. p. Motru: teme diverse, schimb de ilustrate; Smađu Lila, funcționară, Craiova, str. România Muncitoare nr. 124: teme diverse, schimb de ilustrate; Palade Emil, 24 ani, frezor, Alba Iulia, str. Siretului nr. 22: pirogravură, prietenie, schimb de ilustrate; Laszlo Maria, 18 ani, elevă, com. Siculeni nr. 563, jud. Harghita: teme diverse, schimb de ilustrate; Trușă Victor, impieगत, Deva, str. Aron Densușeanu nr. 1: teme diverse; Ravenza Robert-Florentin, 21 ani, chimist, Craiova, str. H. Barbusse nr. 13: teme diverse, schimb de ilustrate; Chiran Petre, 32 ani, impieगत, com. Drăgănești, stația C.F.R.-Vlașca, jud. Teleorman: teme diverse; Nedelcu Mariana, 20 ani, și Vișan Elena, 22 ani, Pucioasa, căminul de fete Trainica, jud. Dimbovița: prietenie, schimb de ilustrate; Costea Dănuș, 18 ani, Galați, str. Pieței nr. 10: teme diverse; Subțirelu Sanda, 20 ani, stud., București, sect. 8, str. Miliției nr. 12, et. II, ap. 6: teme diverse; Ioan Dan, 17 ani, Baia Mare, str. Victor Babeș, bl. 9, sc. C, ap. 42: schimb de ilustrate; Iacob Fănel, 21 ani, AMC-ist, Rm. Vilcea, str. 11 Iunie nr. 27: teme diverse, schimb de ilustrate; Nicorici Viorel, 18 ani, electrician, Beregsăul Mare, str. V nr. 379, jud. Timiș: teme diverse, schimb de fotografii și adrese de actori și cîntăreți; Cirstov Ofelia-Janina, 20 ani, Craiova, str. Brestei nr. 165: schimb de ilustrate; Blidaru Viorel, 21 ani, strungar, com. Brănișca, jud. Hunedoara: muzică, prietenie, sport, schimb de ilustrate; Pascu Laurențiu, 17 ani, și Pascu Annuir Vali, 16 ani, elevi, București, sect. 5, bd. Metalurgiei nr. 13, bl. O3, sc. 9, et. IX, ap. 358: teme diverse, schimb de ilustrate; Gheregi Vasile, 35 ani, făcătuș mecanic, Brad, str. 1 Iunie nr. 6, ap. 14, jud. Hunedoara: fotbal, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Maxim Emilia, 21 ani, Iași, Splai Bahlui nr. 20/A bl. II, sc. A, et. III, ap. 7: teme diverse, schimb de ilustrate; Rogoșan Carmen Gabriela, 16 ani, elevă, Iași, str. Republicii nr. 55, sc. A, et. II, ap. 9: teme diverse; Dinu Ion, Galați, str. Saturn nr. 17: teme diverse; Budurea Dumitru, 19 ani, București, sect. 2, str. Cremeniței nr. 78: prietenie, schimb de ilustrate; Radu Ioana, 21 ani, Călărași, str. I.L. Caragiale nr. 67, jud. Ialomița: prietenie, schimb de ilustrate; Andrei Sabina Laura, 19 ani, elevă, Piatra Neamț, str. Aurel Vlaicu nr. 1: literatură, muzică, fotbal; Ionescu Marian, 22 ani, strungar, București, post-restant, of. p. nr. 2 Banu Manca: viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; Petroșanu Marinica, 18 ani, elevă, Roman, str. Libertății nr. 6: teme diverse, schimb de ilustrate; Ionescu Gabriela, 27 ani, medic, Tg. Neamț, str. D. Gherea nr. 4, bl. 4, ap. 14: schimb de ilustrate; Morărescu Cornelia, 17 ani, Noua-Brașov, str. Brazilor nr. 49, ap. 1: sport, schimb de ilustrate; Todea Dumitru, 18 ani, elev, Turda, str. Florilor nr. 19, jud. Cluj: teme diverse; Arvai Mariana, 19 ani, Arad, bd. Republicii nr. 78, sc. 1, et. I, ap. 41 A: teme diverse, schimb de ilustrate; Alexa Dan, tehnician, com. Berești, jud. Galați: viața tineretului, prietenie, sport, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Broască Veronica, 20 ani, Huși, str. Ștefan cel Mare nr. 72, jud. Vaslui: teme diverse, schimb de ilustrate; Kókossy Vladimir Tudor, 21 ani, Deva, bd. Dr. P. Groza, bl. F, et. II, ap. 6: modelism, schimb de ilustrate; Calciu Mariana, 16 ani, elevă, București, sect. 5, str. Vigoniei nr. 8, bl. 10, sc. 6, et. VII, ap. 190: literatură, muzică, viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; Coroiu Aurelian, Buzău, bd. N. Bălcescu nr. 52, bl. 87, et. II, ap. 9: filatelie; Bricșag Marinela, 17 ani, elevă, București, sect. 6, str. Trăgăciului nr. 10: teme diverse; Dulea Mariana, 17 ani, modistă, Pitești, str. T. Vladimirescu nr. 22: prietenie, schimb de ilustrate; Suli-man Eugen, 26 ani, Reșița, str. Petru Maior, bl. 23 August, ap. 433: prietenie, schimb de ilustrate; Pisnicu Mariana, 20 ani, Timișoara, str. Haga nr. 13: literatură, sport, schimb de ilustrate; Onofrei Aurelia, 24 ani, asist. medicală, Tulcea, str. I.L. Caragiale, bl. C 3 C, et. II, ap. 30: teme diverse, schimb de ilustrate; Marinică Nicușor, Giurgiu, str. Argeș nr. 2: literatură, muzică, cinema, sport, prietenie; Păun Toader, 19 ani, București, str. Moseciu nr. 20: prietenie, schimb de ilustrate; Spiridon Nelu, 22 ani, Iași, str. Mizil nr. 8, sc. A, et. IV, ap. 107: pictură, artă decorativă, muzică, sport, prietenie, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Rusu Nelu, Hunedoara, Aleea Oșelărilor nr. 1A, bl. C M 5, ap. 76: teme diverse, schimb de ilustrate; Chiper Georgeta, elevă, București, sect. 2, str. Răspintii nr. 35: literatură, muzică, viața tineretului; Barjaghideanu Constantin, 19 ani, electrician, com. Borlești, jud. Neamț: cinema, muzică ușoară, viața tineretului, schimb de ilustrate; Pop Anișoara, 18 ani, elevă, com. Plătărești, sat Cucuiești, jud. Ilfov: prietenie, muzică pop, schimb de ilustrate; Munteanu Donica, 20 ani, tehnician, com. Guguești, jud. Vrancea: schimb de ilustrate; Federovici Gheorghe, economist, com. Tomești, jud. Iași, of. p. Holboacă: prietenie, poezie; Mitroi Anca, 19 ani, desenator tehnic, București, sect. 8, str. Acetilenei nr. 14: poezie, prietenie, sport, viața tineretului, schimb de ilustrate; Bogoslav Maria, elevă, com. Vlădești nr. 67, jud. Vâlcea: teme diverse, schimb de fotografii de actori; Petcu Valeriu și Haliuc Vasile, 18 ani, Codlea, jud. Brașov, str. M. Sadoveanu nr. 20: prietenie, schimb de ilustrate; Măcăneafă Florin, 20 ani, București, sect. 8, str. Diaconu Coresi nr. 16 A: teme diverse; Rădulescu Daniela, elevă, Pitești, bd. Republicii nr. 212, sc. E, ap. 1: schimb de ilustrate; Pîndaru Mariana, 20 ani, Anina II, str. Călărași nr. 13, jud. Caraș-Severin: literatură, muzică pop, pictură, viața tineretului; Constantin Mioara, 19 ani, laborantă, Brăila, str. Mihai Bravu nr. 27: teme diverse, schimb de ilustrate.

Reamintim tuturor celor ce doresc să-și publice numele în rubrica «Cititori către cititori» că nu este luată în considerație nici o scrisoare care nu este însoțită de cuponul de participare «Cititori către cititori».

SUCCESE ÎN LUPTA ÎMPOTRIVA COROZIUNII

O acțiune de mare însemnătate se desfășoară pe plan mondial pentru stăvilirea efectelor distructive ale coroziunii, care păgubește Statele Unite ale Americii cu peste 20 miliarde dolari anual, R.F. a Germaniei cu peste 12 miliarde mărci și, desigur, nu cu mai puțin pe celelalte state cu industrie dezvoltată.

Estimarea făcută în legătură cu aceste distrugerile arată că și în țara noastră pierderile anuale sînt destul de mari și de aceea s-a organizat o luptă care se duce cu toate mijloacele moderne ale tehnicii de specialitate.

Exemplul celei mai autentice concentrări de forțe în acest scop îl oferă UZINA DE PROTECȚII ANTICOROSIVE ȘI UTILAJE SPECIALE DIN

BUCUREȘTI — situată în zona industrială a chimiei: Dudești, bulevardul Ion Șulea nr. 313 — care a pus la punct numeroase metode practice de apărare împotriva coroziunii.

Se produc acolo utilaje, instalații și materiale care protejează toate ramurile industriei chimice, metalurgice, siderurgice, alimentare, construcții de mașini, transporturi, construcții civile și industriale, miniere, energetice, hidrotehnice etc.

În planul de viitor, adică pînă la sfîrșitul cincinalului, uzina va produce utilaje și materiale anticorrosive pentru toate ramurile industriei românești, va dezvolta sectorul de cercetare și proiectare propriu, va lărgi aria colaborărilor cu

institutele de cercetare și cu oamenii de știință din învățămîntul superior.

Ca realizare de seamă trebuie consemnată creșterea unor contingente de cadre care vor fi specializate în probleme de coroziune.

Lucrările pe care le execută azi specialiștii uzinei sînt protecțiile de utilaje metalice cu materiale rezistente la medii corosive industriale, printre care menționăm protecții destinate industriei textile, industriei acidului fosforic, acidului sulfuric, a clorosodicilor, industriei galvanotehnice, în acțiuni de tratare și demineralizare a apelor rezistente la temperatură de regim 100°C etc.

Pentru protejarea anticorrosivă a conductelor metalice îngropate în

pămînt, uzina produce benzi adezive de mare eficiență.

Uzina mai produce de asemenea benzi electroizolante și benzi de intervenție rapidă.

Semnalul de alarmă tras de specialiștii de pretutindeni se pare că a trezit interesul unor zăvani care s-au aliniat cu toată pasiunea în frontul deschis împotriva acestui flagel.

Bunele rezultate ale acestei acțiuni comune pun în lumină meritul deosebit al chimiștilor care se ocupă de la început, în primele rînduri.

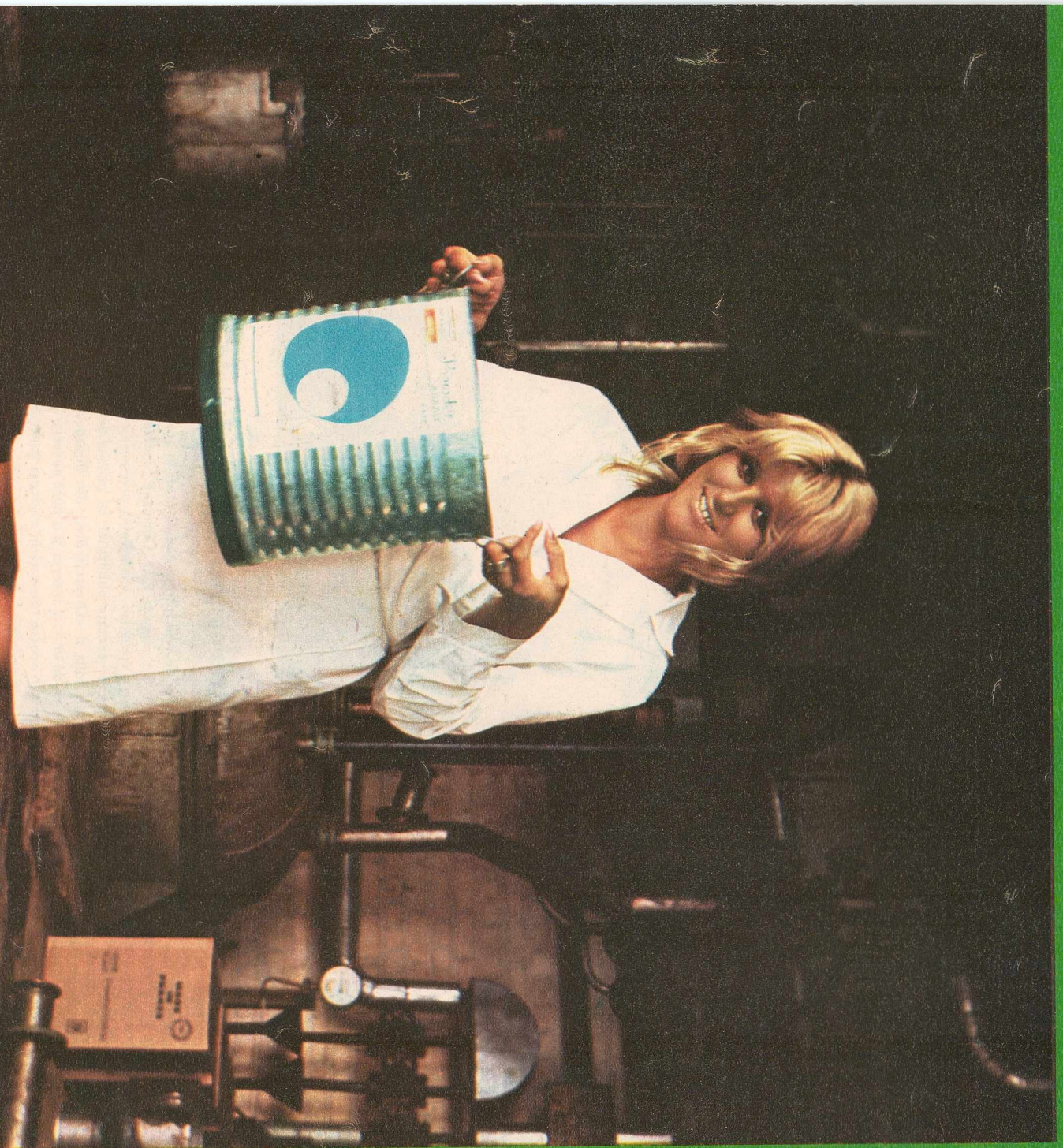
Alături de ei sînt încă locuri destule și pentru reprezentanții altor sectoare industriale interesate.

C. VALERIU

 PUBLICITATE

o săptămână în lume

Partidul Comunist Român acționează neobosit pentru dezvoltarea și întărirea solidarității internaționale cu toate partidele comuniste și forțele revoluționare, democratice, antiimperialiste de pretutindeni. Expresii ale politicii principale, profund internaționaliste a partidului nostru au fost în aceste zile convorbirile dintre delegația P.C.R. condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu și delegația Partidului Comunist din Spania în frunte cu tovarășa Dolores Ibaruri și tovarășul Santiago Carillo; întâlnirea secretarului general al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu tovarășul Luis Carlos Prestes, secretar general al Partidului Comunist Brazilian; primirea de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Consiliului de Stat, a unei delegații militare chineze; vizita în Finlanda a unei delegații a P.C.R., condusă de tovarășul Emil Bodnaraș, și convorbirile purtate cu delegația Partidului Social-Democrat din Finlanda; participarea tovarășului Miu Dobrescu, ca reprezentant al P.C.R., la Congresul Partidului Comunist din Shri Lanka. Toate acestea ilustrează concret hotărârea afirmată de conducătorul partidului nostru, de la înalta tribună a recentei Conferințe Naționale a P.C.R., de a acționa în continuare, cu toată fermitatea, «pentru lărgirea colaborării și întărirea solidarității internaționale a mișcării comuniste și muncitorești, a frontului antiimperialist, considerând că aceasta constituie o necesitate imperioasă a dezvoltării sociale contemporane».

Ca țară europeană, România militează activ, în spiritul principiilor coexistenței pașnice, pentru realizarea unor relații noi între toate statele continentului, pentru edificarea unei Europe asupra căreia să nu mai planeze niciodată spectrul războiului, pentru înfăptuirea unui sistem de securitate și colaborare pe continent, pentru convocarea cât mai urgentă a conferinței general-europene la care să participe, cu drepturi egale, toate statele interesate. O serie de manifestări internaționale de amploare, desfășurate în zilele din urmă, au prilejuit reafirmarea viguroasă a politicii țării noastre, plină de responsabilitate față de soarta întregului continent. Astfel, la Conferința europeană de la Haga a miniștrilor responsabili cu problemele protecției sociale, la propunerea delegației române, în documentele finale adoptate la Haga — «Tendențele actuale și perspectivele dezvoltării sociale în Europa» și «Cooperarea europeană în materie de protecție socială» — a fost pus în evidență aportul pe care-l poate aduce cooperarea dintre țările continentului nostru în domeniul protecției sociale la înfăptuirea unui climat de pace și securitate în Europa. La rândul său, delegația Uniunii Tineretului Comunist la Conferința tineretului pentru securitate și cooperare europeană — organizată în capitala finlandeză — și-a adus o prețioasă contribuție, preconizând întărirea acțiunilor tineretului pentru promovarea și realizarea ideilor de pace și securitate pe continentul nostru, pentru convocarea cât mai curând posibil a conferinței general-europene. Luând în considerare evoluția generală în Europa, — a subliniat șeful delegației române în intervenția sa — tineretul țării noastre, întregul popor, guvernul român consideră că sînt întrunite toate condițiile pentru a se trece chiar în această toamnă la pregătirea multilaterală și concretă a conferinței. Dealtfel această poziție e împărtășită de tot mai mulți factori politici de răspundere. Chiar de la tribuna conferinței de la Helsinki, ministrul de externe finlandez, Kalevi Sorsa, relevind că «pregătirile practice pentru conferința general-europeană pentru securitate și cooperare sînt deja pe drumul cel bun», menționa că prima întâlnire multilaterală în vederea pregătirii conferinței la nivelul șefilor de misiuni diplomatice ar putea avea loc în acest an la Helsinki, la 22 noiembrie.

În atenția observatorilor politici s-a aflat în aceste zile escalada elementelor de extremă dreaptă din Chile, concretizată prin demonstrații antiguvernamentale, tentative de devastare a locuinței unui membru al cabinetului, încercarea opoziției de a incita la acțiuni îndreptate împotriva autorităților. Manevrelor forțelor de dreapta au întîmpinat însă riposta maselor largi, hotărîte să continue realizarea programului de transformări sociale al guvernului Unității Populare. Un alt eveniment pe continentul latino-american l-a constituit prima reuniune a miniștrilor industriei petrolului și energiei din țările Americii Latine, care și-a desfășurat lucrările la Caracas. În rezoluția adoptată la sfîrșitul întrunirii se arată că popoarele latino-americane, asemeni celor de pe alte continente, sînt tot mai conștiente de dreptul suveran al țărilor posesoare de resurse naturale de a-și exercita controlul asupra acestora și de a le utiliza în scopul dezvoltării economiilor naționale respective. Tot în aceste zile, de la Beit Mery (Liban) a parvenit știrea că negocierile care se desfășoară între cinci state arabe producătoare de petrol din Golful Persic și companiile occidentale au dus la acceptarea virtuală a revendicărilor statelor producătoare de a obține o participare inițială de cel puțin 20% din acțiunile companiilor respective. Sînt fapte ce oglindesc noi pași pe drumul cuceririi depline a «celei de-a doua independențe».

I. CIOARĂ

marți, 29 august 1972

viu interes pentru produsele românești

Afluență de vizitatori și cumpărători în aceste zile la standurile din cadrul magazinului universal «Centrum» din capitala R.D. Germane, unde este organizată, în colaborare cu magazinul universal bucureștean «Victoria», «Săptămîna produselor românești» (în fotografie). Expoziții similare cu vânzare au fost prezentate publicului, cu prilejul aniversării zilei de 23 August, la magazinele universale «Țum» din Sofia și «Divatcsarnok» din Budapesta — realizările industriei și artizanatului românesc bucurîndu-se de un larg interes și o bună apreciere. Evidențiind prestigiul mărfurilor românești, presa din aceste țări scoate totodată în evidență contribuția adusă, prin astfel de manifestări, la dezvoltarea relațiilor comerciale.

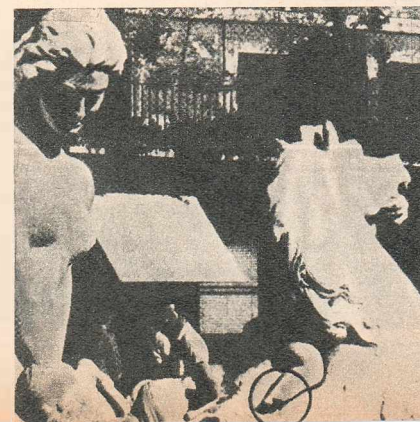

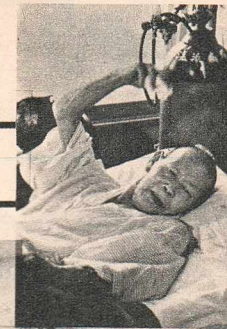
începutul exodului

Coadă la un centru de vaccinare din Kampala, după adoptarea hotărîrii privind expulzarea asiaticilor cu pașaport britanic. După cum s-a anunțat de către înalta Comisie britanică din capitala ugandeză, faza finală a eliberării actelor necesare emigrării primelor 3 000 de familii de asiatici care au primit ordinul să părăsească Uganda a început la 28 august. Într-o declarație făcută de șeful statului ugandez — președintele Idi Amin — se precizează că această decizie a fost determinată de considerente economice.

de astă dată e de vină... natura

Descoperirea a încă unei opere de artă deteriorate — după celebra «Pietà» — a stîrnit emoție în Italia. Survenită la scurtă vreme după actul de barbarie căruia i-a căzut victimă celebra statuie, rupțura cozii unui delfin din ansamblul plastic monumental «Fântîna celor patru fluvii» din Piața Navona (imaginea de jos) a fost pusă inițial pe seama unui gest similar. Găsirea ulterioară a fragmentelor de marmură ale părții rupte, ascunse în apă sub grupul central, a dus la constatarea că respectiva parte a grupului s-a degradat cu timpul și, după rupțură, cei însărcinați cu îngrijirea fîntînii s-au gîndit să pună la loc sigur bucățile găsite. Acum ele au fost încredințate restauratorilor care, se speră, vor repara curînd ceea ce trecerea timpului a deteriorat.

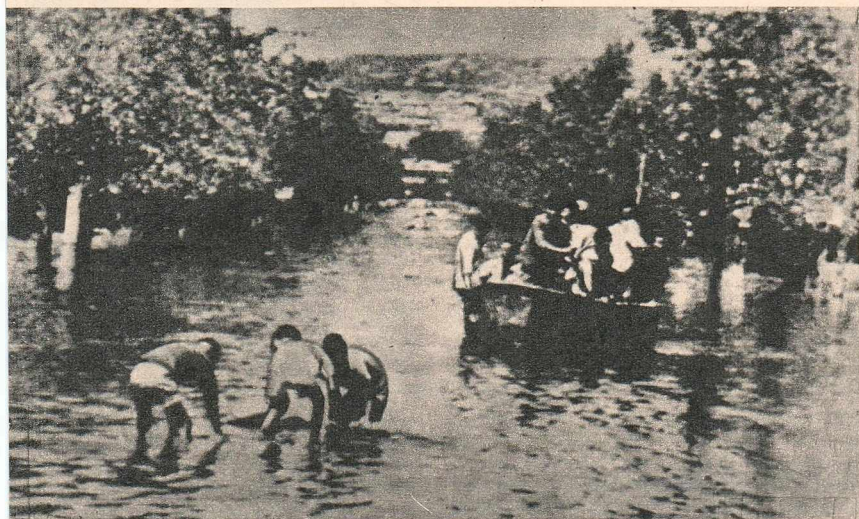

«deszăpezire» în plină vară

Nu, fotografia nu datează de astă-iarnă. Nu este vorba nici de un trucaj și nici de un «decor de iarnă» pregătit pentru o filmare. Secvența a fost înregistrată zilele trecute, «pe viu», în Germania occidentală, la Stuttgart, după o ploaie torențială urmată de o grindină fără precedent ca intensitate. În câteva minute un strat gros de bile de gheață a acoperit orașul, paralizând întregul trafic pe străzi. Sute de autovehicule au fost imobilizate, iar șoferii au trebuit să lase volanul și să pună mâna pe lopată pentru a-și croi pîrtii.

Capriciile acestei veri s-au făcut resimțite prin diferite intemperii și în alte orașe din R.F.G., iar în Austria, după zile de caniculă, un val de frig însoțit de furtuni și de ninsori a provocat mari stricăciuni, precum și victime omenești.

cînd norii se revarsă

Pagube materiale estimate la 33 milioane dolari, peste 400 persoane ucise și alte 130 date dispărute, 300 000 locuitori rămași fără locuințe — iată, concentrat, tragicul bilanț al marilor inundații provocate de ploile torențiale ce s-au abătut în zilele din urmă asupra Coreii de Sud.

cu roata, de la lednice la brno

Tradiție, tinerețe. Dar și întrecere sportivă. Pretextul, cît se poate de nobil: dorința de a cinsti memoria unui simplu dar iscusit rotar ceh, J. Birck, intrat în legendă pentru că în anul 1693 a reușit, într-o singură zi, să taie un copac înalt, să ducă din lemnul acestuia o roată și, înainte de asfințit, să ruleze roata, pe 70 de kilometri, pînă la Brno. Acum, studenții Facultății de științe naturale din Brno organizează anual un concurs original, în cadrul căruia grupuri de tineri reeditează performanța meșterului de odinioară. Startul în această cursă să de în fața castelului din Lednice, iar la 70 kilometri, în centrul orașului Brno, mii de oameni așteaptă să-i întâmpine cu urale pe primii sosiți. În imagine — un grup de concurenți înaintea startului.

dușmanii poluării în acțiune

Lupta împotriva poluării mediului înconjurător și, implicit, pentru apărarea sănătății oamenilor se extinde tot mai mult în întreaga lume, luînd formele cele mai diverse. În Japonia, de pildă, o campanie dusă de mai mulți ani în sprijinul victimelor bolii «Itai-Itai» (otrăvire cu cadmiu) și «Yokkaichi astma» a făcut ca, în cele din urmă, companiile «Mitsui Mining and Smelting Co» precum și cele cărora le aparține complexul petrochimic de la Yokkaichi să fie obligate să plătească despăgubiri în valoare de 150 milioane și, respectiv, 88 milioane yeni. După cum scria ziarul «Yomiuri Shimbun», aceste hotărîri judecătorești, adoptate sub presiunea maselor largi, «reflectă starea de spirit a întregii opinii publice, în sensul că sănătatea locuitorilor este mult mai importantă decît profiturile marilor companii». (În fotografia de sus — complexul petrochimic din Yokkaichi ale cărui turnuri de evacuare împreună cu gaze nocive cartierele de locuit din jur; în medalion — pe patul de spital: Fujita san, una dintre cele 7 persoane care au mai rămas în viață după intentarea procesului, restul de 26 decedînd din cauza bolii «Yokkaichi astma».)

La Louisville, în statul Kentucky (S.U.A.), campania antipoluare are de asemenea numeroși adepți care semnalează orice «atac la adresa mediului» — fie că e vorba de aruncarea de cutii de conserve pe șosea (fotografia din dreapta jos), fie că e vorba de creșterea vietăților de pe lângă casă în condiții necorespunzătoare. Iar vinovații sînt deferiți unui tribunal special creat, care are deja la activ judecarea a 944 asemenea contravenții.

În Franța, cei ce vor să apere litoralul de infestare au organizat în acest sezon numeroase demonstrații (în fotografia din

dreapta mijloc, la Arcachon) avertizînd asupra pericolului apariției în număr tot mai mare a pancartelor cu inscripția «Zonă interzisă din cauza poluării».

glob comentariu foto

leipzig meste — ediția de toamnă

Timp de opt zile — între 3 și 10 septembrie — Leipzig, orașul-tîrg din inima Europei, se va afla din nou în plină efervescență comercială. Aproximativ 6000 de firme din peste 50 de țări vor participa la confruntarea devenită tradițională a celor mai variate exponate în cadrul Tîrgului de toamnă, care se desfășoară — ca și cel din primăvara acestui an — sub moto-ul: «Pentru comerț mondial neîngrădit și pentru progres tehnic». Vizitatori din 80 de țări sînt așteptați să sosească în R.D.G. cu prilejul marelui tîrg, care oferă de astă dată o gamă mult mai mare de produse decît în anii precedenți. Produsele de vîrf ale industriei constructoare de mașini, ale industriei chimice și cele ale industriei bunurilor de consum vor fi etalate pe o suprafață de expunere simțitor sporită, ajungînd la aproape 270 000 mp.

La peste 800 ani de la întemeierea orașului Leipzig, tîrgul care îi poartă numele se transformă la fiecare ediție a sa într-un centru activ al comerțului, oferind un vast cîmp pentru schimburi utile de experiență, pentru tranzacții și acorduri comerciale cu pondere crescîndă. Comerțul Est-Vest este de asemenea favorizat, ceea ce explică de altfel interesul pe care firme comerciale din zeci de țări îl manifestă pentru «Leipziger Messe».

Din datele furnizate de organizatori reiese că, începînd cu actuala ediție, în afara ramurilor tradiționale ale industriei bunurilor de consum, Tîrgul de toamnă va prezenta exponate remarcabile ale industriei constructoare de mașini. Astfel, vizitatorii vor trece în revistă standuri și pavilioane cuprinzînd instalații și mașini pentru industria chimică, mașini și utilaje de prelucrare a materialelor plastice, mașini poligrafice, de încălzîminte, textile și de prelucrare a lemnului. De asemenea vor fi expuse diferite vehicule rutiere, precum și instalații și instrumente de tehnică medicală de laborator.

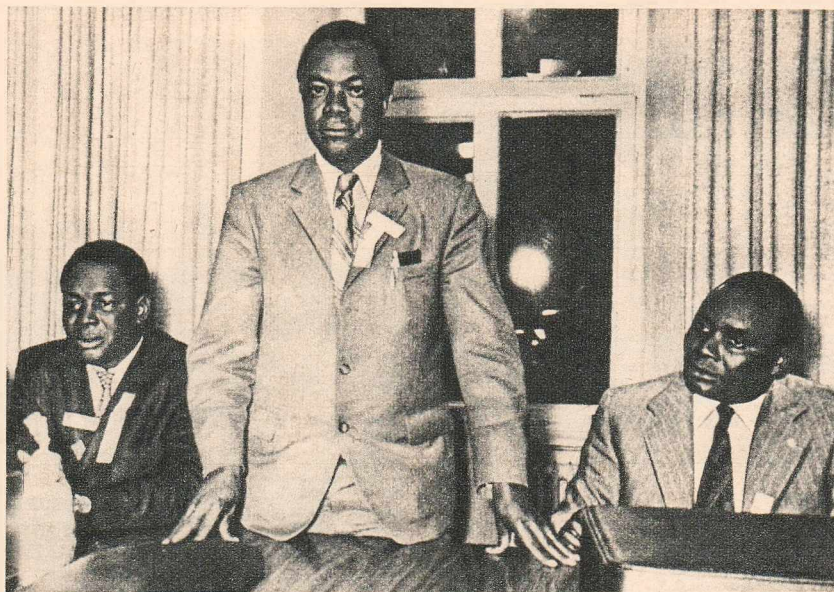
Pentru a reda dimensiunile prezenței ramurii materialelor chimice și a instalațiilor corespunzătoare, organizatorii au atribuit reflectării *marei complex chimic* o suprafață de expunere totalizînd 31 000 mp. Aici vor expune 800 firme din 26 de țări.

Cît privește oferta internațională a bunurilor de consum, aceasta dispune de 16 pavilioane centrale în care expun 45 de țări. 13 țări socialiste, între care și România, sînt reprezentate prin standuri, birouri de informații și pavilioane pe o arie de 229 000 mp, ceea ce înseamnă o extindere cu 25 la sută a spațiului față de cel din toamna trecută.

Participînd pentru a 41-a oară la acest tîrg, țara noastră dispune de astă dată de un spațiu de două ori mai mare decît cel de anul trecut, și anume de aproximativ 1 100 mp.

În ce privește oferta țării-gazde, ea va fi asigurată de 2 800 de întreprinderi de export și de comerț exterior din R.D. Germană.

B. DIC.

la münchen: rhodesia, nu — țările africane, da

Invitarea sportivilor din Rhodesia la Jocurile Olimpice de la München a stîrnit o vie dezaprobare în rîndul țărilor africane, reprezentanții Consiliului superior african pentru problemele sporturilor (în fotografie, de la stînga la dreapta: Djibilla Hissa, A.A. Ordia și Jean Claude Ganga, respectiv vicepreședintele, președintele și secretarul general al consiliului, la o conferință de presă) cerînd îndepărtarea reprezentanților țării conduse de regimul rasist al lui Ian Smith. După adoptarea de către Comitetul Internațional Olimpic, cu majoritate de voturi, a hotărîrii de a retrage Rhodesiei invitația de participare, secretarul general al consiliului, Jean Claude Ganga, a declarat că «toate țările africane vor participa la Jocurile Olimpice de vară de la München».

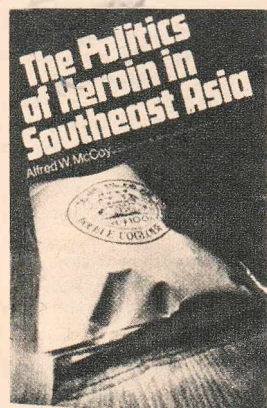
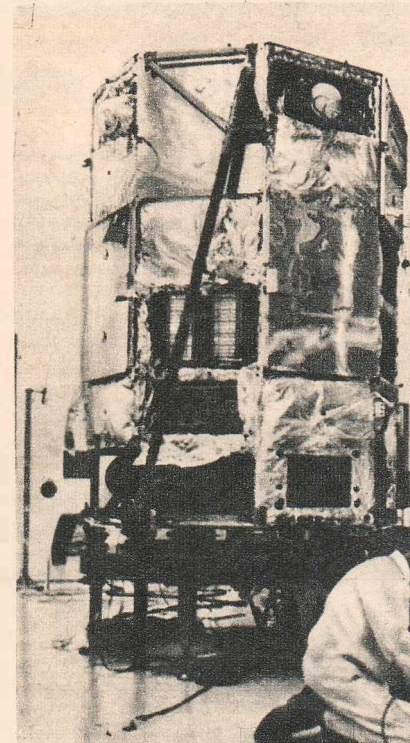

o bijuterie de-a dreptul... cosmică

În epoca păsirii omului pe Lună, nici nu se putea altfel! Iată acum apărînd și prima bijuterie selenară, creație a meșterului aurar Sabine Reintjes din Haga. Tînăra olandeză a încadrat un fragment de rocă selenară de 2/3 cm, de culoare brun închis, — aparținînd unei ziariste italiene care a primit-o din partea unui expert de la N.A.S.A. — într-o montură de aur în stil... cosmic.

«copernic» pe orbită

«O.A.O.-4», satelitul de observații științifice lansat de S.U.A. și care este destinat studierii — la 740 km distanță de suprafața Pămîntului — a razelor ultraviolete și «X» emise de corpurile cerești, a primit denumirea de «Copernic», savanții americani dorind să omagieze astfel memoria marelui savant polonez de la a cărui naștere se vor împlini anul viitor 500 de ani. Satelitul este prevăzut cu un telescop de mari dimensiuni, care va fi orientat pentru început spre o stea din constelația Opichus, situată la 50 ani-lumină distanță (în fotografie — ultimele controale înainte de lansare).

c.i.a. — un embargo ratat

Săptămîni și luni în șir, organe speciale americane, în frunte cu C.I.A. (Agenția Centrală de Spionaj), au întreprins toate diligențele posibile pentru a împiedica apariția unei cărți. Înalți funcționari ai C.I.A., precum și diferite personalități politice direct vizate, au sperat să aplice măcar un

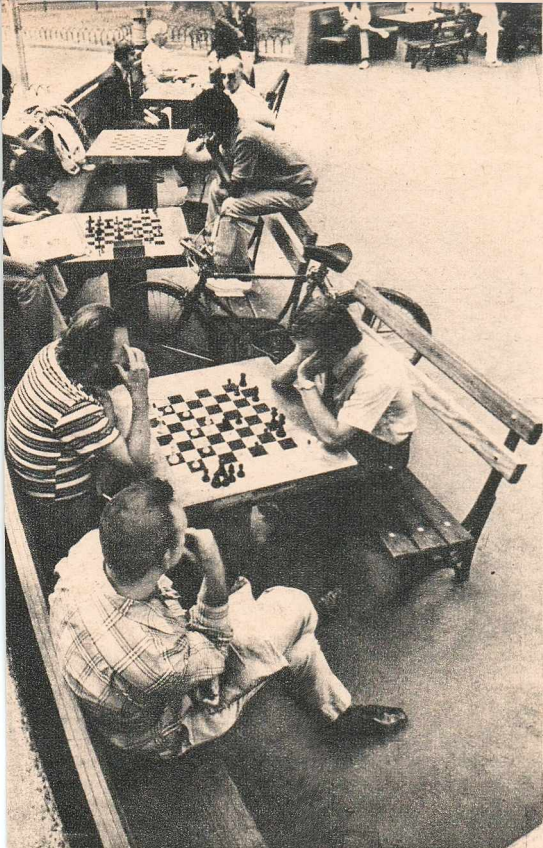
embargo parțial asupra anumitor pasaje din această carte, care era considerată la Washington drept sursa virtuală a unor dezvăluiri compromițătoare pentru întreaga politică a S.U.A. în Indochina. Cartea de care se temeau atîta conducătorii spionajului american a apărut totuși zilele acestea în editura newyorkeză Harper and Row și poartă titlul edificator *The Politics of Heroin in Southeast Asia*. Autorul, Alfred McCoy, fost student al Universității Yale, a scris această carte după ce a întreprins o anchetă de 18 luni, culegînd date «pe teren» și interogînd peste 250 de persoane — între care foști și actuali colaboratori ai C.I.A. — în legătură cu politica americană în Indochina și cu traficul de droguri practicat de clica saigonese sub oblăduirea și (în multe cazuri) cu participarea militarilor și civililor americani. C.I.A., susține autorul, s-a făcut complice ani de-a rîndul în traficul de stupefiante — care n-a încetat nici o clipă în așa-numitul «triunghi de aur» format din zonele muntoase ale Birmaniei, Laosului și Thailande, ca să nu mai vorbim de Vietnamul de Sud.

C.I.A. a cerut editurii permisiunea de a «vedea» cartea lui McCoy înainte de apariție. Dar atunci cînd Agenția Centrală de Spionaj a intervenit printr-o adresă de opt pagini, cerînd eliminarea anumitor pasaje considerate drept «indezirabile» din punctul de vedere al «securității și prestigiului Americii», Harper and Row a respins ca nefondate aceste argumente și a lansat

cartea pe piață. Acum, volumul lui McCoy, odată intrat în librării, se bucură de «vînzări-record», iar opinia publică are prilejul să cunoască tocmai acele aspecte pe care C.I.A. și oamenii politici americani, direct vizati, voiau să le ascundă. Un embargo ratat și o carte care acuză C.I.A. pentru participarea la traficul de droguri în Asia de Sud-Est.

În imaginea de jos — tînărul universitar american Alfred McCoy documentîndu-se pentru cartea sa revelatoare, undeva în Laos. Sus, în stînga — coperta cărții sale, care a apărut sfîdînd embargoul Agenției Centrale de Spionaj a S.U.A.

Washington Square din New York, la ora Fischer-Spasski.

minichiello concediat

Vă mai amintiți de Raffaele Minichiello, marinarii american care a săvârșit unul din cele mai răsunătoare acte de piraterie aeriană, obligând un avion american să-l «aducă» acasă, în Italia? După ce a fost judecat și condamnat, tinărul care și-a plătit aventura cu luni de închisoare a fost eliberat

totuși înainte de termen și a început să lucreze pe post de chelner la Grand Hotel din Roma. La un moment dat a fost mutat la baia hotelului și curînd după aceea concediat fără nici o motivare concretă. Unele ziare au avansat părerea că direcția hotelului s-ar teme că Minichiello să nu aibă vreo ieșire agresivă față de clienții americani.

Rămas fără nici un mijloc de existență, tinărul care susține că a dezertat din armata americană pentru că nu voia să moară pe cîmpul de luptă din Vietnam a acționat în judecată pe patronii lui Grand Hotel.

Pînă la începerea procesului, dar mai ales pînă la terminarea lui, Minichiello riscă să moară de foame.

În imagine — Raffaele Minichiello servind în restaurantul hotelului înainte de licențierea sa subită.

agendă

Măsurile adoptate în ultimul timp de guvernul ecuadorian — revizuirea acordurilor cu societățile petroliere străine și hotărîrea de a se crea o societate petrolieră de stat și o flotă proprie de tancuri petroliere, dezvoltarea industriei și pescuitului, electrificarea tuturor regiunilor precum și naționalizarea surselor de apă potabilă, fapt prin care s-a pus capăt abuzurilor latifundiarilor — servesc intereselor poporului, a declarat la o recentă conferință de presă presedintele Ecuadorului, GUILLERMO RODRIGUEZ LARA.

După seria de convorbiri avute la Paris în cadrul și în afara Conferinței cvadripartite în problema Vietnamului, LE DUC THO, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului celor ce Muncesc din Vietnam, consilier special al delegației guvernului R.D. Vietnam la Conferința de la Paris, s-a reîntors pentru consultări la Hanoi. Cu prilejul escalei făcute la Peking, a fost primit de tovarășul Ciu En-lai, cu care a avut o convorbire cordială și prietenească.

După vizita lui Gerhard Schröder la Peking și după ce purtătorul de cuvînt al guvernului de la Bonn a declarat că este posibil și de dorit ca procesul de normalizare a relațiilor dintre R.P. Chineză și R.F. a Germaniei să fie desăvîrșit înainte de alegerile generale din toamna acestui an, ministrul de externe vest-german, WALTER SCHEEL, urmează să facă la rîndul său o vizită în R.P. Chineză.

În timpul turneului oficial întreprins într-o serie de țări arabe, MAHMUD RIAD, secretarul general al Ligii Arabe, a prezentat șefilor statelor vizitate propunerea cu privire la organizarea unei reuniuni arabe la nivel înalt, consacrată examinării consecințelor prelungirii actualei situații din Orientul Apropiat. Acestei întruniri ar urma să se supună spre ratificare un plan de acțiune ce va fi adoptat de către reuniunea miniștrilor de externe ai statelor membre ale Ligii Arabe, din 9 septembrie.

Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice, jurămîntul la deschiderea celei de-a XX-a ediții a Olimpiadei a fost rostit de o femeie — HEIDI SCHÜLLER, campioană a R.F.G. la 100 metri garduri. Născută la Passau, în urmă cu 22 de ani, Heidi Schüller este studentă în anul V la medicină.

Nici cu prilejul vizitelor succesive întreprinse la 23 și 24 august de ministrul afacerilor externe al Franței, MAURICE SCHUMANN, la Bonn și Londra, pentru a expune punctul de vedere francez cu privire la precizata conferință la nivel înalt a «celor zece», nu s-a putut stabili ordinea de zi și data acesteia. Ele urmează să fie din nou luate în discuție la reuniunea miniștrilor de externe ai «celor șase» (plus cei patru ce vor aderă de la 1 ianuarie 1973) ce va avea loc la Roma între 11-12 septembrie.

business-ul domnului profesor

Domnul profesor Nicola Berloco, un chirurg italian, trecea pînă de curînd drept o persoană onorabilă. Dar iată că domnul profesor este arestat și spre stupoarea tuturor ziarele anunță că «onorabilul pedagog» era în realitate un adevărat maestru al traficului de influență și un negustor de... diplome. Pentru promovarea unei clase de liceu și pentru o diplomă de bacalaureat, Nicola Berloco cerea și obținea sume mari de bani, potrivit unui tarif sui-generis întocmit de el. Unui elev de clasa a XI-a i-a cerut două milioane de lire italiene, iar în urmă cu doi ani a «scos» o sumă asemănătoare de la un deținut cărui i-a promis că îi va obține grațierea. După cum se vede, business-ul domnului profesor era bănos. Și ar fi fost mai bănos dacă n-ar fi intervenit... mandatul de arestare. În imagine — profesorul-afacerist, acompaniat de polițiști, la capătul unei cariere ratate.

cronica de trei secunde

CRUDELE ARME...

La a 576-a (cinci sute șaptezeci și șasea!) ședință a Conferinței pentru dezarmare de la Geneva, delegata Suediei, doamna cu numele atât de frumos de Mydral, a propus interzicerea unor arme și metode socotite «clasice»: ca: bombele cu napalm, bombele cu fosfor, armele chimice, bombardamentele fără discriminare. Acestea ar fi arme și metode «deosebit de crude», susține doamna Mydral, și ar fi foarte-foarte-foarte necesar să le suprimăm. Să le suprimăm deosebit de repede, foarte rapid, să suprimăm ceea ce e deosebit de crud, ceea ce e foarte crud — și să pornim discuția (în alte 576 de ședințe?) asupra armelor ceva mai puțin crude, după aceea pur și simplu crude, pînă la urmă deloc crude! Ar fi într-adevăr un mare pas înainte și n-ar fi imposibil ca după ce vor fi învățat compararea adjectivelor, delegații să treacă și la antonimii, ajungînd să discute în sfîrșit problema interzicerii armelor foarte blînde și chiar blînde...

O, Doamne, de cînd susțin că toate problemele lumii se pot rezolva deschizînd o gramatică!

...ȘI CRUDUL ADEVĂR

Probabil că lenea — la prima vedere, în acest caz, lenea, da — pare a fi argumentul meu principal, dar deseori argumentele principale mă plictisesc într-atît încît le îndepărtez cu dispreț, ca și cum ar fi prea lingușitoare, și apelez cu îndoită plăcere la argumentele secundare, ceea ce voi face și acum, s-ar putea deci ca lenea, lenea de vară, lenea oribilă, lenea dezagustătoare, lenea imorală, lenea văzută de unii ca o cucoană mare, nu știu de ce, fiindcă eu o văd ca un amurg fastuos care se lasă peste biroul meu după o mie și una de nopți pe-

trece printre atîția cocoși roșii descoperiți la capătul atîtor basme, al atîtor valsuri și al atîtor febre, dar n-are rost nici o polemică, lenea și numai ea pare a fi explicația hotărîtoare pentru refuzul cu care am tratat concursul de minciuni organizat la mijlocul lunii iulie de locuitorii din Moncrabeau (Franța). Pînă la 15 iulie urmau să fie trimise, dactilografiate și în dublu exemplar, pe adresa Academiei minciunilor două minciuni; la 6 august se prevedea consacrarea laureatului. A trecut de mult ziua aceea. Nici nu știu cine și cu ce s-a cîștigat concursul.

Scrutez adînc în sufletul meu, mă uit atent la tot ce s-a adunat acolo, îmi dau seama cu bestială luciditate că așa fi avut cu ce să cîștig concursul. Scruțez adînc în sufletul meu, mă uit atent la tot ce s-a adunat acolo, îmi dau seama cu bestială luciditate că așa fi avut cu ce să cîștig concursul. Scruțez adînc în sufletul meu, mă uit atent la tot ce s-a adunat acolo, îmi dau seama cu bestială luciditate că așa fi avut cu ce să cîștig concursul. Scruțez adînc în sufletul meu, mă uit atent la tot ce s-a adunat acolo, îmi dau seama cu bestială luciditate că așa fi avut cu ce să cîștig concursul.

Mi s-a părut prea puțin. Mi s-a părut mizerabil de puțin. Mi s-a părut — ca să mă exprim exact — un rahat. Aș fi vrut un premiu dacă nu în bani, măcar în obiecte, dar în nici un caz într-un drept prea bine folosit, prea mult uzat și, la urma urmei, inutil! Vroiam un premiu — nu o pomană. Un premiu — nu un pleonasm.

...Dar meschinăria mea sinceră a luat chipul mincinos al lenei — ca în orice basm fastuos cu un cocoș violet.

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

o partidă strălucită

O doamnă mi-a atras viguros atenția:

— Vezi bărbatul ăla care fumează atât de distrat? E o partidă...

L-am privit cu atenție să văd și eu cum arată mai de aproape «o partidă». Arăta destul de oarecare. Doamna nu s-a lăsat însă intimidată de neîncrederea mea.

— Îți spun, e o mare partidă. Cine îl ia de bărbat, nu mai are nici o grijă. N-are numai caracter, are și o situație foarte bună.

Cum devine un bărbat o «partidă»? Ce se înțelege de fapt printr-un «ginere partidă»? Care e granița ce desparte un bărbat-partidă de un bărbat oarecare? Se pare că e destul de mare... Bărbatul partidă e bărbatul care a ajuns la culmea perfecțiunii fizice și mai ales administrative. Are și un apartament, și ceva rude vagi în R.F. a Germaniei. Nici prea rude — numai atât cât trebuie. Are două automobile, unul sport — pentru aventuri, altul, un turism obișnuit — pentru serviciu și provizii de iarnă. Are evident și relații. O partidă fără relații nu există. E un burlac acerb dar din când în când lasă să se strecoare și cealaltă alternativă. Dacă ar găsi o femeie cultă, capabilă să-l iubească pe el, nu banii lui, atunci poate... cine știe... În calitatea nobilă și atrăgătoare de partidă strălucită și de burlac care șovăie, e invitat de toate mamele care vor să asigure fiicelor lor, dacă nu fericirea, cel puțin confortul.

— Dacă n-are iubire, măcar să aibă vilă...

Așa cum există bărbați-partidă, există și femei-partidă. Numai că o femeie devine o partidă nu atât prin ea însăși, ci mai ales prin familie. Și femeia-partidă așteaptă bineînțeles un bărbat-partidă. Căci partidă la partidă trage — asta de când lumea.

Nobilul și vechiul sentiment al iubirii se transformă repede într-o tranzacție lirico-administrativă dusă pînă la capăt.

— Ai văzut? S-a îndrăgostit ca un nebun. A făcut o partidă strălucită.

Ca afacerea să meargă mai ușor, să nu scîrție în momente decisive, se improvizează și sentimentul iubirii... Căci lingă o vilă la Sinaia, ce-ar putea să strice oleacă de inefabil? N-are ce să strice în fond...

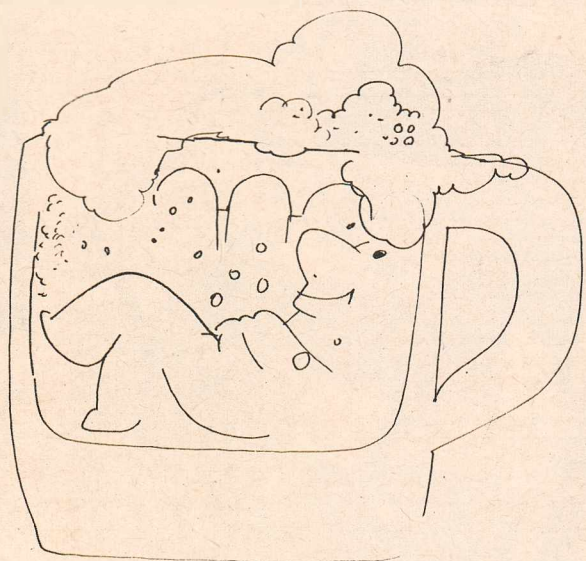
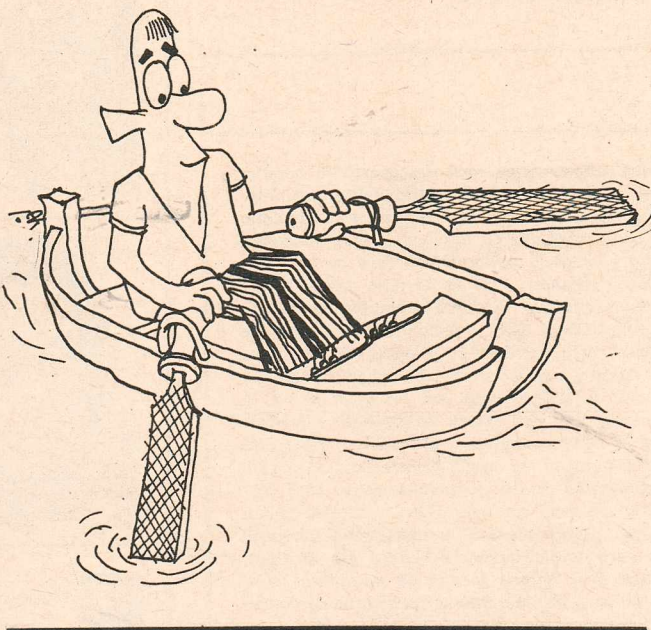
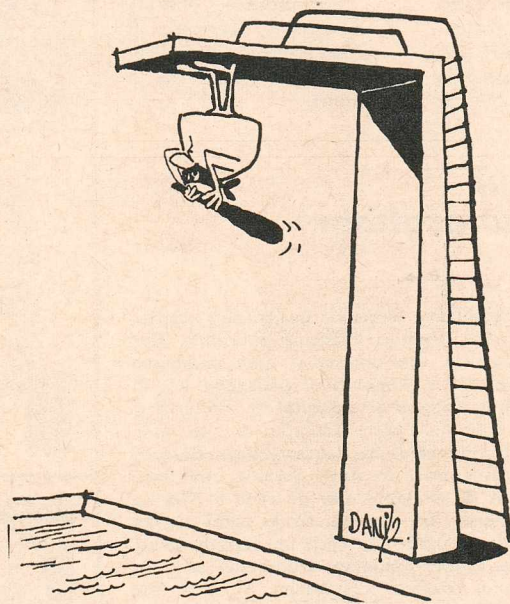
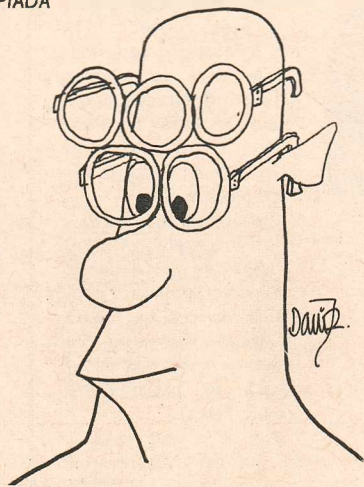
Cu timpul, după ce dispăre beatitudinea economică, cele două ființe se plictisesc de moarte. Dar cînd te-ai obișnuit să fii o partidă, așa vrei să rămii. Partidă ai fost, partidă vrei să mori. Atunci cele două automobile divorțează, își cuceresc libertatea, adică dreptul de a mai fi cel puțin încă o dată o partidă strălucită. Așa că și la șaizeci de ani tot o partidă strălucită rămîni. Moțăie și strălucesc. Unii dintre ei — mai ciudați — continuă să rămîni o partidă formidabilă și după moarte. Automobilul continuă să crească în strălucire și după moarte, așa cum se întîmplă cu părul și cu unghiile.

— A murit X... Și ce partidă strălucită era! Cum a murit? Păi, avea un Fiat 1800! Păcat... Într-adevăr păcat...

umor

de Ioniță DAN

À LA OLIMPIADĂ

ZĂDUF!

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ORIZONTAL: 1) «So-ba» ardelenilor — A lansat moda «monochini». 2) Comparativ pentru pielea bronzată — Întemeietorul nudismului. 3) 45 grade la Ploiești (pl.). 4) Intrată sub un duș fierbinte — Irită pielea. 5) O jumătate de cal. 6) Celebră victimă a insolației — Transpiră ...în exercițiul funcțiunii. 7) Chip bronzat pe țărmurile Mediteranei — Spumos, rece, căutat pe caniculă. 8) Multă căldură... în Arctica — Manifestare a focului interior. 9) Soare meri-

dional — Fire încurcate — Apă rece... în Carpați. 10) În focul inchiziției — Aducătorul «zădufului». VERTICAL: 1) Căldură în casă (pl.). 2) Bronzat... natural — Frigider pastoral. 3) Mare... sau munte. 4) Cap în țările calde — Atins de un foc. 5) Porții — La Tei! 6) Stat în S.U.A. — Desert. 7) Răcorită cu apă. 8) Eduard cel... mic — Localitate balneară. 9) Baie — A se culca (privind soarele). 10) Cald (fig.) — Ștrand rustic.

I. CARAIMAN

Dezlegarea jocului «DE DRAGOSTE» apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) SINGE — SLABI. 2) CHINUITOARE. 3) UI — ORBIT — IR. 4) M — SMIORCAIT. 5) PIT — DV — ALEA. 6) INADINS — B — R. 7) DESCINTATE. 8) NIL — EC — ASO. 9) AG — A — IMITAT. 10) SERPI — AORTE. 11) INCREDERE — L.

flacăra **F** *album*

MIHAELA MIHAI — o voce și o sensibilitate
care nu-și dezamăgesc niciodată admiratorii.

Fotografie de S. STEINER

